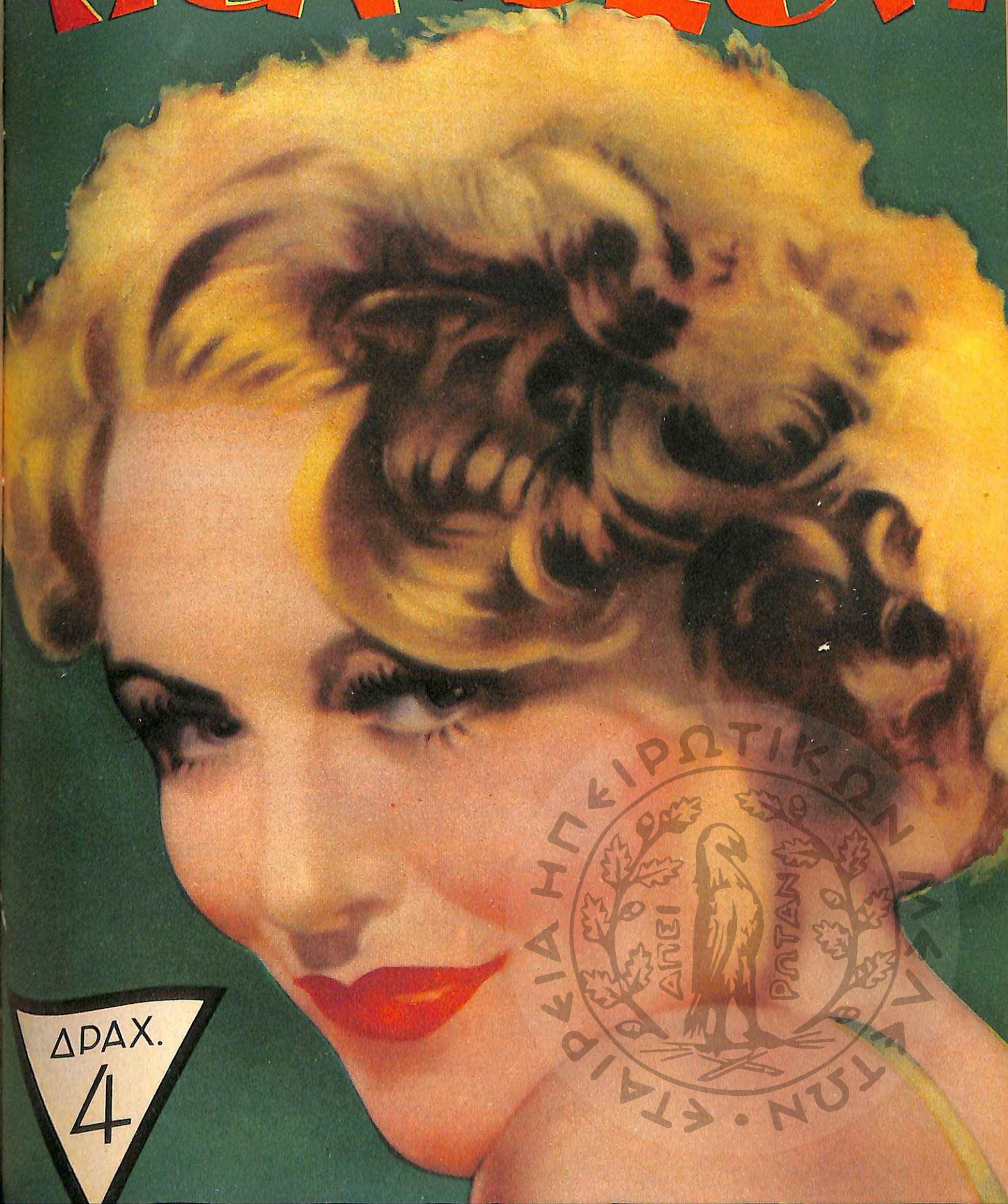

ΠΑΝΘΕΟΝ

ΔΡΑΧ.

4

ΠΑΝΘΕΩΝ

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΟΝ
ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ
ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝΤΥΠΟΓΡΑΦΕΙΑ ΣΥΝΤΑΞΙΣ
ΠΑΛΑΙΟΛΟΓΟΥ ΜΠΕΝΙΖΕΛΟΥ 1 Β

ΓΡΑΦΕΙΑ: ΟΔΟΣ ΠΟΛΥΚΛΕΙΤΟΥ 18

ΑΡΙΘΜΟΣ ΤΗΛΕΦΩΝΟΥ 28-333

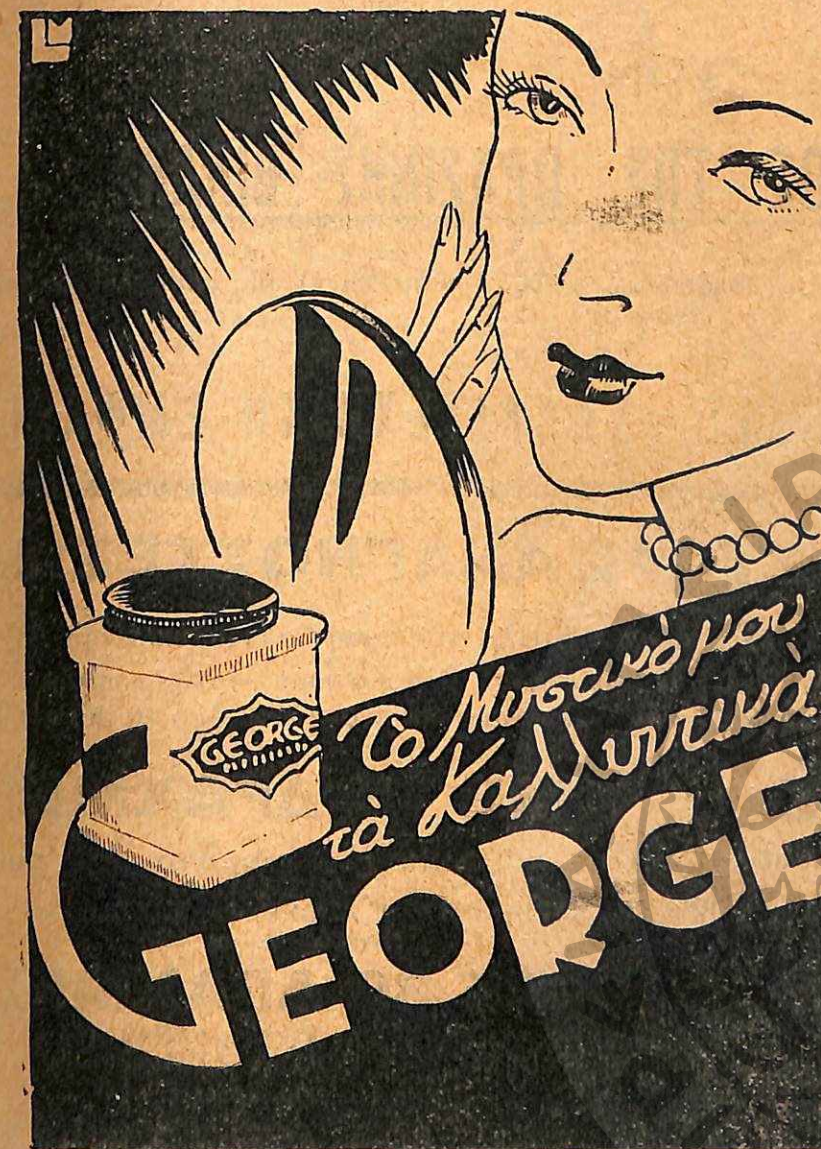
ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ: ΕΤΗΣΙΑ 200 ΕΞΑΜΗΝΟΣ 100 ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ: ΕΥΡΩΠΗ ΛΙΡ. 1.10.0 ΑΜΕΡΙΚΗ ΔΟΛ.

ΙΔΙΟΚΤΗΤΗΣ: Ι. Α. ΣΚΟΥΤΕΡΟΠΟΥΛΟΣ ΚΑΙ ΣΙΑ

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ: ΙΩΑΝΝΗΣ ΣΚΟΥΤΕΡΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΑ ΧΕΙΡΟΓΡΑΦΑ ΔΕΝ ΕΠΙΣΤΡΕΦΟΝΤΑΙ

Καλλιτεχνικά δεμένοι οι τρεις τόμοι του «ΠΑΝΘΕΟΥ» (1-26, 27-52 και 53-78) πωλούνται έκαστος δρχ. 125. (Είς τὰς ἐπαρχίας ἐπιβαρύνονται με δρχ. 25 λόγω ταχυδρομικῶν). Οἱ προσκομίζοντες εἰς τὰ γραφεῖα μας τὰ τεύχη, λαμβάνουν τὸν τόμον χρυσόδετον ἀντὶ δρχ. 30. Προηγούμενα φύλλα τοῦ «ΠΑΝΘΕΟΥ» πωλοῦνται ἀντὶ δρχ. 4 εἰς τὰ γραφεῖα μας (Πολυκλείτου 18) καὶ εἰς τὸ περίπτερον τοῦ κ. Κ. ΓΕΡΟΝΤΙΔΗ (ὁδὸς Πειραιῶς 2 Ὀμόνοια) καὶ τὸ Κ) «α τοῦ κ. Μολίνου ὁδὸς Σωκράτους 52.

ΑΝΤΙΠΡΟΣΩΠΟΣ
Α. ΣΑΡΟΓΛΟΥ
ΑΚΑΔΗΜΙΑΣ 5 ΑΘΗΝΑΙ

ΠΑΝ. Ν. ΘΑΝΟΠΟΥΛΟΣ

ΕΜΠΟΡΟΡΡΑΠΤΗΣ

ΠΛΑΤΕΙΑ ΑΓΙΟΥ ΓΕΩΡΓΙΟΥ ΚΑΡΥΤΣΗ 8Α

ΤΗΛΕΦ. 20-886

Παρέλαβε πλουσίαν συλλογήν
Ἀγγλικῶν Κασμηρίων

ΕΝΑ ΚΑΙΝΟΥΡΓΙΟ ΦΟΡΕΜΑ

Τὸ κερδίζετε ἀν βάψετε μόνη Σας ἓνα περσινὸ Σας με τὰς Γερμανικὰς Βαφὰς **ARTI** αἱ ὁποῖαι κάθε παλὸ φόρεμα τὸ μεταβάλλουν σὲ καινούργιο. Δὲν εἶναι ρεκλάμα· εἶναι πραγματικότητα. Δοκιμάσατε γιὰ νὰ πεισθῆτε. Αἱ βαφαὶ **ARTI** πωλοῦνται στὰ Φαρμακεία & Ἐμπορικά.

ΔΕΛΤΙΟΝ ΔΩΡΩΝ
τοῦ περιοδικοῦ

ΠΑΝΘΕΩΝ

№ 19
Αὐγούστου 29 1935

ΔΕΛΤΙΟΝ

δοῦ ἀστὺν. διαγωνισμοῦ τοῦ Περιοδικοῦ «ΠΑΝΘΕΩΝ»

ΣΤΟ "ΠΑΝΘΕΟΝ"

1^{ΟΝ}

Το θαυμάσιο αισθηματικό μυθιστόρημα του ΜΑΞ ΝΤΕ ΒΕΖΙΤ (συγγραφέως του «Ένας Ρώσος Σωφέρ»

Ο ΑΝΔΡΑΣ ΜΟΥ

Τα εδγενικώτερα αισθήματα και οι αδυναμίες της γυναικείας καρδιάς περιγράφονται δυνατά από τον διάσημον συγγραφέα, ο οποίος με την γλαφυρά διήγησή του συναρπάζει τον αναγνώστην.

2^{ΟΝ}

Ο ΚΡΕΜΑΣΜΕΝΟΣ ΤΗΣ ΠΡΑΣΙΝΗΣ ΒΙΛΛΑΣ

Αστυνομικόν μυθιστόρημα του ΣΤΗΜΑΝ (συγγραφέως των «Έξη Πεθαμένων») που προκαλεί αδιάπτωτον το ένδιαφέρον

ΠΛΟΥΣΙΑ ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΣΙΣ - ΚΑΛΛΙΤΕΧΝΙΚΗ ΕΜΦΑΝΙΣΙΣ

ΜΙΑ ΣΕΙΡΑ ΔΩΡΩΝ ΣΤΟΥΣ ΑΝΑΓΝΩΣΤΕΣ ΜΑΣ

Κάθε αναγνώστης του «ΠΑΝΘΕΟΥ» που θα στείλη στα γραφεία (Πολυκλείτου 18) ΤΕΣΣΕΡΑ ΔΕΛΤΙΑ από εκείνα που δημοσιεύουμε στη «σελίδα των ρεκλαμών» — οποιασδήποτε ημερομηνίας και αν είναι — θα πάρει ένα από τα κάτωθι βιβλία:

ΜΕ 5 ΔΡΑΧΜΕΣ

ΓΚΑΙΤΕ: ΤΖΩΝ ΗΡΣΚΙΝ: ΚΑΝΤΡΙΕ ΧΑΝΟΥΜ: ΒΕΡΘΕΡΟΣ Η ΦΡΑΙΑ ΕΛΕΝΗ ΑΒΔΟΥΛ ΧΑΜΙΤ (Ταχυδρ. δραχ. 1.50)

ΜΕ 8 ΔΡΑΧΜΕΣ

ΑΙΜΙΑ ΖΟΛΑ: ΒΙΚΤΟΡΙΕΝ ΣΑΡΔΟΥ: ΜΑΡΣΕΛ ΟΛΣΤΑΪΝ: ΑΛΕΞ. ΡΑΝΤΣΕΦ: ΚΙΜΩΝΟΣ ΑΤΤΙΚΟΥ: ΕΠ. ΠΡΕΒΑΛΙΟ: ΑΛΗ ΜΟΥΖΑΦΕΡ: ΠΙΕΡ ΝΤΕ ΚΟΥΡΣΕΛ: ΕΔΜΟΝΔ ΔΑΝΤΕΛ: Φ. ΦΩΤΟΠΟΥΛΟΥ: Κ. ΑΤΤΙΚΟΥ: ΝΑΝΑ ΤΟΣΚΑ Η ΜΑΥΡΗ ΜΑΣΚΑ ΜΑΤΩΜΕΝΟΣ ΚΟΖΑΚΟΣ ΑΙ ΔΥΟ ΚΑΡΔΙΑΙ Ο ΦΡΑ—ΔΙΑΒΟΛΟΣ 30 ΧΡΟΝΙΑ ΕΥΝΟΥΧΟΣ ΔΥΟ ΜΑΓΚΕΣ ΚΟΥΤΑΛΙΑΝΟΣ Η ΧΕΙΜΑΡΙΩΤΙΣΣΑ ΣΙΔΕΡΕΝΙΟΣ ΕΚΔΙΚΗΤΗΣ ΧΑΡΙ ΤΟΥ ΒΑΣΙΛΗΑ (Ταχυδρ. δραχ. 3)

ΜΕ 15 ΔΡΑΧΜΕΣ

ΑΛΕΞ. ΜΠΙΣΣΩΝ: ΑΡ. ΚΥΡΙΑΚΟΥ: ΑΡ. ΚΥΡΙΑΚΟΥ: Η ΑΓΝΩΣΤΟΣ Η ΚΑΣΣΙΑΝΗ Τ' ΑΠΟΚΡΥΦΑ ΤΗΣ ΒΕΝΕΤΙΑΣ (Ταχυδρ. δραχ. 4.50)

ΜΕ 30 ΔΡΑΧΜΕΣ

ΑΔ. ΝΤ' ΕΝΕΡΥ: ΜΙΧ. ΖΕΒΑΚΟ ΑΙ ΔΥΟ ΟΡΦΑΝΑΙ Τόμοι 2 Σελ. 772 ΓΕΦΥΡΑ ΣΤΕΝΑΓΜΩΝ 675 (Ταχυδρ. δραχ. 8)

ΜΕ 50 ΔΡΑΧΜΕΣ

ΒΙΚΤΩΡΟΣ ΟΥΓΚΩ: ΟΙ ΑΘΛΙΟΙ Τόμοι 5 Σελ. 1104 (Ταχυδρ. δραχ. 11) ΟΛΑ ΠΛΟΥΣΙΩΤΑΤΑ ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΑ Μόνον οι αναγνώστες των Έπαρχιων επιβαρύνονται με τα ταχυδρομικά.

Η Αρλέττα Βενζάν, όραία σάν ένα άνοιξιάντικο δ. νειρο, μέσα στο κομψό, με μεγάλο ντεκολτέ και χιόρις μανίκια, φόρεμα

ΑΝ Μ' ΑΓΑΠΟΥΣΕΣ...

της, μπήκε στο πολυτελέστατο Γραφείο του συζύγου της, τόν πλησίασε, έρριξε τ' αλαβάστρινα χέρια της γύρω απ' το λαιμό του και πρόφερε τσαχπίνικα.

—Καλημέρα Πώλ, ήρθα να σε πάρω να κάνουμε ένα πε-ρίπατο. Ο καιρός είναι θαυμάσιος...

Χωρίς να σηκώσει το κεφάλι του από το βιβλίο, που ά-ράδιαζε άλλοπάλληλα αριθμούς, ο νεαρός άντρας απάντησε ψυχρά, ενώ συνέχιζε την εργασία του.

—Μπορείς να πäs μόνη, δεν είναι η πρώτη φορά.

Η νέα γυναίκα σκυθρώπασε. Τα χέρια της, που κρινέ-νιο στεφάνι τύλιγαν το λαιμό του άντρός της, λύθηκαν σιγά —σιγά κι' έπεσαν άτονα κατά μήκος του ώραιου κορμιού της, ενώ ένα δάκρυ θόλωνε τα μάτια της.

—Πώλ, είπε σε λίγο με ραγισμένη φωνή, γιατί μου μιλάς έτσι αδιάφορα, γιατί ένα έξαμνο τώρα δεν φροντίζεις ούτε να με δής καν, παρά μεσάνυχτα έρχεσαι σπιτι και φεύγεις επίσης πρωί;

Συνεχίζοντας πάντα τη μονότονη δουλειά του ο Πώλ Βενζάν, απάντησε με την ίδια παγερή αδιαφορία.

—Το άπαιτούν οι εργασίες μου... Τα άλογά σου, που παίζουν στις κοίρ-σες, τα αυτοκίνητα, που σε μεταφέρουν δεξιά κι' άριστερά, οι χορευτικές συ-κεντρώσεις που οργανώνεις, τα βαρύ-τιμα κοσμήματα που κάθε τόσο έπι-δεικνύεις στις φίλες σου, οι δωρεές στα

φιλανθρωπικά ιδρύματα που κάνεις για να γραφή το όνομά σου στις έφη-μερίδες, άπαιτούν έξοδα, που πρέπει από κάπου να βγουν... Έργάζομαι λοιπόν για να είσαι εύτυχισμένη, τι άλλο μπορείς να θέλεις από έμέ;

Τα λόγια του, που έφταναν στ' αυ-τιά της σά βαρεία μαστιγώματα στο όμορφό της κορμί, είχαν κάνει την όψη της Αρλέττας χλωμότερη κι' απ' το θάνατο, κι' είχαν βουρκώσει τους ού-ρανους των ματιών της.

Πιάστηκε από ένα κάθισμα για να μη πέση και με φωνή λυγμική πρόφερε:

—Τι να τά κάνω όλ' αυτά χωρίς την αγάπη σου Πώλ;

Ένα βαρύ, σαρκαστικό γέλοιο ή-ταν η απάντηση του Βενζάν.

—Την αγάπη μου; Αλλά η αγάπη μου, αυτή είναι, τι χαλυβδώνει το κορμί, τις σκέψεις, το είναι μου, για να εργάζω-μαι υπέρ άνθρωπα να σου δώσω την

εὐμάρεια, τη χλιδή, που αποτελούν το μονα-δικό σκοπό της ζωής σου...

Σώπασε για λίγο, άφησε την πέννα να φύγη απ' το χέρι του και συνέχισε.

—Ζούσαμε μιὰ χαρά, εύτυχισμένοι τελείως, ο ένας πάντα στο πλευρό του άλλου, τη μέτρια, αλλά άφρόντιδη ζωή που μάς ασφάλιζαν τα έσοδα της περιουσίας μου, όταν άρχισες

τη γρήνια:

—Η ζωή άκριβαίνει μέρα μέρα με τη μέρα Πώλ, ενώ τι εισοδήματά μας μένουν τα ίδια... Μου είναι αδύνατον να άνα-

στατώσω τον προϋπολογισμό της διατροφής μας. Αν δεν έρ-γασθής, αν δεν δημιουργήσης νέα έσοδα, θ' αναγκασθούμε

να άφήσουμε το Παρίσι και να πάμε σε κανένα μικροχωριό να ζήσουμε σάν έρημίτες... Κι' εγώ δεν τόχω σκοπό...

Σώπασε για λίγο, κι' ενώ έκείνη έξακολουθούσε να κλαίη σιωπηλά αυτός επανέλαβε.

—Σου είπα ότι θάπρεπε να κάνης και σὺ κάποια ύποχώ-ρηση γιατί μου ήταν αδύνατο πια σ' αυτή την ηλικία που ή-μουν να καταπιαστώ με έπαγγέλματα. Και μούφερεις για πα-

ράδειγμα την κυρία Λεμπρώ, Μου είπες:

—Κι' ο άντρας της δεν είχε εργασθή ποτέ, άλλ' έπειδή ά-γαπούσε την γυναίκα του δέ δίστασε να γίνει κτηματομεσί-της πρώτα χρηματιστής έπειτα, και τώρα η γυναίκα του φο-ρεί τα όραιότερα γουναιρικά, τις κομψότερες τουαλέττες, τα

καλλίτερα κοσμήματα και δίνει τις πιό μεγάλες δεξιότητες.

—Καί σὺ; Εσὺ Πώλ;

—Εγώ; Εγώ έχω νέα καθήκοντα, νέες ύποχρεώσεις. Νευρικά άρπασε το τηλέφωνο, και άρχισε:

—Άλλο, άλλο... Σὺ Ντυμπρό; 1000 τόνους βαμβάκι παρα-καλώ, 800 μετοχές πετρελαίων... Πρόσφερε 1000 κομμάτια Α-ναγκαστικού δανείου του 16 πρὸς 320... Ναί...

Η δύναμις της συνθηείας ήταν άνίκητη.

Σου άντέταξα; τότε ότι ναί μὲν εἶχε όλ' αυτά, αλλά έ-τρωγε διαρκῶς μόνη, έ-βγαινε πάντα μόνη, δεν έβλεπε τὸν άντρα της

παρά από μεσάνυχτα σε μεσάνυχτα... Κι' εσὺ, Αρλέττα, θυμάσαι τι μου άπεκρίθης στὴν παρατήρηση αὐτή;

—Αὐτὸ δὲν τοὺς έμποδίζει νὰ εἶναι εύτυχισμένοι. Αὐτὴ έχει ὅ,τι έστερείτο ὡς χθές, κι' αὐτὸς άπολαμβάνει τὴ χαρά ὅτι ὅλοι φθονοῦν τὴ χαριτωμένη γυναίκα του. Μου άνέ-φερες μερικά ακόμα παραδείγματα και κατέληξες με λυγμούς.

—Εσὺ ὁμως δὲν μ' αγαπάς για νὰ ὑποβληθῇς σε μιὰ τέ-τοια θυσία... Καλλίτερα νὰ χωρίσουμε...

Αναστέναξε πικρά και πρόσθεσε.

—Ομως εγὼ σ' αγαποῦσα αληθινά, μ' ὄλη τὴ δύναμη τῆς καρδιάς μου Αρλέττα και τὴν ἔκανα τὴ θυσία αὐτή.

Μέσα σ' ένα μικρὸ διάστημα ἔγινε κυρίαρχος στο εμπόριο του σταριου, του βάμβακος, του σιδηρου κι' ένα σωρὸ ειδών.

Σε γέμισα με κοσμήματα, τουαλέττες, γουναιρικά, χρήματα... Σου πήρα αυτοκίνητα πολυτελείας, άλογα ιπποδρομιών, ὅ,τι μπορούσες νὰ όνειρευθῇς... Γι' αὐτὰ ὅλα μούδινες ένα φιλη-μα κάθε φορά και μ' άφηνες για νὰ πäs νὰ τὰ έπιδείξης.

Έγινες ἡ ζωντανή διαφήμις των έπιτυχιών μου, αλλά έ-

παυσες νὰ εἶσαι ἡ αγαπημένη μου σύζυγος. Ποτέ δεν έρώτησες πως τὰ κέρδιζα τὰ χρήματα που έθετα στὴ διάθεσή σου, ποτέ δε σε φόβισε ἡ Ι-δέα μήπως έγκλημάτσης. Τρία ὁλό-καιρα χρόνια, βραδυά πρὸς βραδυά, μεσημέρι πρὸς μεσημέρι, πρωί πρὸς πρωί, λαχταροῦσα νὰ μου πῇς:

—Πώλ, φθάνει πιά... Έλα νὰ ζή-σουμε ὁ ένας για τὸν άλλο, νὰ χα-ρούμε τοὺς καρπούς των κόπων σου...

Εσὺ, το πρωί είχες έκδρομὴ με τις φίλες σου, τὸ μεσημέρι συμβούλιο στὴν εταιρία των ζωφίλων, τὸ βρά-δυ ραντεβου στὸ θεάτρο ἡ πρόσκλη-ση σὲ κάποια χορευτικὴ έοπερίδα...

Και μ' άφηνες μόνο, μ' ένα φιλι τόσο βιαστικό... Με τὴν καρδιά ματωμένη τότε, με τὰ χείλη φρυγμένα για φιλή-ματα, έφευγα για τὸ Γραφείο μου νὰ σκεφθῶ μιὰ νέα εργασία, νὰ δη-μιουργήσω νέες πηγές κέρδους πρὸς

χάρη σου... Και ὅπως ξέφρις Αρλέτ-τα, έξις δευτέρα φύσις. Τώρα, ἡ ὄλη μου χαρά, τὸ μόνο πάθος, ἡ μό-νη φροντίδα είναι τὸ Γραφείο μου...

Εσένα, δεν σε βλέπω παρά τὴ νύχτα σάν μιὰ ανάγκη φυσιολογική.

Ξαναπήρε τὴν πέννα κι' άρχισε:

500 τόννοι βαμβάκι πρὸς 10 σελ.

λίγια 250 λίρες κέρδος.

300 μετοχές Πετρελαίων πρὸς 15 σελλίγια και 8

πέννες... Σταμάτησε από ένα λυγμὸ που ξέφυγε τῆς γυ-ναίκας του.

—Πρὸς τί νὰ κλαῖς; Σὺ τὸ θέλῃσες!.. Τώρα πιά...

Με μιὰ υπεράνθρωπη δύναμη ἡ νέα γυναίκα οὐρθηκε στα πόδια του, άγκάλιασε τὰ γόνατά του και πρόσφερε:

—Ημάρτον Πώλ... δεν ήξερα, ήμουν μιὰ ανόητη εἴππα-μένη. Τότε, μεσαστὰ στὴν μου δεν έπαλλε μιὰ νέα ζωή

πούχει και κάτι από σένα, μιὰ υπαρξούλα που θὰ ζητήση, αὐριο τὸν πατέρα της... τὸ γεννή...

Ένα φῶς χαρὰς έλαμψε στὴ σκυθρωπὴ ὄψη του Βενζάν.

Ηπέννα ξέφυγε απ' τὸ χέρι του, και τὸ χαμόγελο απλώθη-κε στα φρυγμένα του χείλια. Έπιασε τὴ γυναίκα του με στοργή, τὴν άνασθώσε, και με φωνὴ χαρὰς τὴν ρώτησε:

—Εἶσαι... θὰ γίνης μητέρα; Ναί...

Τὴ φίλησε φρερὰ στα δυὸ μάγουλα κι' ὕστερα πρόσφερε:

—Α, αὐτὸ εἶναι ὡραίο... Αλλά, τί μένεις ἐδῶ, σ' αὐτὸ τὸν πολυσμένον αέρο; Πήγαινε περίπατο ἰΚύττα τὴν ὕγεια σου!

—Καί σὺ; Εσὺ Πώλ;

—Εγώ; Εγώ έχω νέα καθήκοντα, νέες ύποχρεώσεις. Νευρικά άρπασε τὸ τηλέφωνο, και άρχισε:

—Άλλο, άλλο... Σὺ Ντυμπρό; 1000 τόνους βαμβάκι παρα-καλώ, 800 μετοχές πετρελαίων... Πρόσφερε 1000 κομμάτια Α-ναγκαστικού δανείου του 16 πρὸς 320... Ναί...

Η δύναμις τῆς συνθηείας ήταν άνίκητη.

ΚΛΟΤΙΛΔΗ ΜΕΡΖΑΝ

ΔΕΝ ΕΙΝΑΙ ΤΟ ΙΔΙΟ...

Ο Σαμουήλ Βερτχάουζερ ήταν ένας από τους πιο ώραιους, τους πιο έξυπνους και τους πλουσιότερους ανθρώπους στο Παρίσι. Ήταν και ο πιο δυστυχισμένος, εξ αιτίας της περιουσίας του, της εξυπνάδας και της όμορφιάς του. Ζούσε διαρκώς μέσα σε μιάν ατμόσφαιρα υποκρισίας. Δεν του άρεσαν ποτέ την αλήθεια, γιατί η αλήθεια είναι πικρή. Δεν έβλεπε γύρω του παρά κολακείες και αηδιαστικές κρή. Δεν έβλεπε γύρω του παρά κολακείες και αηδιαστικές κρή. Δεν έβλεπε γύρω του παρά κολακείες και αηδιαστικές κρή. Δεν έβλεπε γύρω του παρά κολακείες και αηδιαστικές κρή.

Πόσο γλυκεία, πόσο ευχάριστη θα ήτανε μιά βρυσιά, μιά άγρια θυμωμένη ματιά! Θα ήτανε τουλάχιστον αληθινή, ελκρινής, κι' η ανακάλυψη της ελκρινικής δεν είναι για έναν έκτακτο μωροπαλιόχο παρά η υπερτάτη ήδονη.

Μιά μέρα χτύπησε τη γυναικεία πού άγαπούσε. Έκείνη ρίχτηκε ευτυχισμένη στο λαιμό του φωνάζοντας:

—Δεν θα μου άρνηθής τώρα το μαργαριταρένιο κολλιέ που σου ζήτησα!...

Αηδίασε τόσο, που της αγόρασε δυο κολλιέ και της τὰ πέταξε με περιφρόνηση, όπως ρίχνουμε ένα κόκκαλο στο σκυλί, για να την απολαύσει καθώς χύμηξε να τ' αρπάξει, άπληστη.

Κατέβηκε κατόπι στο γκαράζ, πήρε ένα από τ' άμάξια του κι' έφυγε ολομόναχος διασχίζοντας την άπέραντη πολιτεία. Ένοιασε την ανάγκη ν' αναπνεύσει λίγο καθαρόν άέρα.

Έφθασε έξω, στην έξοχή, στους κάμπους. Σ' ένα σταυροδρόμι, λίγο έλειψε να πατήσει έναν διαβάτη.

—Γουρούνι! ούρλιασε ο άνθρωπος εκείνος.

Επιτέλους, μιά βρυσιά! Αυτό έκανε παράξενη έντύπωση στον Σαμουήλ. Για μιά στιγμή σκέφτηκε να σταματήσει και να εύχρηστος τον καλό εκείνον άνθρωπο. «Γουρούνι!»

Καινούργια χαρά για τ' αυτιά του έκτακτου μωροπαλιόχου. Έξα, κολούθησε να προκαλή έτσι τους διαβάτες κι' άκουσε κι' άλλες βρυσίες. «Παλιάνθρωπε!» «Ηλιθιε!» «Κτήνη».

Χαμογελούσε στους ανθρώπους που τον βρίζανε κι' αυ το τους έρέθιζε περισσότερο. Θέλελε να τον πετρβολούσαν.

Κατά το βραδάκι έφθασε σ' ένα μικρό χωριό στολισμένο με πολύχρωμα φανάρια. Ήτανε μέρα γιορτής. Χόρευαν στην πλατεία. Τότε ρίχτηκε με το άμάξι του μέσα στο πλήθος και λίγο έλειψε να πατήσει μιά γρηά.

Δεν πρέπει όμως να τὰ γυρεύει κανείς όλα μαζωμένα. Ο κόσμος άγριομένος ανέβηκε στο άμάξι του και τὸν πέταξαν χάμω. Τὸν ποδοπάτησαν, ίσως γιατί τρόμαξε τὴ γρηά, ίσως όμως και γιατί διέκοψε τὸ χορό.

— Μιά στιγμή!... φώναξε ζητώντας το πορτοφόλι του.

Δεν πρόφτασε όμως να τὸ βγάλει και τὸ το άρπαξαν. Τὸ πήραν και τὸ χρυσὸ του ρολόγι, τὸ σιελὸ και τὴν καρφίτσα του λαιμοδέτη του. Για ν' ἀποφύγουν κάθε ἐνόχληση τῆς αστυνομίας τὸν ρίξανε τέλος στο ποτάμι.

Εὐτυχῶς ὁ Σαμουήλ ἤξερε καλὸ κολύμπι. Κρατήθηκε ἀρκετὴ ὥρα στὴν ἐπιφάνεια τοῦ νεροῦ. Ὅταν ὅμως, πολὺ παρκατῶ, ἔνοιωσε τὶς δυνάμεις του νὰ τὸν ἐγκαταλείπουν, ζήτησε βοήθεια καὶ τὸν βγάλανε λιγοθυμισμένο ἀπ' τὸ νερό.

Τὴν ἄλλη μέρα, ὅταν ἔα νάρθε στὸν ἑαυτὸ του, βρέθηκε σ' ἕνα φτωχικὸ κρεβάτι, ἀγνωστο, κοντὰ στὸν ποταμό. Οἱ ἀντανάκλασεις τοῦ νεροῦ χοροπηδοῦσαν πάνω στοὺς ἀσβεστωμένους κἀτασπρους τοίχους. Δίπλα του ἀγρυπνοῦσε μιά κοπέλλα.

—Εἶστε τώρα καλύτερα;...

τὸν ρώτησε χαμογελώντας ἡ νέα.

Ο Σαμουήλ κύτταξε τὴ νέα ἐκείνη καὶ τῆς βρῆκε τὰ μάτια παράξενα, μάτια ποὺ δὲν εἶχε ποτὲ ξαναντικρῶσει τὴν ἔκφρασή τους. Τόσο ἦσαν ἀγνὰ καὶ γεμάτα καλωσύνη! Γιατὶ ἡ ἀγνώστη νέα δὲν ἤξερε πόσο πλούσιος ἦταν ὁ ἄνθρωπος ἐκεῖνος καὶ δὲν ἔβλεπε σ' αὐτὸν παρὰ μονάχα ἕνα ἀδύνατο ἄνθρωπον πλάσμα, ἀξιολύπητο, ἕνα νέο ὁμορφο κι' ἀξιαγάπητο.

—Ο μπαμπὰς εἶναι στὸ ψάρεμμα, τοῦ ἐξήγησε, ἡ μητέρα πῆγε στὴν ἀγορά. Ἦθελαν νὰ σὰς στελεῖουν στὸ νοσοκομεῖο, ἀλλὰ ἐγὼ τοὺς εἶπα πὼς θὰ γίνετε γρηγόρα καλὰ καὶ θὰ φροντίζα ἐγὼ γιὰ σὰς... Νὰ σὰς δώσω ἕνα φλυτζάνι ζουμακι, θὰ σὰς κάνη καλὸ...

Βγήκε ἑλαφρὴ ἀπ' τὸ δωμάτιο καὶ γύρισε σὲ λιγάκι κρατώντας μέσα σ' ἕνα δίσκο τὸ φλυτζάνι μὲ μιά φέτα ψωμί καὶ μιάν ὀλοκάθορη πετσέτα στὸ χέρι.

—Πιέτε καὶ θὰ δῆτε τί καλὸ ποὺ θὰ σὰς κάνη... Τέτοιμα σὰς μὲνι μου.

Εἰκόνος ἦπτε. Τὸ ζουμι ἦτανε μέτριο, κάτι κομματάκια, ἀπὸ λαρδί κολλυμπούσανε μέσα στὸ φλυτζάνι δίνοντας μιά βαρειά ὀσμὴ στὸ τονωτικὸ ρόφημα. Ὡστόσο ὁ Σαμουήλ τὸ βρῆκε ὑπέροχο. Γιατὶ ἦτανε ὑπέροχο, ἡεῖα, τὰ δάχτυλά του τὸ πρόσφεραν, ἂν καὶ ροζισμένον ἀπὸ τὶς βαρεῖες δουλειές. Γιατὶ ἦτανε γοητευτικὸ τὸ χαμόγελο ποὺ συνόδευε τὴν προσφορά.

Φίλησε τὰ δάχτυλα τῆς κοπέλλας γιὰ νὰ τὴν εὐχαριστήσει, τράβηξε κοντὰ του, χωρὶς καμμιὰ σκέψη, ἀπὸ ἔνστικτο, ἐκεῖνο τὸ ἀγνὸ πρόσωπο. Καὶ εἶδε πὼς τὰ δάχτυλα δὲν τὸν ἀπώθησαν, οὐτε τὸ γλυκὸ πρόσωπο ἀποτραβήχτηκε, χαμογελοῦσε πάντα τὸ παρθενικὸ ἐκεῖνο πρόσωπο, τόσο θεῖα, ποὺ νόμιζε πὼς τὸ περιέβαλε ἕνας φωτιστέφανος ἀπὸ χρυσὲς καὶ ρόδινες ἀκτίνες.

Τότε, θαμπωμένος, ἔκλεισε τὰ μάτια. Γιὰ πρώτη φορὰ στὴ ζωὴ του ἀντίκρυζε τὴ γυναικεία τρυφερότητα, δίχως κανένα ὑπολογισμό, ἀγνή, ψυχόρμητη, ἀδολή. Ὡστε ὑπῆρχε ἀκόμη καλωσύνη, ἀφιλοκέρδεια, ἴσως καὶ ἀγάπη ἀληθινή, σ' αὐτὸν τὸν κόσμο.

Εἰνοιωσε τὰ βλέφάρὰ του νὰ ὑγραίνονται.

—Ω! στέναξε ἡ νέα. Κλαῖτε; Μά, γιατί;

Δὲν τῆς ἀποκρίθηκε τίποτε, μονάχα στέναξε κι' αὐ ὅς, ἔκείνη ὥστόσο κατάλαβε. Κι' ἴσως δίχως νὰ τὸ νοιώσει κι' ἡ ἴδια, ἔγυρε κοντὰ του καὶ σφούγγισε κείνα τὰ δάκρυα μὲ τὰ χεῖλιά της.

Γιὰ λίγες στιγμές ὁ νέος φάνηκε μεταρσιωμένος. Κατόπι ἀνασηκώθηκε στὸ κρεβάτι του, ζήτησε τὰ ρούχα του, ντὺ ἦκε κι' ἔφυγε, χωρὶς νὰ προσφέρει οὐτε λέξη.

Ἐφυγε τρικλύζοντας σὲν μεθυσμένος.

Ξαναπαρουσιάστηκε ὕστερα ἀπὸ λίγες μέρες στὴν καλὴ βα τῶν παρὰδων. Μέσα στὸ μπουκέτο ποὺ πρόσφερε στὴν κοπέλλα εἶχε ἕνα τσέκι ἀπὸ δέκα χιλιάδες φράγκα, ποὺ κείνη δὲν ἄργησε νὰ ξεχωρίσει.

—Ω! κύριε! ψιθύρισε ἡ κοπέλλα. Τόσα χρήματα... ὁλόκληρη περιουσία... Γιατὶ μοὺ τὰ δίνετε;

—Μὴ μοὺ πῆς τίποτε. Κράτησέ τα...

—Μά, κύριε...

—Σιωπή, εἶναι δικά σου...

Τότε, βλέποντας τὴν ἐπιμονή του ἡ νέα σκέφτηκε σὰ γυναικα, καὶ στενάζοντας τοῦ πρόσφερε πάλι τὰ χεῖλιά της.

Εἰκόνος ὅμως τὴν ἀπομάκρυνε μὲ μιά θλιβερὴ κίνηση:

—Ὅχι, εἶπε. Τώρα ξέρεις πὼς εἶμαι πλούσιος. Τὸ φίλ σου δὲν μπορεῖ πιά νάχη τὴν ἴδια χάρη... Δὲν μπορεῖ νὰ εἶναι τὸ ἴδιο... σὰν τὸ πρῶτο τ' αὐθόρμητο φίλι.

ΖΑΝ ΡΑΜΩ

ΠΑΝΘΕΟΝ

ΠΑΝΘΕΟΝ

ΠΑΝΘΕΟΝ

ΠΑΝΘΕΟΝ

ΠΑΝΘΕΟΝ

ΠΑΝΘΕΟΝ

ΔΡΑΜΑΤΑ

ΤΩΝ ΩΚΕΑΝΩΝ

ΧΑΜΕΝΟΙ ΘΗΣΑΥΡΟΙ ΣΤΗΝ ΥΓΡΗ ΑΒΥΣΣΟ

Δισεκατομμύρια στὸν βυθὸ τοῦ Ὠκεανοῦ

Ἐχουν περάσει ἀκριβῶς ἑκοσι χρόνια ἀπὸ τὴν ἡμέραν ἐκείνη τοῦ 1915, ποὺ μιά τορπίλλη ἀπὸ ἕνα γερμανικὸ ὑποβρύχιο, σὲς ἀκτὲς τῆς νοτιοανατολικῆς Ἰρλανδίας, ἐβύθησε τὸ ἀγγλικὸ ὑπερωκεάνειο «Λουζιτάνια». Χίλια διακόσια άτομα βροῖκαν οἰκτρὸ θάνατο μέσα στὴν ὑγρὴ ἀβυσσο τοῦ ὠκεανοῦ καὶ μαζί μ' αὐτούς ἕνας θησαυρὸς ἑκοσι περὶπου ἑκατομμυρίων χρυσῶν φράγκων.

Οἱ τραγικὲς στιγμές τοῦ ναυαγίου εἶναι ἀνεκδιήγητες. Ἡ τορπίλλη ἐσφενδονίστηκε ἀπὸ ἑπτακοσίων μέτρων ἀπόστασης καὶ τρία μέτρα κάτω ἀπὸ τὴν ἐπιφάνεια

τῆς θαλάσσης. Ἐχτύπησε τὸ πλοῖο ἀκριβῶς στὴ μέση. Μιά φοβερὴ ἔκρηξη τὸ ἐκλόνισε ὀλόκληρο, τὸ ἔκοψε σὰ δυὸ καὶ τεράστιες φλόγες τὸ ἀγκάλιασαν σὲ διάστημα λίγων λεπτῶν τῆς ὥρας. Ὁ πανικός τῶν ἐπιβατῶν, οἱ δεκάδες λάμβων ποὺ ἐβούλιαζαν ἀπὸ τὸ πολὺ βάρος, τὰ οὐρλιάσματα, οἱ ἀπεγνωσμένες φωνές, ὅλα σάπασαν ὅταν ὁ πλωτὴς κολοσσὸς γάληνε στὴν ἀβυσσο τοῦ ὠκεανοῦ γιὰ νὰ μὴν ξαναβῇ πιά τὸ φῶς.

Απὸ τὸ 1922 ἄρχισαν οἱ προσπάθειες δισώσεως τοῦ θησαυροῦ τῆς «Λουζιτάνιας» καὶ διήρκεσαν μέχρι τὰ 1928 χωρὶς ὅμως κανένα ἱκανοποιητικὸ ἀποτέλεσμα γιὰτὶ τὸ πλοῖο εἶχε βυθισθῇ σὲ ἐβδομήνταπέντε μέτρων βάθος κι' εἶναι ἀδύνατον νὰ θθάσῃ ὡς ἐκεῖ σκάφανδρον δυτῶν.

5.600 πλοῖα μέσα στὸν ὑγρὸ τάφο.

Ὁ παγκόσμιος πόλεμος ἐσημείωσε ρεκόρ βυθίσεων διὰ μέσου τῶν αἰώνων. Ὁ ἀριθμὸς τῶν ναυαγισμένων πλοίων ἀνέρχεται σὲ 5600 κι' ἀντιπαρασώπει 13 ἑκατομμύρια τόνους ἐκτόπισμα, δηλαδὴ τὸ ἕν τρίτον περίπου τοῦ παγκοσμίου ἀριθμοῦ σκαρῶν κατὰ τὸ 1914. Τὰ πλοῖα ὅμως αὐτὰ δὲν θὰ βρεθοῦν ποτέ, γιὰτὶ ἐκτὸς ἀπὸ ἐκεῖνα ποὺ δὲν ἀερίζουν τὸν κόπο ν' ἀσχοληθῇ κανεὶς, ἀπὸ τὰ ἄλλα τὰ περισσότερα «κοιμούνται» τώρα τὸν αἰῶνα ὅπου σὲ πολὺ μεγάλα βάθη, καὶ τίποτε δὲν μπορεῖ νὰ θθάσῃ ὡς ἐκεῖ.

Δὲν εἶναι ὅμως μόνο τὰ τελευταῖα αὐτὰ χρόνια ποὺ ἐναυάγησαν πλοῖα μὲ θησαυροὺς. Ἡ ἱστορία ἀναγράφει πολὺ νὰναῖα ἀπὸ ἐδῶ καὶ ἐκατοντάδες χρόνια ποὺ πῆραν μαζί τους ἀμύθητους θησαυροὺς καὶ σήμερα παραμένουν στὸ αἰῶνα σκοτάδι τῆς ὑγρᾶς ἀβύσσου τῶν ὠκεανῶν.

Ἀνυπολόγιστοι θησαυροὶ αἰώνων

Ἡ ἱστορία τῆς περιφημῆς «ἀρμάδας» τοῦ Φιλίππου Β', τῆς ὁποίας ἡ ναυαρχὴ βυθίσθη πρὸ τριακοσίων πενήντα χρόνων, μ' ὅλον τὸν θησαυρὸ τοῦ στόλου, ποὺ ἀνῆρχετο σὲ 750 ἑκατομμύρια χρυσὰ σκόττα εἶναι γνωστὴ.

Ὁ ὅρυς τοῦ Τομπέρου, στὴ βόρειο ἀκτὴ τῆς νήσου Μούλ, εἶδε πολλὰ ἀπομεινρὰ ἀνευρέσεως τοῦ θησαυροῦ τῆς «Φλορίνα» τοῦ Φιλίππου Β', ἀλλὰ ὅλες σχεδὸν οἱ ἐταιρεῖες ποὺ ἀνέλαβαν ν' ἀνεύρουν τὸν θησαυρὸ ἔχρεωκόπησαν ἢ μιά καὶ ὅπιν τῆς ἄλλης. Ἐταὶ τὰ ἑκατομμύρια τοῦ Φιλίππου Β', παραμένουν στὸ βυθὸ τῆς θαλάσσης.

Κι' οἱ γαλέρες τοῦ Βίγκο, ἔχουν περάσει ἀκριβῶς διακόσια τριάντα χρόνια ἀπὸ τότε ποὺ βούλιαξαν σὰ παρὰ τῆς Ἰσπανίας μὲ 700 ἑκατομμύρια φράγκα σὲ χρυσὲς ράβδους ποὺ ἦσαν φορτωμένες ἀπὸ τὴ Νότιον Ἀμερικὴ.

Στὰ 1719 ἕνα ἀγγλικὸ πολυμικρὸ πλοῖο ἐναυάγησε σὰ ὀλλανδικὰ παράλια μὲ 30 ἑκατομμύρια σὲ χρυσὲς ράβδους ποὺ ἡ βρετανικὴ κυβέρνησις ἔστειλε στὸ Ἀμβούργο. Ἀπ' ὅλη τὴν προσπάθεια

ΠΑΝΘΕΟΝ

ΠΑΝΘΕΟΝ

ποὺ ἔγινε κατὰ τὸ διάστημα τοῦ 19ου αἰῶνος μόνον μερικὲς δεκάδες ράβδων ἀνεκλύσθησαν.

Πρὸ τοῦ πολέμου εἶχε καταρτισθῇ ἕνας κατάλογος τῶν πλοίων—θησαυρῶν, ποὺ κατὰ τὸ διάστημα τῶν δυὸ τελευταίων αἰώνων ἐβύθησαν σὲ διάφορα σημεία τοῦ ὠκεανοῦ. Ὁ ὀλικὸς ἀριθμὸς αὐτῶν φθάνει τὰ σαράντα κι' ἡ ἀξία τοῦ θησαυροῦ τῶν ὑπερβαίνει τὰ δυὸ

δισεκατομμύρια γαλλικὰ χρυσὰ φράγκα!

Στὸν ὅρυο ντ' Ἀγκλεσὺ ὑπάρχει τὸ «Ρουαγιαλ Τσάρτερ» ποὺ ἐναυάγησε στὰ 1839 μὲ 375 ἑκατομμύρια. Λίγο πὺ μὰ κρυὰ ἀπὸ τὴ Σεβαστόπολι ὁ «Μαῦρος

Πρίγκιψ» κοιμᾶται στὰ νερά τῆς Μαύρης Θαλάσσης μαζί μὲ 150 ἑκατομμύρια. Στὶς ἀκτὲς τῆς Ζουλουλάνδης κεῖται ἡ «Δωροθέα» σὲ βάθος ἐκατὸν τριάντα μέτρων περιέχουσα 16 ἑκατομμύρια χρυσὰ φράγκα τὰ ὁποῖα ὁ πρὸεδρος Κρουγερ ἔστειλε στὴν Ἀμερικὴ ὅταν ἄρχισε ὁ πόλεμος τῆς Νοτίου Ἀφρικῆς.

Πρὶν ἀπὸ τὰ 1914 δυὸ ἐταιρεῖες ἔστειλαν πλοῖα καὶ σκάφανδρα στὸν ὅρυο τοῦ Ναυαρίνου ὅπου βρίσκονται στὸ βυθὸ τοῦ ἑλληνικοῦ τρία Τούρκικα καὶ Αἰγυπτιακὰ καράβια ἀπὸ τὰ 1827, γεμάτα θησαυρὸ.

Καὶ πόσα ἄλλα πλοῖα γεμάτα θησαυροὺς δὲν ἀγκαλιάζουν οἱ ἀνεξιχνίαστοι ὠκεανοί! Μόνον στὸ ἀκρωτήριο τῆς καλῆς Ἑλπίδος κατὰ τοὺς δυὸ τελευταίους αἰῶνες βρῆκαν οἰκτρὸ τέλος μέσα στὴν ὑγρὴ ἀβυσσο περισσότερα ἀπὸ σαράντα πλοῖα, τῶν ὁποίων οἱ θησαυροὶ ὑπερβαίνουν τὰ 2 1/2 δισεκατομμύρια χρυσῆς λίρες! Ἐνα ἀπὸ αὐτὰ τὰ πλοῖα εἶναι τὸ «Γκροσβενόρ», ποὺ μόνον αὐτὸ περιέχει 400 ἑκατομμύρια!

Οἱ θησαυροὶ τῶν «Λωρεντί» «Αἰγυπτος»

Οἱ τελευταῖες προσπάθειες δισώσεως χαμένων θησαυρῶν στὸν ὠκεανὸ, ἦσαν ἐκείνες γιὰ τὸ «Λωρεντί», τὸ πλοῖο ποὺ ἐναυάγησε στὰ 1917 ταξιδεύοντας γιὰ τὴν Ἀμερικὴ μὲ τρία ἑκατομμύρια χρυσῆς λίρες. Βρέθηκε σὲ βάθος μόλις τριάντα ἑξὶ μέτρων κι' ἔτσι ἀνευρέθη ὀλόκληρος ὁ θησαυρὸς! Ἐπίσης τὸ Ἰταλικὸν «Ἀρτίλο» ἠσχολήθη μὲ τὸν θησαυρὸ τοῦ πλοῖου «Αἰγυπτος» ποὺ ἐναυάγησε στὰ 1922 ἔξω ἀπὸ τὶς γαλλικὲς ἀκτὲς, καὶ ἔφερε σὲ φῶς ἀρκετὸ μέρος ἀπὸ τὸν θησαυρὸ του.

Τὸ σκάφανδρον—γίγας

Ὁ μηχανικὸς Μπλις Λίβιτ κατεσκεύασεν ἕνα σκάφανδρο ποὺ ζυγίζει 175 κιλά στὴν ἀτμόσφαιρα καὶ 40 ἐν καταβύσει. Τὰ πόδια καὶ τὰ χέρια εἶναι μεταλλينوὶ σωληνὲς ἐλαστικοί. Τὰ πρῶτα πειράματα ἔγιναν σὲ βάθος 60 μέτρων, ἀλλὰ οὐτε κι' αὐτὸ κατάρθωσε νὰ φέρῃ ἱκανοποιητικὰ ἀποτελέσματα ὅχι τόσο γιὰ τὸ μέγα βάθος

ὅσον γιὰτὶ ἐκεῖ κάτω βασιλεύει πύκνὸ σκοτάδι! Σήμερα ὅμως κατεσκευάσθη ἕνα εἰδικὸν ὑποβρύχιο ἐφωδιασμένον μὲ ισχυροὺς προβολεῖς σὲ φῶς τῶν ὁποίων θὰ μποροῦν νὰ ἐργάζονται τὰ σκάφανδρα. Ποιὸς ξέρει ἂν καμμιὰ φορὰ δὲν ἐλθουν στὴν ἐπιφάνεια οἱ θησαυροὶ τῆς ὑγρᾶς ἀβύσσου!

JEAN LECOQ

2413

Το περβόλι αυτό, στο οποίο εκτός των πολλών και πρι-
κίλων όπωροφόρων δένδρων έφυτευθήσαν και 150.000 πεπο-
νίες θα δώση έφ'ετος 20.000 τόννους πεπόνια.

ΤΗΣ ΕΚΟΥΣΕ ΤΟ ΧΕΡΙ

Μιά πρωτότυπος όσον και τραγική έρωτική έκδίκησις έ-
ξετυλίχθη τελευταίως εις τό Παρίσι.

Ο Ραούλ Τρεμπάκ, καταλαβών την μνηστήν του 'Υβόνην
Μερσάλ, να γράφη έρωτικήν επιστολήν εις έναν άλλον νέον
και διά της οποίας πληροφορούσε τόν φίλον της ότι τόν
Ραούλ ένυμφεύετο κατ' άπαίτησιν των γονέων της, ένώ δέν
ήσθάνετο καμμιάν συμπάθειαν δι' αυτόν, ήρπασε ένα ξυράφι,
πού ύπήρχεν σ' ένα τραπέζακι του μπουνουάρ της 'Υβόνης,
ή οποία τό μετεχειρίζετο γιά να ξυρίζη τό σβέρκο της, και
της έκοψε τό χέρι...

—Έτσι της είπε, δέ θα μπορέσης να ξαναγράψης ποτέ
έρωτική επιστολή.

ΜΙΑ ΣΑΥΡΑ-ΤΕΡΑΣ

Εις την Σουμάτραν άνευρέ-
θη και συνελήφθη ζώσα από
τόν περιγητήν Χάνς Μπέριγ-
κερ μία σαύρα τέρας.

Η σαύρα αυτή, την οποίαν
ό Χάνς Μπέριγκερ μολονότι
όχι και πολύ εύκατάστατος, ά-
ποστέλλει δωρεάν εις τόν ζω-
ολογικόν κήπον του Βερολίνου
έχει τρεις κεφαλές, δυό σώ-
ματα, ήνωμένα όπως των περι-
φήμων Σιαμιαίων αδελφών και
μیان ούράν.

Ο έν Σουμάτρα 'Αγγλος
πρόξενος, επρόσφερε διά την
σαύραν-τέρας 1.500 λίρας στερ-
λίνας εις τόν Γερμανόν περιη-
γητήν, ίνα την στείλη εις τόν
ζωολογικόν κήπον, άλλ' εκεί-
νος ήρνήθη.

ΤΟ ΑΝΕΥ ΠΤΕΡΥΓΩΝ
ΑΕΡΟΠΛΑΝΟΝ

Καθ' όλας τās ένδείξεις, τό
άνευ πτερύγων αεροπλάνον
πού έσχεδιάσε και διά τό ό-
ποιον έλαβε πρόνόμιον εύρε-
σις τεχνικής από την 'Αγγλικήν
Κυβέρνησιν ό 'Ελλην μηχανι-
κός κ. Φιλίππιδης, δέν πρόκει-
ται να γίνη πραγματικότητα. Ο-
λα τὰ μέχρις ώρας γενόμενα
πειράματα έσημείωσαν οίκτράν
άποτυχίαν. Τό μοντέλο πού
κατεσκεύασεν ό έφευρέτης
συμπατριώτης μας, όχι μόνον
κατακόρυφος δέν άνυψώθη,
άλλά και μετά δυσκολίας έσύρετο άπλως εις τό έδαφος κα-
τά τὰ νέα πρότινος γενόμενα πειράματα.

ΤΡΟΜΕΡΟΝ ΑΝΤΙΑΕΡΟΠΟΡΙΚΟΝ ΟΠΛΟΝ

Καθ' ά γράφει ή 'Επιστημονική 'Ηχώ' των Παρισίων,
όπό της 'Επιτροπής 'Αμύνης' του 'Υπουργείου Στρατιωτι-
κών της 'Αγγλίας, έδοκιμάσθη ένα νέον τρομερόν αντιαερο-
πορικόν όπλον, τό όποιον καθιστά την Μεγάλην Βρεττανίαν
άπρόσβλητον από κάθε αίφνιδιαστικήν έχθρικήν αεροπορι-
κήν επίδρομήν.

Πρόκειται περί ενός νέου τύπου μικρών αεροπλάνων πλή-
ρών έκρηκτικών όλων δυναμένων να καβερνηθοούν διά μόνων
των 'Ερτζιανών κυμάτων και να ριφθοούν κατά βούλησιν
επί των έχθρικών αεροπλάνων τὰ όποία ανατινάσσουν. Έκα-
στον τοιούτον αεροπλάνον κοστίζει ελάχιστα ώστε να δύναν-
ται να κατασκευασθοούν άπειρα, πράγμα πού έπιτρέπει στην
'Αγγλία να έξοντώση και τόν κραταιότερο έχθρικό αεροπο-
ρικό στόλο...

Η ΣΤΟΡΓΗ ΣΤΑ
ΖΩΑ

Όπως γράφει
τό Παρισινόν περιο-
δικόν 'Φύσις και

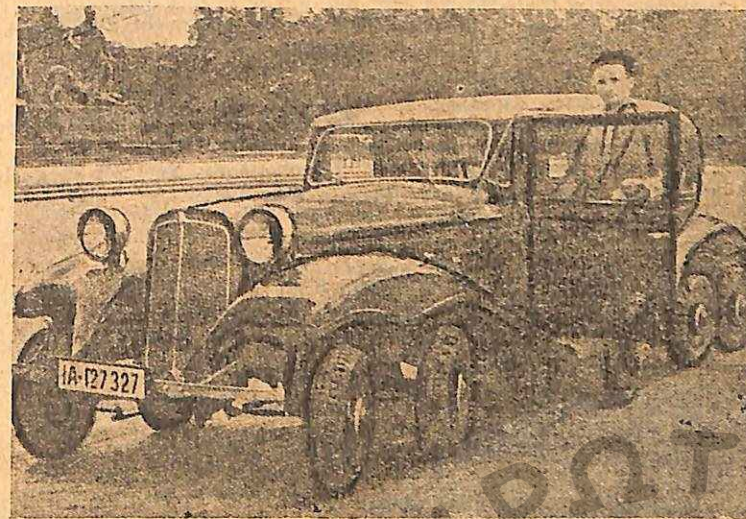
Ζωή' ή μητρική στοργή, είναι περισσότερον άνεπτυγμένη εις
τά άγρια θηρία της ζούγκλας, παρά εις πολλές μητέρας της
σημερινής έποχής.

Τελευταίως, γράφει τό ως άνω περιοδικόν, όχι λίγοι γο-
νείς έγκαταλείπουν άσπλάχνως τὰ τέκνα των, ένώ άλλοι τὰ
φονεύουν διά να μην έχουν την φροντίδα της διατροφής των.

'Αντιθέτως ή λέαινα του ζωολογικού κήπου των Παρισί-
ων ή όποία από τινος έχει άποκτήσει τρεις σκύμνους δέν θί-
γει τό φαγητόν πού της ρίπτεται καθ' έκάστην, άν δέν χορ-
τάσουν τελείως τὰ νεογνά της.

Τό αυτό πράττουν και οί πίθηκοι του κήπου, οί όποιοι ό-
ταν δοούν τὰ μικρά των κινδυνεύοντα είναι διατεθειμένοι να
πέσουν και στη φωτιά διά να
τά σώσουν...

ΕΞΑΤΡΟΧΑ ΑΥΤΟΚΙΝΗΤΑ

ΓΙΑΤΙ ...

Τό 'Ινστιτούτον ήλιακών
έρευνών, πού υπό την διεύ-
θυνσιν του κ. Μωρίς Φώρ λει-
τούργει στό Παρίσι, εις τελευ-
ταίας ανακοινώσεις του πρός
τάς έφημερίδας, αναφέρει ότι
τά τελευταία σοβαρά δυστυ-
χήματα πού συμβαίνουν έκα-
σταχού της γής, όφείλονται εις
τάς επί του ήλιου παρατηρου-
μένας από μηνών κηλίδας.

Μελέται έτών όλοκλήρων,
αναφέρει τό έν λόγω 'Ινστι-
τούτον' έπεισαν τόν κύριον
Φώρ, ότι όσον περισσότεραι
είναι έκάστοτε αί επί του ήλι-
ου παρατηρούμεναι σκοτειναι
κηλίδες, τόσον μεγαλύτερα και
σοβαρώτερα δυστυχήματα
πλήττουν τούς κατοίκους της
γής.

Βίαιοι θάνατοι, πόλεμοι, κα-
ταστρεπτικά πυρκαϊά, πλημ-
μύραι, θείλλαι, αυτοκτονίαί
και κάθε είδους συμφοραί έ-
χουν άμεσον σχέσιν με την
πόνωσιν των ήλιακών κηλι-
δων. Δυστυχώς όμως μέχρις
ώρας δέν έχουν εξακριβώσει
πώς αί κηλίδες αύται έπιδρουν
επί του πλανήτου μας και των
κατοίκων του και εις τοούτο ή-
δη στρέφον την προσοχήν
μας.

Γεννάται όμως, καταλήγουν αί περισσότεραι των δημοσι-
ωσεων την ανακοίνωσιν έφημερίδες ή έξης άπορία:

•Είναι δυνατόν να έχουν σχέσιν με τās κηλίδας του ήλι-
ου ή αυτοκτονία ένός άμαξά διότι του έψόφησε τό όλογο,
ή όπό μιάς τρελλής διασκαλίσσης δολοφονία του παιδιού
της και ή πυρκαϊά της εκθέσεως του Βερολίνου;

•Εάν ό κ. Φώρ περιόριζε τή συσχέτιση μόνον σέ σιτοδει-
ξις, σιτισμοδς, πλημμύρας και πολέμους ίσως να έγένητο πι-
σιμότης. Τώρα όμως, θα μάς έπιτρέψη ν' άμφιβάλωμεν...Μέ
την σειράν μας όμως μπορούμε και μεις να έχωμεν μίαν ά-
κριβήν επί των σχολείων των έφημερίδων:

Διατί παραδέχονται ότι αί ήλιακαί κηλίδες έχουν σχέσιν
με τό καταλαβών τόν Μουσολίνι φιλοπόλεμον μένος και δέν
μπορούν να έχουν σχέσιν με την αυτοκτονίαν του άμαξά;

20.000 ΤΟΝΝΟΙ ΠΕΠΟΝΙΑ

Ένα άκόμη ρεκόρ εξέφυγε από τās χείρας των 'Αμερικα-
νών. Τό μεγαλύτερο περιβόλι του κόσμου τό κατέχουν σήμε-
ρα οι Ρώσοι.

σίας, ό 'Αβησσυνός
αυτοκράτωρ και οί
περί αυτών, άπο-
βλέπουν μετ' άπο-
λύτου αίσιοδοξίας
εις αντίθετον άπο-
τέλεσμα.

Η τσιούτη δέ αίσιοδοξία των, έχει ένα σοβαρό έρεισμα.
Τήν ύποστήριξιν της μυστηριώδους και ισχυροτάτης 'Ια-
πωνικής τρομοκρατικής όργανώσεως ό «Μαύρος Δράκων».

Η όργανωσις αυτή, είναι εκείνη πού έδολοφόνησε τόν
'Ιάπωναν πρωθυπουργόν Χομαγκούτσι, διότι κατά την τε-
λευταίαν Ναυτικήν Διάσκεψιν του Λονδίνου, πρός ελάττω-
σιν των έξοπλισμών, απέδέχθη και υπέγραψε την μείωσιν
των ναυτικών δυνάμεων της πατρίδος του.

Επίσης έδολοφόνησε άλλους 'Υπουργούς και σημαίνον-
τας παράγοντας της 'Ιαπωνίας διά παρομοίους λόγους.

Θά γεννηθή όμως τό έρώτημα: τί κοινόν μεταξύ της πα-
τριωτικής αυτής 'Ιαπωνικής όργανώσεως και των Αι-
θίοπων;

Απλούστατα αυτή: Οί 'Ιάπω-
νες πατριώται τούς όποιους δι-
ευθύνει ό Νίσσο 'Ινουργιά, ένας
δικιμόνιος άνθρωπος πού γνωρί-
ζει όλες τις εύρωπαϊκές γλώσ-
σες και δέν όμιλεί καμμιά γιά
να μη λερώση τό στόμα του—δ-
πως λέγει—ύποσκάπτουν την Ι-
σχύν των Εύρωπαϊκών δυνάμε-
ων πού ζητούν να επεκτείνουν
τάς άποικίας των πρός άνατο-
λάς.

Επομένως, θεωρούν έχθρους
της πατρίδος των—ή όποία έχει
ανάγκη να εξαγάγη πλυθυσμόν
εις άλλας χώρας—τούς 'Ιταλούς
πού άποβλέπουν εις την όδοού-
λωσιν της 'Αβησσυνίας και δι'
αυτό, πάν άλλο ή εύνοούν την
έπικράτησιν των.

Ετσι, με τὰ τεράστια μέσα
πού διαθέτουν καθ' όσον οί πε-
ρισσότεροι 'Ιάπωνες είναι μέλη
των άπειραρίθμων «αδελφάτων
του αϊματος» όπως λέγονται αί
ανά τās διαφόρους 'Ιαπωνικάς
πόλεις όργανώσεις του «Μαύρου
Δράκοντος»—έφοδιάζουν καθη-
μερινώς τούς 'Αβησσυνούς με
πολεμοφόδια, πυροβόλα και ό-
λας τās τελευταίας πολεμικάς

άμυντικές και έπιθετικές έφευρέσεις, ώστε οί 'Ιταλοί να
εδρεθοούν πρό όδυνηρών έκπληξέων.

Επιπροσθέτως, καθ' ά λέγεται, ό «Μαύρος Δράκων» δέν
θα βιστάση έν ανάγκη να στείλη και 50.000 πολεμιστάς
άποφασισμένους ν' άποθάνουν μέχρις ενός, πρός ένίσχυσιν
των Αιθίοπων.

ΝΑ ΤΥΧΗΙ...

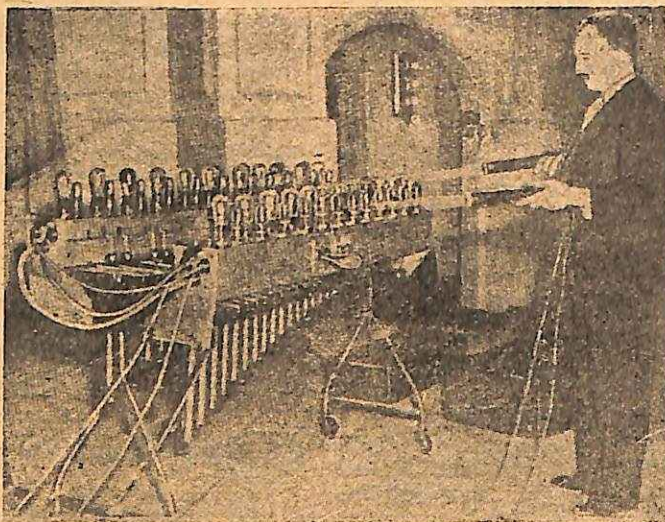
Η 'Εβελιν Μάιστερ, εργάτις σ' ένα κατάστημα έπιδι-
ορθώσεως πλάνων, διερχομένη μιά μέρα άπ' τό Χάιντ-Πάρκ,
όπου είχε ραντεβού με μιά φίλην της, άνέβρε ένα πορτοφό-
λι περιέχον 500 λίρες εις χαρτονομίσματα και τσέκ ύπο-
γεγραμμένα και άπολύτως έτοιμα πρός έξυργύρωσιν αξίας
2000 λίρων.

Μολονότι πάμπτωχη ή 'Εβελιν, δέν ήθέλησε να κατα-
χρασθή ούτε πεντάρα άπ' τὰ χρήματα αυτά, άλλα μεταβα-
σα εις τό άστυνομικόν τμήμα, κατέθεσε τό πορτοφόλι άνέ-
παφον άφήσασα την διεύθυνσιν της διά να λάβη τὰ νόμιμα
εύρετρα.

Φαντάζεσθε τώρα την έκπληξιν της, όταν μετά τρεις ή-
μέρες είδε να παρουσιάζεται εις τό κατάστημα πού έργά-
ζεται ένας άραιότατος νέος, ό όποιος άφού την ήρώτησε
άν ή καρδιά της ήτο έλευθέρα, της έπρότεινε να γίνη σύ-
ζυγός του.

Ο νέος αυτός δέν ήτο άλλος άπό τόν άπολέσαντα τό
πορτοφόλι, πού με τήν πρότασιν, αύτή ήμιοιβε την τιμιότητάς

ΦΩΤΕΙΝΗ ΜΟΥΣΙΚΗ

Ο καθηγητής Φίλιπς Τόμας, μάς επιδεικνύει ένα νέο
μουσικό όργανον τό όποιο παράγει ήχους άρμονικούς με
την βοήθεια ήλεκτρικού φωτός πού εκτοξεύεται από
δύο χαλυβδίνους σωλήνας.

Εις τās 'Αμερικανικάς φυλακάς του «Τρέντον» έν Νέα
'Υόρκη, εύρίσκεται κρατούμενος από του 1908, ένας άν-
θρωπος, πού νομικάς θεωρείται νεκρός από τότε.

Ο άνθρωπος αυτός, είχε καταδικασθή εις θάνατον ως
φονεύς ένός ειρηνολόκου Λόγω όμως ένεργειών του δικη-
γόρου του, ή έκτέλεσις άνεβλήθη, διότι ύπήρχον στοιχεία
άφήνοντα ύπονοίας ότι ίσως ήτο θύμα δικαστικής πλά-
νης.

Διετάχθησαν νέαι άνακρίσεις αίτινες δέν απέσεισαν
μην τούς ένδοιασμούς ότι ίσως να μην ήτο ό δράστης του
εις αυτόν άποδιδόμενου φόνου, άλλα δέν άπεδείκνυσιν και
την πλήρη του άθωότητα.

Ετσι έφθασεν ή λήξις της άναβολής έκτελέσεως και έ-
πρόκειτο να θανατωθή τώρα, άλλ' ό Κυβερνήτης της
πόλεως, με την ιδέαν ότι πιθανώς ό δικηγόρος του κατα-
δίκου να κατώρθωνε με μικρά πίστωση χρόνου, ν' άπο-
βείξη την άθωότητά του, έδωκε μιά δεύτερη άναβολή της
έκτελέσεως.

Δυστυχώς και ή νέα προθεσμία έληξε χωρίς να κατορ-
θωθή ν' άποσεισθή πλήρως ή έ-
νοχή και έπειδή ό Κυβερνήτης
της πόλεως δέν είχε δικαίωμα
ν' άναστείλη έκ νέου την έκτέ-
λεσιν, έδωκε έντολή να θανατω-
θή ό κρατούμενος.

Ο διεξάγων όμως τās άνα-
κρίσεις, άνεκάλυψε την τελευ-
ταίαν στιγμήν μερικά στοιχεία
ιά όποία έπειθαν ότι ό 'Αρτσιμ-
παλνι 'Ερον, έτσι λέγεται ό κα-
τάδικος, ήτο πράγματι θύμα δι-
καστικής πλάνης και καθ' ή είχε
δικαίωμα άπεφάνθη ότι ούτος
δέν έπρεπε να θανατωθή, άλλα
να κρατηθή μέχρις ότου διεξαχ-
θή νέα δίκη.

Ετσι, έπειδή κατά τούς κρα-
τούντας εις 'Αμερικήν νόμους,
διά να έκτελεσθή ό κατάδικος
δέν πρέπει να ύπάρχη αντίρρη-
σις του άνακριτού ό 'Ερον δέν έ-
θανατώθη. Έπειδή έξ' αντιθέτου
όμως και ή διαταγή του Κυβερ-
νήτου θεωρείται έφ' όσον δέν ά-
νθ' έγκαίρως ως έκτελεσθείσα, ό
δυστυχής 'Ερον έκρατήθη εις τās
φυλακάς ως... πτώμα...

Εν τώ μεταξύ όμως, ό έχων
τά στοιχεία της άθωότητός του
άνακριτής απέθανεν έκ συγκο-
πής πριν προλάβη να καθορίση

νέαν δικάσιμον, ό δέ διαδοχός του, ούτε έλαβε γνώσιν
της όποθέσεως κι' έτσι έκτοτε ό 'Ερον άπέμεινεν εις τās
φυλακάς ως... πτώμα.

Σήμερον μετά 27 έτη είναι δύτως ζωντανό πτώμα. Διότι
λόγω άκινησίας—οί εις θάνατον καταδικασθέντες δέν
βγαίνουν ποτέ από τό κελλί των—έπαθε παράλυσιν, λόγω
δέ γήρατος έκωφάθη και έτυφλώθη...

Ηδη όπως λέγει ό νέος διευθυντής των φυλακών, πού
τόν είδε και ένδιαφέρθη γιά τή δυστυχία του, μόνον άν έ-
νας συγγενής του, τόν ζητήσει ως... πτώμα πρός ταφήν,
μπορεί να τόν άποφυλακίση... Ποίος όμως θα δεχθή να τό
κάνη αυτό, άφού ό 29ετής υίός του, μόνον μιά φορά τόν έ-
πεσκέψθη εις τās φυλακάς σ' όλο τό διάστημα της ζω-
ής του;

Εδτυχώς τό προ-γούμενον αυτό έδωκεν άφορμήν ώστε
σήμερον να ζητητή ή άναθεώρησις του νόμου, πού θεωρεί
πτώμα έναν καταδικασθέντα εις θάνατον και μη έκτελε-
σθέντα, έφ' όσον ό Κυβερνήτης δέν έδωκε χάριν.

ΟΙ ΑΙΘΙΟΠΕΣ ΚΑΙ Ο «ΜΑΥΡΟΣ ΔΡΑΚΩΝ»

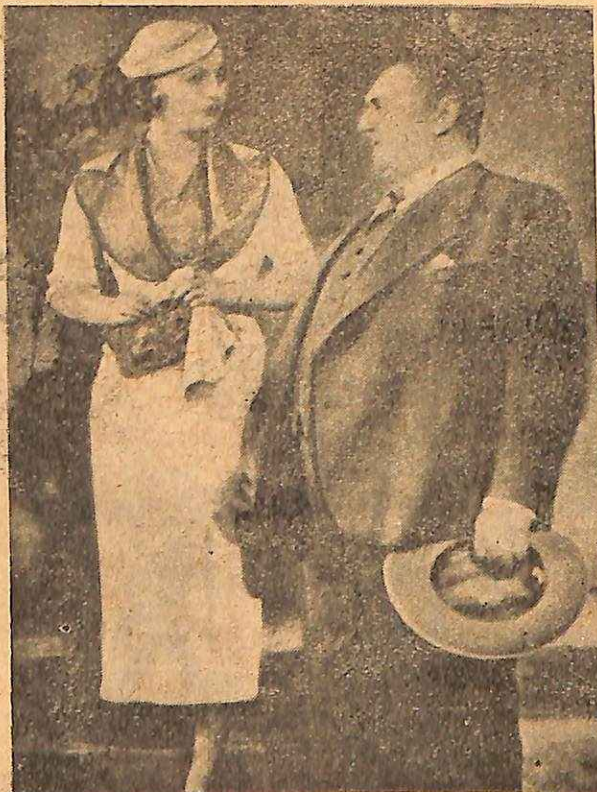
Ενώ όλοι οί εύρωπαίοι κορυφαίοι στρατιωτικοί, προ-
βλέπουν, κανονικάς έχόντων των πραγμάτων, την έπικρά-
τησιν της 'Ιταλίας εις την περίπτωσιν 'Ιταλοαιθιοπικού
πολέμου, άσχετώς του άν θα ύποβληθή εις 'βαρυτάτας θυ-

A stylized illustration on a textured, light brown background. A man in a dark suit and white shirt is running away from a large, dark, circular shape. A large, spotted leopard or panther is leaping towards him. The background features faint, repeating geometric patterns. The illustration is signed 'NOM' in the bottom left corner.

2417

ΤΗΝ ΕΠΑΘΕ

-Πάψε,πάψε,φώναξε ο Μάρτιν Γκέλλ στον φίλο του δικηγόρο Λυόνελ πρίν καν εκείνος προλάβη νά τόν χαιρετήση. "Οτι κι' αν μου πής,δέν μ'ένδιαφέρει.Δέν θά σ'ακούσω. "Επειτα γύρισε πρὸς τὴ γυναῖκα του,τὴν ἑορφή "Εθελ καὶ συνέχισε τὸν καυγὰ πὺ εἶχε ἀρχίσει ἀπὸ ὥρα μὰζι τῆς. —Σὲ πανδρεύθηκα, ἔλεγε,μὲ τὴν ἰδέα πὺς θά κληρονομήσης ἐκεῖνο τὸν πλοῦσιο θεῖο σου.Μποροῦμε νὰ τὰ λέμε καθαρὰ,δὲν εἶμαστε εἰκοὶ χρόνων παιδιὰ τῆς ρωμαντικῆς ἐποχῆς.Ἐκεῖνος δὲ φαίνεται νὰχη στὸ νοῦ του νὰ πεθάνη. Βαρέθηκα νὰ περιμένω. Ἐγὼ, δὲν εἶμαι ἀρκετὰ πλοῦσιος γιὰ νὰ συντηρῶ,χωρὶς καμμιά βοήθεια,μιά πολυδάπανη γυναῖκα σὰν καὶ σένα. —"Αν θέλῃς,χωρίζω,με,ἐπιθυμῶ ἡ "Εθελ σφουγγίζοντας τὰ δάκρυά της. Κι' ἐγὼ βαρέθηκα αὐτὴ τὴν τυραννικὴ ζωὴ. —Ναί,ἀς χωρίσουμε,φώναξε μὲ πείσμα κι'ὁ Μάρτιν. Νὰ φύγῃς ἀπὸ κοντὰ μου.Ἀπὸ τότε πὺς σὲ παντρεύτηκα δὲν δοκίμασα παρὰ ἀπογοητεύσεις στὶς ἐπιχειρήσεις μου. Οὔτε αὐτὸ τὸ σπῖτι καν δὲν κατορθῶν νὰ πούλησω. "Ο Λυόνελ, πὺς ἦταν φίλος καὶ δικηγόρος τοῦ Μάρτιν, παρακολουθοῦσε κάπως ἐκπληκτικῶς αὐτὴ τὴ σκηνή. "Ἦξερε πὺς ὁ φίλος του ἦταν ἀνόητος καὶ θρασύς, ἀλλὰ δὲν νόμιζε πὺς ἡ ὥρα τῆς "Εθελ,μὲ τὰ γλυκὰ μάτια,πὺς τὸν εἶχε παντρευτῆ, ἀπὸ ἔρωτα, τὸν ἐδόμασε. Μὲ μεγάλη ἀγανάκτηση καὶ στεναχώρια ἔβλεπε τώρα μὲ τὴ τρόπο ὁ Μάρτιν ἐφέρετο στὴ γυναῖκα, πὺς κι' αὐτὸς ἀλλοτε εἶχε ἀγαπήσει. —Μάρτιν, εἶπε ἐπεμβαίνοντας,ἀν θέλετε νὰ χωρίσετε,ἀναλαμβάνω τὴν ὑπόθεσίν σας.Σὲ λίγες βδομάδες θὰ εἴσθε ἐλεύθεροι κι'ὁ δὺς νὰ ξαναρχίσετε μιά καινούργια ζωὴ. —Ναί,ἀς χωρίσουμε,ξανάπε ὁ Μάρτιν.Συζητεῖστε τὰ οἱ δὺς σας : Κι'ἐφυγε ἀπὸ τὸ δωμάτιο, πηγαίνοντας ἀπότομα πρὸς τὴν πόρτα. "Ο Λυόνελ στάθηκε γὰ μιά στιγμὴ σιωπηλός, κυττάζοντας τὴν "Εθελ, κι' ἐπειτα τὴν πλησίασε : —"Εθελ τῆς εἶπε,μὲ συγκινημένη φωνή, νόμιζα πὺς ἡ σὺν πρὸς εὐτυχισμένη. Δὲν φαντάστηκα ποτὲ τὰ μαρτύρια πὺς τὸν τραβάς ἀπ' αὐτὸν τὸν βάνουσον ἄνθρωπο. Πὺς δὲν ἀπεφάσισες ἴσους καιρὸ νὰ πάρῃς διαζύγιο ; Τὸν ἀγαπᾷς, λοιπόν, ἀκόμη; —"Οχι,ἀπάντησε ἡ "Εθελ,δὲν τὸν ἀγαπῶ πιά.Κάθε μέρα μου γίνεται καὶ πῶς ἀντιπαθητικὸς.Δὲν ἀπεφάσισα,δὲμως,ν'ἀφήσω αὐτὸ τὸ σπῖτι,πὺς ἐγὼ τοῦ πρότεινα νὰ ἀγοράσῃ,καὶ πὺς τὸ ἐπίπλωσα μὲ τὸ δικό μου γοῦστο,γιὰτὶ νόμιζα πὺς ἐδῶ θὰ περνοῦσα ὁλόκληρὴ τὴ ζωὴ μου εὐτυχισμένη. "Ἡ "Εθελ στάθηκε γιὰ μιά στιγμὴ κι' ἐπειτα συνέχισε. —"Αν θέλῃς νὰ φροντίσης γιὰ τὸ διαζύγιο Ἰυόνελ,θὰ σοῦ εἶμαι πολὺ εὐγνώμων. —Πές μου ὅμως ἀλλὴ μιά φορά, τῆς εἶπε αὐτός, εἰσαι βέβαιη πὺς δὲν τὸν ἀγαπᾷς πιά; "Αν,παραδεῖγματός χάριν σοῦρχόνταν ἑαφνικά αὐτὴ ἡ μεγάλη κληρονομιά καὶ ὁ Μάρτιν ἀλλάζε τρόπους μὰζι σου, δὲν θὰ μετανοοῦσες ; —"Οχι,ὄχι,τοῦ δὶλλωσε ἀποφασιστικά ἡ "Εθελ.Ποτὲ δὲν θὰ μετανοήσω. Σοῦ τὸ ὀρκίζομαι."Ἦμουν ἀνόητη πὺς τὸν παντρεύτηκα, ἐνῶ ἡ ἔρα πὺς τὸ σὺμφέρον πρὸ παντὸς τὸν ἔκανε νὰ μὲ διαλέξῃ γιὰ γυναῖκα του. "Ο Λυόνελ ἀπὸ κείνη τὴν ἡμέρα δὲν φρόντιζε γὰ καμμιά ἀλλὴ ὑπόθεση,ἐκτὸς ἀπὸ τὸ διαζύγιο τῆς "Εθελ καὶ τοῦ Μάρτιν."Ετοι σὲ λίγες βδομάδες, ὅπως τοῦ εἶχεν ὑποσχεθῆ,κατάρθωσε νὰ παρουσιαστῇ στὸ ἀνδρόγυνο μὲ τὴν ἀπόφαση τοῦ δικαστηρίου στὸ χέρι. "Ἡ "Εθελ, ἐξακολουθοῦσε νὰ ζῇ στὸ ἴδιο σπῖτι καὶ ἐμάζεψε τὰ πράγματά της τὴν ὥρα πὺς κατέφθασε

ὁ Λυόνελ.Προσπαθοῦσε νὰ φαίνεται ἡρεμὴ καθὼς ὁ Μάρτιν πάντοτε θρασύς, τῆς ἔλεγε : —Εὐτυχῶς πὺς χωρίζουμε "Εθελ. Εἶχα δίκην πὺς σοῦ ἔλεγα πὺς δὲν φέρνεις γοῦρι. Μόλις ἀπεφάσισα νὰ πάρω διαζύγιο ἀπὸ σένα, βρήκα καὶ ἀγοραστῇ γι' αὐτὸ τὸ σπῖτι, πὺς μὴνεις τώρα δὲν κατάρθωνα νὰ πούλησω. Μάζεψε γρήγορα τὰ πράγματά σου, γιὰτὶ ἡ ἰδιοκτήτρια θάρρη σὲ λίγο νὰ τὸ παραλάβῃ, καὶ πρέπει νὰ τὰ βρῇ δλα ἐν τάξει. —Τὸ πούλησες σὲ γυναῖκα, Μάρτιν; ρώτησε ἡ "Εθελ μὲ βουρκωμένα μάτια. —Μάλιστα σὲ κάποια πλουτία. Δὲν γινώρισα ὅμως ἀκόμη τὴν ἰδια, τὰ συμβόλαια ἔγιναν διὰ μέσου τοῦ ἐπιστάτου τῆς περιουσίας της. "Ο Λυόνελ πὺς ἀκούγε χαμογελώντας αὐτὰ τὰ λόγια, γύρισε καὶ τῆς εἶπε ὡσάν νὰ μὴν ἔδιδε σημασία στὴν παρουσία τοῦ Μάρτιν. —Θυμᾶσαι "Εθελ; Κάποτε, σχεδὸν τὴν ἰδια ἐποχὴ μὲ τὴν Μάρτιν, σοῦ ζήτησα νὰ γίνῃς γυναῖκα μου. Ἐκόμπισες γιὰ μιά στιγμὴ, κι' ἐπειτα ἐξακολούθησες. —Τότε μὲ ἀπέκρουσες γιὰτὶ ἀγαποῦσες τὸν Μάρτιν. "Αν θέλῃς τώρα... Ἐγὼ δὲν ἔπαυσα νὰ σ' ἀγαπῶ. "Ἡ "Εθελ τοῦ ἔσφιξε μὲ συγκίνηση τὸ χέρι ἐνῶ ὁ Μάρτιν ἔσχηκε τοὺς ὤμους λέγοντας εἰρωνικά : —Σπουδῶ ζευγάρι, ἄν κάνετε! Τὰ δικά μου χάγια καὶ χειρότερα. "Ἡ "Εθελ εἶναι πολυδάπανη, φιλάρεσκη, κακομαθημένη. Ἐκτὸς πιά, ἂν καὶ σὺ ἀποβλέπῃς στὴν περιβόητο κληρονομία. Τότε, μπορεῖς νὰ περιμένῃς ὡς πὺς ν'ἀσπρίσουν τὰ μαλλιά σου, γιὰτὶ ὁ θεὸς τῆς φαίνεται νὰ χι γερὰ κόκκαλα. "Ο Λυόνελ τότε, ἀλλάζοντας ξαφνικά ὄφρος, τοῦ ἀπάντησε ψυχρὰ : —Μάθε, λοιπόν, ἀγαπητέ Μάρτιν, πὺς ἐγὼ δὲν θὰ περμένω καθόλου. Ἀκριβῶς τὸ βράδυ ὅπου ἀπεφάσισες νὰ χωρίσης, ἔλαβα, ὡς πληρεξούσιος τῆς "Εθελ, τὴν εἰδοποίησες τῆς κληρονομίας πὺς ἔχεις ἐξοφλῶν. Ἰσως τὸ τηλεγράφημα, μὲ τὸ ὁποῖο σὰς ἀνήγγειλαν τὸ ὕψος τοῦ βίου της νὰ παρέπεσε. Ἰσως καὶ νὰ μὴν τηλεγράφησαν καθόλου, ἀφοῦ δὲν διατηροῦσταν στενὲς σχέσεις μὰζι του. Ἐρχόμουν, λοιπόν, νὰ σὰς ἀναγγεῖλω τὴν εὐχάριστη εἰδησιν, ὅταν μὲ ὑποδέχθηκες μὲ τὰ λόγια : «Πάψε, πάψε, ὅτι» κι' ἂν μου πῇς δὲν μ' ἐνδιαφέρει.» —Αὐτὸ πὺς ἔκαμες εἶναι ἀτίμια, ἄρχισε νὰ φωνάζῃ ὁ Μάρτιν ἐξω φρενῶν. Συνεννόηθηκες μὰζι τῆς γιὰ νὰ μὲ ταπεινώσῃς, φευγάτε. φευγάτε τοῦλάχιστον ἀπ' ἐδῶ, γιὰ νὰ μὴ σὰς βλέπω πιά. "Ο Λυόνελ ἀντὶ νὰ ὑπακούσῃ ἑαπλῶς,τεκε φαρδεῖα πλατεῖα σὲ μιά πολυθρόνα καὶ τοῦ ἀπήντησε : —"Οχι, ἀγαπητέ Μάρτιν. Ἐσὺ θὰ φύγῃς καὶ ὄχι ἐμεῖς. Κι' ἔβγαλε ἀπὸ τὴν τσέπη του ἕνα δακτυλογραφημένο ἔγγραφο. —Τὸ σπῖτι αὐτὸ, καθὼς βλέπεις σ' αὐτὸ τὸ ἔγγραφο, ἀγοράσθηκε ἀπὸ ἕνα φίλο μου πὺς δὲν γινώριζες, γιὰ λογαριασμὸ τῆς "Εθελ. "Επειτα, πρόσθεσε, ἀφοῦ στράφηκε πρὸς τὴν νεαρὴ γυναῖκα πὺς παρακολουθοῦσε ἐκπληκτικῶς αὐτὴ τὴ σκηνή. —"Εθελ, μὲ συγχωρεῖς πὺς δὲν σὲ εἰδοποίησα ἀμέσως γιὰ τὴν παρουσία πὺς κληρονομήσες καὶ πὺς ὡς πληρεξούσιός σου ἐδαπάνησα ἕνα μέρος ἀπ' αὐτὴ χωρὶς νὰ σὲ ρωτήσω. Δὲν ἔχεις παρὰ νὰ βάλῃς τὸν ὑπογραφή σου. σ' αὐτὸ τὸ συμβόλαιο γιὰ νὰ εἶναι δλα ἐν τάξει. Ἐκτός —ἐπρόσθεσε σιγὰ— ἂν τώρα πὺς εἴσαι πλοῦσιος δὲν δέχουσαι νὰ γίνῃς γυναῖκα μου, ὁπότε ἀποσύρομαι. "Ἡ "Εθελ, εὐτυχισμένη, ἔπεσε στὴν ἀγκαλιά του ψιθυρίζοντας. —Σ' ἀγαπῶ Λυόνελ. Ἐσένα θέλω. "Ο Λυόνελ γύρισε τότε, στὸν Μάρτιν, πὺς διὰ τῆς βίας συγκρατοῦσε τὸ θυμὸ του καὶ τοῦ εἶπε εἰρωνικά. —Σὲ παρακαλῶ Μάρτιν, μάζεψε τὰ πράγματά σου.

ALAN GREY

ΘΥΣΙΑ ΖΩΗΣ

Όταν ξημέρωσε ἡ μεγάλη μέρα τοῦ γάμου τῆς, ἡ Κλοτίλδ πετάχτηκε ἀπὸ τὸ κρεβάτι της καὶ ἀνοιξε τὰ ριζὰ τοῦ παραθύρου. Ὁ φωτεινὸς ἥλιος τοῦ Ἰουλίου γέμισε ἀμέσως τὸ δωμάτιο. —Βιάσου κόρη μου, τῆς εἶπε ἡ μητέρα της ἡ κ. Ντέν. Σήμερα εἶναι ἡ μεγάλη μέρα. Καὶ ἡ κ. Ντέν ἄρχισε νὰ γυρῇ τὸ σπῖτι ἐτοιμάζοντας καὶ δίνοντας ὁδηγίες. Θάλεγε κανεὶς πὺς δλα μέσα στὸ σπῖτι φώναζαν : «ἡ Κλοτίλδ παντρεύεται σήμερα». "Οταν λίγος ἀργότερα ἡ Κλοτίλδ φόρεσε τὸ ἄσπρο νυφικὸ φόρεμά της, ἔνοιωσε μιά συγκίνηση μπροστὰ στὸ ἄσπρο ἐκεῖνο μετάξι πὺς συμβόλιζε τὴν ἀγνότητά της. —Τὸ φόρεμα μιάς μέρας ; ψιθύρισε. Καὶ διάφορα ὥραϊα δνεῖρα, ἀπὸ τὰ ὁποῖα ἦταν γεμάτο τὸ κεφάλι της ἀπὸ τὸν καιρὸ πὺς ἦταν μικρὴ, ἄρχισαν νὰ ξαναζοῦν μέσα της. Τὴ στιγμὴ ὅμως ἐκείνη ἡ θυρωρὸς καὶ ἡ γειτόνισσα ἡ κυρία Φουνέτ ζήτησαν τὴν ἄδεια νὰ δοῦν τὴ νύφη. "Ἡ κ. Ντέν τῆς δέχτηκε εὐχαρίστως καὶ τοὺς ἔδειξε τὸν ἀπὸ στέν ἀρτιφισιέλ πέπλο, πὺς εἶχε ἀγορασθῇ ἐπὶ πιστώσει. "Ἡ Μαρριέτ, ἡ Λέα καὶ ἡ Κλεμάνς, οἱ ἐξαδέλφες τῆς Κλοτίλδ πὺς ἔφτασαν ἐκείνη τὴ στιγμὴ ἦσαν ντυμένες κι' αὐτὲς μὲ τὰ ἀπὸ ροζ ταφτὰ φορέματά τους. Καὶ οἱ τρεῖς εἶχαν ὁρμήσει πᾶν τῆς ἐξετάζοντας τὸ φόρεμά της, ὅταν ἔφτασε ὁ Σάρλ. "Ἡ Κλοτίλδ τὸν εἶδε μέσα ἀπὸ τὸν καθρέφτη πὺς στεκόταν στὴν πόρτα, ζαλισμένος ἀπὸ τὶς φωνὲς καὶ μὴ τολμώντας νὰ πλησιάσῃ. Φοροῦσε τὸ καινούργιο του κουστοῦμι, ἄσπρα γάντια, ἕνα ἄνθος λεμονιάς στὴ μπουτουγιέρα καὶ ἡ συγκίνησή του ἦταν φανερὴ. "Ἡ Κλοτίλδ προχώρησε καὶ τὸν ἀγκάλιασε. Μιά χαρὰ, μιά βαθεῖα συγκίνηση ἔλαμψε στὰ μάτια του. Δὲν βρήκε παρὰ αὐτὰ τὰ κοινὰ λόγια νὰ τῆς πῇ. —Τὴ ὥρα ἡμέρα ἡ σημερινὴ μικρὴ μου Κλοτίλδ. Ὅταν σκέπτομαι πὺς σὲ μὴν ὥρα θὰ εἴσαι κυρία Σάρλ Πελλεόν, δὲν μπορῶ νὰ πιστέψω πὺς δλα αὐτὴ ἡ εὐτυχία εἶναι γιὰ μένα. —"Α Σάρλ,τοῦ εἶπε ἐκείνη,εἴσαι τόσο καλὸς νέος. Σὲ λίγο βρισκόντουσαν στὸ δημαρχεῖο. Καὶ ἐπὶ παρουσία ὅλων τῶν συγγενῶν καὶ λίγων φίλων ἔγινε ἡ τελετὴ τοῦ γάμου. Τέλος ἡ Κλοτίλδ ξαναβρέθηκε πάλι ἔξω στὸ μπράτσο ἐκείνου πὺς εἶχε γίνῃ σύζυγός της, μὴκαν στὸ αὐτοκίνητο καὶ γύρισαν σπῖτι. Ἐπακολούθησε τὸ γεῦμα, εὐθυμο,ζωηρό,χαρούμενο. "Ἡ χαρὰ ἔλαμπε σ'ὅλων τὰ πρόσωπα καὶ περισσότερο φυσικὰ στὰ πρόσωπα τῶν δύο νεονύμφων πὺς ἦσαν γεμάτα ἀπὸ εὐτυχία. Ἀργὰ τ' ἀπόγευμα τὸ καινούργιο ζευγάρι ἔφυγε,μ'ἕνα αὐτοκίνητο. "Ολοι τ' ὤς ἀγκάλιασαν,τοὺς φίλησαν καὶ τοὺς ἔδωσαν τὶς καλύτερες εὐχὲς γιὰ τὴν καινούργια τους ζωὴ πὺς ἀρχίζει. "Ο Σάρλ καὶ ἡ Κλοτίλδ μέσα στὸ αὐτοκίνητο πὺς τοὺς ὡδηγοῦσε στὸ δροσερὸ προάστειο πὺς ἦν περνοῦσαν τὶς πρώτες συζυγικὲς βραδυὲς τους,ἀλλάξαν τὸ πρῶτο συζυγικὸ τους φιλί... * * * Τρία χρόνια πέρασαν ἀπὸ τότε. Τρία χρόνια ἡσυχᾶ,εἰρηνικά,εὐτυχισμένα ὅπως πίστευε ὁ Σάρλ. Ἐνα ἀπὸ ἐκεῖνα τὰ βράδια ἡ Κλοτίλδ, ἀδιάθετη λίγο, εἶχε πῆσι χωρὶς στὸ κρεβάτι της,ἐνῶ ὁ Σάρλ διάβαζε τὴν ἑρθεῖα του. Κατόπιν ἐπειδὴ δὲν νύσταζε ἀκόμη πῆρε τυχαιῶς ἕνα βιβλίο ἀπὸ τὴν βιβλιοθήκη τῆς γυναίκας του. Μὲ μεγάλη του ἐκπληξὴ μάλιστα τὸ πῆρε εἶδε νὸ πέφτῃ ἀπ' αὐτὸ ἕνα τετράδιο πὺς οἱ σελίδες του ἦσαν γεμάτες μὲ τὸ γράψιμο τῆς Κλοτίλδ. —Τι πράγμα εἶν' αὐτό; ἀπόρησε. Καὶ μὴ πιστεύοντας πὺς θὰ ἦταν ἀδιάκριτος, ἄρχισε νὰ διαβάξῃ : «Ἐκεῖνος πὺς ἀγαποῦσα κι' ὀνειρεῖσθαι πέρασε μ' ἕνα

χτύπημα τῶν φτερῶν του τὸν ὤκεανό κι' ἦρθε κοντὰ μου."Ἐφτασε ἡ γλυκεῖα ἡμέρα τῶν γάμων μας."Ἐφτασε ὁ ἀγαπημένος μου, πανώριος μέσα σὴν ὥραία του στολή μὲ τὰ χρυσὰ κουμπιά καὶ τὰ γαλόνια.—Κλοτίλδ,μου εἶπε,σ'ἀγαπῶ.Φοβοῦμαι ὅτι ἡ μεγάλη χαρὰ τῆς σημερινῆς ἡμέρας,θὰ μὲ κάνῃ νὰ πεθάνω ἀπὸ εὐτυχία... Καὶ μου φίλησε μὲ εὐλάβεια τὸ χέρι,ἀδιαφορώντας γιὰ ὅλες τὶς ἄλλες γυναῖκες πὺς μὲ περιστοιχίζαν. Ἐξω τοῦ πληθοῦς μὰς περίμενε καὶ ἄφησε χίλιες ζωηρὲς ζητωκραυγὲς δταν ὁ ἥρωας μου παρουσιάστηκε στὸ κατώφλι.Μὰς συνώδευσαν ὡς τὴν ἐκκλησίαν,λαμβάνοντας μέρος στὴν μεγάλη μας χαρὰ,στὴν εὐτυχία μας.Μπήκαμε στὴν ἐκκλησίαν ὅπου μὰς ὑποδέχτηκαν παιδάκια ντυμένα σὰν ἄγγελοι. Ἐσφύραν τὴν οὐρὰ τοῦ πέπλου μου.Ἡ μουσικὴ μὲ τίλιξε μέσα στὴν γλυκεῖα τῆς γοητείας καὶ σὰν σὲ δνεῖρο ἐνοιώσα νὰ μπαίνῃ στὸ δάκτυλό μου τὸ εὐλογημένο δακτυλίδι τοῦ γάμου.Τέλος ξαναβρέθηκα ἔξω στὴν γειτονία στὸ μπράτσο τοῦ συζύγου,τοῦ μεγάλου αὐτοῦ ἀεροπόρου,τοῦ νικητοῦ αὐτοῦ τοῦ οὐρανοῦ καὶ τοῦ διαστήματος.Τὸ πλῆθος μὰς ζητωκραύγασε μὰς ἔρριψε μὲ λουλούδια.Μπροστὰ στὸν συζυγὸ μου καὶ στὴν μεγάλη του δόξα ἐνοιώθα τόσο μικρὸ τὸν ἑαυτὸ μου... Μετὰ τὸ γαμήλιο γεῦμα, ἀφίνοντας τοὺς καλεσμένους μὲ ἀπήγαγε. Τὸ αὐτοκίνητό μας ἔφυγε σὰν βολίδα πᾶν στοὺς ἐξοχικοὺς δρόμους καὶ τέλος στάθηκε σ' ἕνα ὥραϊο πύργο τριγυρισμένον ἀπὸ ψηλὰ δέντρα. —Κλοτίλδ, μου εἶπε, σοῦ κάνω δῶρο αὐτὸ τὸ παιχνιδάκι. Σοῦ ἀρέσει; Περάσαμε τὸ πάρκο καὶ φτάσαμε στὰ μεγαλοπρεπῆ σαλόνια. Ἐκεῖ ξαφνικά στάθηκε καὶ παίρνοντάς με στὴν ἀγκαλιά του μου ἔδωσε στὰ χεῖλη ἕνα θερμὸ φιλί. "Υστερα μὲ σήκωσε στὰ χέρια του καὶ μὲ μετὰφρε σὰν παιχνιδάκι μέσα στὸν νυφικὸ θάλαμο πὺς εἶχε ἕνα ὀνειρεμένο διάκοσμο...» Κατὰπληκτος ὁ Σάρλ ἀπ' αὐτὰ πὺς διάβασε, ἄφισε τὸ τετράδιο νὰ πέσῃ πᾶν τὰ γόνατά του. Δὲν ὑπῆρχε καμμιά ἀμφιβολία πὺς ἡ διήγησή της, ἡ διήγησή αὐτῆς πὺς πλησίαζε τὸ μυθιστόρημα, εἶχε δημιουργηθῇ ἀπὸ τὴν φαντασία τῆς Κλοτίλδ. Ἀνήσυχος θυμήθηκε ὅλες τὶς λεπτομέρειες, τόσο κοινὲς καὶ συνήθεις ἔξ ἄλλου καὶ ξαφνικά ἀναρωτήθηκε μήπως ἡ ἡμέρα ἐκείνη ἦ τόσο εὐτυχισμένη γιὰ ἐκεῖνον, ἦταν μιά μέρα σκληρῆς ἀπογοητεύσεως γι' αὐτήν. "Ἡ συνήθισμένη ζωὴ τῶν μέτρων ὁπαλλήλων πὺς εἶχαν ζήσει ὡς τότε ἦταν ἀφόρητη λοιπόν γιὰ τὴν Κλοτίλδ, πὺς ἀισθάνθηκε τὴν ἀνάγκη γράφοντας τὸ ἡμερολόγιό της νὰ τὴν παριστάνῃ τελείως διαφορετικὴ, μυθιστορηματικὴ σχεδόν, καὶ ὅπως τὴν ὀνειρευόταν. Γεμάτος ἀγωνία συνέχισε τὸ "διάβασμα καὶ ἀνεγνώρισε μὲ τρόπο ὅλα τὰ ἐπεισόδια τῆς τριετοῦς συζυγικῆς ζωῆς του διηγούμενα ἐκεῖ μέσα ἀπὸ τὴν γυναῖκα του μ' ἕνα ἄλλο ὄφρος πὺς τὸ δμόρφαινε καὶ τὰ παρίστανε τελείως διαφορετικά. Παντοῦ σὲ ὅλες τὶς σελίδες ἡ Κλοτίλδ διασκεύαζε τὰ γεγονότα ὅπως ἠθέλε, ὅπως τὰ ἐπεθοῦσε, στὰ δνεῖρά της. ἀφίνοντας νὰ ἐννοηθῇ ὅτι ἐξακολουθοῦσε νὰ εἶναι ἡ σύζυγος τοῦ ἐνδόξου ἀεροπόρου. "Ο φτωχὸς Σάρλ ὕστερα ἀπ' ὅλα αὐτὰ ἄφησε ἀποκαρδιωμένος τὸ τετράδιο. Δὲν τολμοῦσε νὰ σηκώσῃ τὸ κεφάλι του, τρέμοντας μὴπως στὸν καθρέφτη πὺς βρισκόταν σ' αὐτὸ δὴ τὸν ἀεροπόρο, τὸν μεγάλο ἐκεῖνο ἥρωα στὸν ὁποῖο τόσο λίγο ἔμοιαζε καὶ ὁ ὁποῖος κατοικοῦσε μόνιμα μέσα στὸ πνεῦμα τῆς Κλοτίλδ. "Ενοιώθε μέσα τοῖς πόνο τῶν ὁσὸ καὶ ἂν ἔπιανε ἐπ' αὐτοφῶρα τὴν γυναῖκα του μέσα στὴν ἀγκαλιά τοῦ ἑραστοῦ τῆς Μικρῆς μου Κλοτίλδ. "Ψιθύρισε αὐτὰ λόγια μὲ δυνατὴ φωνή. Καὶ τὰ λόγια αὐτὰ ἦσαν τὰ μόνον ἐρωτικά λόγια πὺς εἶχαν μπορέσῃ νὰ βγοῦν ποτὲ ἀπὸ τὴν καρδιά του πὺς ἐν τούτοις ἦσαν γεμάτα τρυφερότητα καὶ στοργή. "Υστερα, συντριμμένος καὶ μὲ τὴν ἰδέα πὺς ἦταν ἕνα ἐμπόδιο στὴν εὐτυχίᾳ τῆς Κλοτίλδ, ἀποσύρθηκε σιγὰ-σιγὰ στὴν κουζίνα, πῆρε ἕνα σκονι καίκερεμάσθηκε. ΜΑΡΘΑ ΡΑΒΕΝ

ΕΝΑ ΚΟΡΙΤΣΙ ΤΗΣ ΣΑΓΚΑΗΣ

Θεέ μου! πρόσεξε Τόνυ Ι.. Τι έπαθες! Πάνω στο τραπέζι, που κουνήθηκε ζωηρά, τὰ ποτήρια χόρευαν έναν τρελλό χορό και τὸ μπουκάλι με τὸ ροῦμι πέφτοντας ἄρχισε νὰ χύνεται σιγὰ σιγὰ.

Ἐνα δυνατό φύσημα ἄερος ἀνοίξε τὴν πόρτα πού δὲν εἶχε κλειστὴ καλά. Οἱ μυρωδιές τοῦ λιμανιοῦ, ἕνα κύμα πού μύριζε ἀλμυρὴ πλοῖα, μῆκαν μέσα στὸ σαλόνι μαζί με τὸ σκοτάδι τῆς νύχτας.

Ὁ Τόνυ, πού τρομαγμένος εἶχε πεταχτῆ ὁρῶς, ξανακάθισε στὸ κάθισμά του. Φαινόταν ὅμως καθαρά πὼς ἦταν πολὺ φοβισμένος, ἀγνωστο ἀπὸ τί.

— Μὰ σὺ χλώμιασες, τοῦ εἶπε ὁ Μπούραϊλ. Τὶ διάβολο έπαθες, ἔτσι εἰσπνικά; Τόσο πολὺ τρόμαξες πὺ ἀνοίξε ἡ πόρτα;

Ὁ Τόνυ χαμήλωσε τὸ κεφάλι του κι' ἔμεινε γιὰ λίγο σιωπηλός. Ὑστερα φάνηκε νὰ συνέρχεται πάλι σιγὰ σιγὰ.

— Νόμισα, εἶπε τέλος ἀναστενάζοντας, πὼς ἦταν ἐκεῖνος.

— Ἐκεῖνος! Ποῖος ἐκεῖνος;

— Ἐκεῖνος! Ὁ ἄνθρωπος τῆς Σαγγάης...

Ἀλλὰ δὲν ξέρετε τὴν ἱστορία. Θὰ σὰς τὴν πῶ.

— Ἀδείασε μονοκόμματα τὸ ποτήρι του με τὸ ροῦμι, ἀνάνευσε βαθεῖα καὶ ἔσπρωξε πάνω στὸ κάθισμά του με τὸ βλέμμα βυθισμένο στὸ κενό. Τέλος ἐνῶ ὁ λοιὸς οἱ ἄλλοι σιωποῦσαν καὶ τὸν ἀκούγαν προσεχτικά, ὁ Τόνυ ἄρχισε νὰ διηγῆται τὴν ἱστορία του.

— Σείς πὺ δὲν ἔχετε γυρίσει καὶ τόσο πολὺ τὰ λιμάνια ἐδῶ τῆς Κίνας, ξέρατε τὴν Μάϋ τῆς Σαγκάης; Τὴν ξανθὴ αὐτὴ κοπέλλα πὺ ἦταν τόσο γλυκεῖα καὶ πὺ εἶχε τόσο γαλάζια διάφανα μάτια σὰν τὸ γαλάζιο τοῦ οὐρανοῦ;

Ὁ Τόνυ ἔμεινε γιὰ λίγο σὰν δνειροπαρμένος ἀπὸ τὶς ἀναμνήσεις του. Ὑστερα κύτταξε τοὺς συντρόφους του σὰ μάτια καὶ ἀφοῦ ἀναστενάξε, συνέχισε.

— Ὅχι φίλοι μου, δὲν τὴν ξέρετε. Εἰγὼ τὴν ξέρω ὅμως τὴν Μάϋ... τὴν γνώρισα. Κι' αὐτὸ στάθηκε ἡ μεγαλύτερη δυστυχία τῆς ζωῆς μου. Ἀλλο τόσο ὅμως στάθηκε καὶ ἡ μεγαλύτερη εὐτυχία τῆς ζωῆς μου.

Ἡ ἱστορία αὐτὴ ἔγινε ὶν περασμένο χρόνο. Ξεμπάρκαρισα ἐδῶ μὶα μέρα κι' ἐπῆγα στὸ καμπάρὲ «Παγὸδα», τῆς Σαγκάης. Ὅταν μῆκε στὴν αἰθούσα τοῦ καμπάρὲ ἡ Μάϋ, τὴν κάλεσα κοντὰ μου.

Σὲ λίγο, ὅταν ἐκείνη κάθισε κοντὰ μου, ἐνοιώσα κάτινὰ με πνίγη μέσα στὸν λάρυγγά μου... Τὴν κυττοῦσα ζωηρά με σὰ στὰ μάτια τῆς. Μὲ κυττοῦσε κι' ἐκείνη ἀκίνητη καὶ συγκινημένη ὅπως κι' ἐγὼ. Τέλος, λίγο ἀργότερα, φύγαμε μαζί.

Τὸ πλοῖο μὲς ἔφευγε τὸ ἄλλο πρωτὶ. Πραγματικά ἀφίνοντας τὴν Μάϋ ἤμουν πρωτὶ πρωτὶ σὶ τὴ θέση μου.

Μόλις ὅμως βρέθηκα πάνω στὸ πλοῖο, ἄρχισα νὰ νοιώθω ἕνα μεγάλο κενὸ μέσα μου. Ἦμουν βέβαιος ἀπολύτως ὅτι αὐτὸ θὰ ἦταν προσωρινὸ καὶ θὰ μοῦ ἔφευγε σὲ λίγο. Κι' ὅμως δὲν μοῦ ἔφυγε. Πνίγα εἶχα ἐκείνη στὸ νοῦ μου, κι' ὅταν ὕστερ' ἀπὸ ἕξη μῆνες, τὸ πλοῖο μας ξανάπιασε ἐδῶ σὶ τὴ Σαγγάη, ἔτρεξα στὸ καμπάρὲ. Ἐκείνη μόλις με εἶδε, σηκώθηκε, με πλησίασε καὶ μοῦ χαμογέλασε ἀπλὰ σὰν νὰ εἶχε νὰ με δῇ ἀπὸ τὴν προηγούμενη μέρα. Φυσικά τὴν πῆρα μαζί μου. Τὸ πλοῖο μας θὰ ἔμενε στὸ λιμάνι ὀκτὼ μέρες γιὰ νὰ ἐπιδιορθωθῇ κάποια βλάβη. Ὅκτω μέρες, σύντροφοι! Ὅθιζε νὰ θυσιάζη κανεῖς ὀλόκληρη ἡ ζωὴ του γιὰ νὰ περάσῃ ὀκτὼ τέτοιες μέρες, γεμάτες ἐρωτὰ κι' εὐτυχία ὅπως ἐκείνης πὺ πέρασα ἐγὼ. Τὴν παραμυθὴ τῆς σὶ τὴν περὶ δὶα, θὰ τακτοποιήσω ἐκεῖ κάτω τὸ σπῆτι πὺ μοῦ εἶχαν ἀφῆσει οἱ γέροι μου καὶ σὶ τὸ ἄλλο ταξίδι θὰ τὴν ἔπαιρνα μαζί νὰ τὴν ἐγκαταστήσω ἐκεῖ. Ἐκείνη ἔπεσε ἀμέσως σὶ τὴν ἀγκαλιά μου κι' ἄρχισε τὰ κλάμματα. Τέλος ἔφυγα. Σ' ὅλο τὸ ταξίδι ἔπλεα σὲ πελάγη εὐτυχίας. Ὅταν ἔφτασα στὸ χωριὸ μου ἔπεσεκέυασα τὸ πατρογονικὸ μου

σπῆτι, τὸ ἄσπρισα καὶ τὸ σῖδλισα μόνος μου καὶ τὸ γέμισα τριανταφυλλίες καὶ ἀγιοκλήματα.

Τὶ κωμῶδια Ι... Εἶναι νὰ γελᾷ κανεῖς.

Λίγο καιρὸ μετὰ ξανάφυγα γιὰ τὴν κίτρινη θάλασσα. Ὅταν ἔφτασα σὶ τὴν Σαγκάη, τῆς εἶπα ὅτι θὰ τὴν ἔπαιρνα νὰ φύγουμε μαζί.

— Ναί... ναί... μοῦ ἀπαντοῦσε ἐκείνη. Τὰ μάτια τῆς ὅμως ἔδειχναν καθαρά ὅτι ὁ νοῦς τῆς ἦταν σὲ ἄλλα πράγταμα. Ἐφυγα πάλι. Ὅταν ὕστερα ἀπὸ ἕξη βδομάδες γύρισα ἡ στάση τῆς ἦταν τελείως διαφορετική. Ἦταν ἀκόμη καλὴ, γλυκεῖα κι' ἐρωτευμένη μαζί μου, τὼρα ὅμως ἀντὶ τοῦ «ναί» μοῦ ἔλεγε «ὄχι». Δὲν ἤθελε νάρθῃ μαζί μου σὶ τὴν πατρίδα μου.

Τὴν παρακάλεσα νὰ με ἀκολουθήσῃ, τὴν ἰκέτευσα, τὴν ἀπείλησα νὰ τὴν σκοτώσω. Κουνώντας τὸ κεφάλι τῆς καὶ σηκώνοντας τοὺς ὤμους τῆς μοῦ ἀπαντοῦσε «ὄχι», ἤσυχια καὶ χωρὶς τὸν παραμικρὸ θυμὸ. Καὶ τὰ μάτια τῆς γεμάτα φῶς με κυττοῦσαν ἤσυχια καὶ ἀτάραχα. Εἶχα κυριολεκτικὰ τρελλαθῇ.

Τὸ πλοῖο ἔφυγε, χωρὶς ἐκείνη. Καὶ φυσικά χωρὶς κι' ἐμένα...

Τρεῖς μῆνες τὴν ἔβλεπα κάθε μέρα, δὲν μποροῦσα ὅμως ν' ἀποσπᾶσθω ἀπὸ τὸ στόμα τῆς τὸ «ναί» πὺ τόσο ἐπιθυμοῦσα. Μὶα μέρα τέλος τὴν εἶδα μ' ἕναν ἄλλο. Ἦταν Κινέζος. Δὲν ἦταν ὅμως ὁμοιωμένος, βρωμερὸς καὶ κακοντυμένος ὅπως ὅλοι οἱ Κινέζοι... Ὅχι Ι... Σὰς δὶνω μάλιστα τὸν λόγο μου, πὼς ἦταν κι' ὁμορφος... Ὅταν τοὺς εἶδα μαζί ἔσπευσα νὰ πλησιάσω. Ἦδη ὅμως ἐκεῖνος εἶχε ἀφῆσει τὴν Μάϋ.

Ποτὲ δὲν τὸν ξαναεἶδα. Μὲ κύτταξε ὅμως κι' ἐκεῖνος καλὰ, τὸν κύτταξα κι' ἐγὼ ἐπίσης. Κι' αὐτὸ δὲν ξεχνιέται...

Πῆρα τότε μαζί μου τὴν Μάϋ. Ἦθελα νὰ τὰ μάθω ὅλα. Τὴν ἔδειρα... Μὲ ἄφησε νὰ τὴν δειρῶ χωρὶς ὅτε μὶα φωνὴ διαμαρτυρίας, χωρὶς καμμιὰ ἀπολύτως ὁμολογία... Τίποτε! Ἦταν τρομερὸ!

Τὴν ἄλλη μέρτ, ἔψαξα παντοῦ νὰ τὴν βρῶ. Ἀδίκαια. Δυὸ ναῦτες μοῦ εἶπαν ὅτι τὴν εἶδαν νὰ περιμένῃ στὸν σιδηροδρομικὸ σταθμὸ. Ἐτρεξα ἀμέσως νὰ πάρω κι' ἐγὼ τὸ τραῖνο γιὰ τὸ Νανκίν. Τὴν εἶδα νὰ βρίσκεται μπροστὰ ἀπὸ τὸ βαγόνι πὺ μῆκα ἐγὼ. Δὲν ἦταν μόνη τῆς. Ἦταν με τὸν ἄλλο... Σ' ἕνα μικρὸ σταθμὸ κατέβηκε γιὰ νὰ πῇ κάτι στὸ καφεενεῶκι τοῦ σταθμοῦ. Χωρὶς νὰ με δῇ κανεῖς τὴν παρακολούθησα καὶ σὲ λίγο βρέθηκα πλάι τῆς. Ὅταν με εἶδε τρόμαξε λίγο, ἀλλὰ δὲν ἔκανε τὴν παραμικρότερη κίνηση. Τὴν ἔπιασα ἀπὸ τὸ χεῖρ καὶ τὴν ὑποχρέωσα νὰ με ἀκολουθήσῃ. Περπατήσαμε ἔτσι κάμποσα βήματα καὶ βρεθήκαμε μακριὰ λίγο ἀπὸ τὸν σταθμὸ. Σταμάτησα τότε καὶ τῆς ζήτησα νὰ ἔρθῃ μαζί μου. Μοῦ ἀπάντησε πὼς δὲν μποροῦσε. Μοῦ εἶπε «ὄχι» με τὸν ἴδιο γλυκὸ καὶ ἤσυχον τρόπο πὺ τότες φορές μοῦ τὸ εἶχε πῆ. Τὴν κύττησα, αὐτὸ ὅμως δὲν τὴν ἐμπόδισε νὰ μοῦ ἀπαντήσῃ καὶ πάλι ὄχι. Θυμήθηκα τότε τὸν μεγάλον ἐγγλέζικον σουγιὰ μου. Τὸν ἔβγαλα ἀμέσως καὶ χωρὶς νὰ λογαριάζω τί κάνω, βύθισα τὴν λεπίδα τοῦ μέσα σὶ τὴν καρδιά τῆς... Πέθανε χωρὶς τὸ παραμικρὸν παράπονο... Τὰ μάτια τῆς ἔμειναν ἀνοικτὰ κι' ἀφοῦ βγήκε ἡ ψυχὴ τῆς... Κυττοῦσαν χωρὶς κανένα παράπονο, χωρὶς τὸν παραμικρότερο θυμὸ.

Ὁ Τόνυ στάθηκε ἐδῶ γιὰ λίγο κι' ἀνάνευσε βαθεῖα. Ὑστερα ἀκουμπώντας τοὺς ἀγκῶνες του πάνω στὸ τραπέζι με τὸ κεφάλι του μέσα σὶ τὶς παλάμες του, εἶπε με δυνάτη φωνή.

— Κι' ἐγὼ με τὸν ἴδιο τρόπο θὰ πεθάνω! Τὸ ξέρω... Ὁ ἄλλος δὲν θὰ με ἀφήσῃ νὰ ζήσω... Εἶναι τὸ πεπρωμένο μου αὐτὸ... Τὸ νοιώθω... Ἀλλὰ νὰ σὰς πῶ δὲν με νοιάζει. Στιγμές στιγμές μάλιστα, δταντὸ συλλογίζωμαι αὐτὸ, νοιώ-

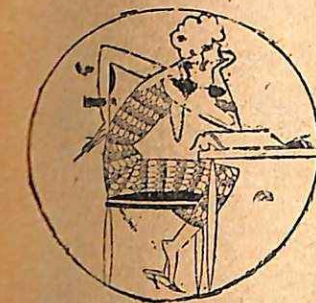
θω κάποια εὐχαρίστηση. Θὰ ἀφήσω αὐτὴ τὴν ἀθλια ζωὴ, ἀπὸ τὴν ὁποῖα πῖα καμμιὰ χαρὰ δὲν μπορῶ νὰ περιμένω, ἀφοῦ ἡ Μάϋ, δὲν ὑπάρχει πῖα. Ὅμως ὅσο νᾶναι φοβοῦμαι κίδλας. Ἐτσι τόπαθα καὶ πρὶν ἀπὸ λίγο πὺ ὁ ἄερας, ἀνοίξε τὴν πόρτα. Νόμιζα πὼς ἦταν ἐκεῖνος... ὁ Κινέζος.

— Ὡραία ἱστορία, εἶπε ὁ Μπούραϊλ γελώντας. Μπράβο Τόνυ Ι! Ὅταν εἶσαι μεθυσμένος ξέρεις καὶ διηγείσαι ὁμορφες ἱστορίες.

Ὅλοι γέλασαν. Κι' ὁ ἴδιος ὁ Τόνυ μαζί τους, πὺ σὲ λίγο σηκώθηκε καὶ πῆγε σὶ τὴν καμπίνα του.

Τὴν χαραυγὴ τῆς ἐπόμενης ἡμέρας ὁ Τόνυ πὺ φεύ-

ΙΣΤΟΡΙΚΑ ΑΝΕΚΔΟΤΑ

Η ΓΝΩΜΗ ΤΟΥ ΠΥΡΟΣΒΕΣΤΗ

Κατὰ τὴν γενικὴ δοκιμὴ ἑνὸς ἔργου του, ὁ Δουμάς, εἶδε ἀκίνητον κατὰ τὶς δύο πρῶτες πρᾶξεις μεταξὺ τῶν παρασκηνίων ἕνα πυροσβέστην. Κατὰ τὴν τρίτη ὅμως πρᾶξη, τὸ κρᾶνος τοῦ πυροσβέστου, τὸ ὁποῖον διέκρινεν ἀπὸ τὴ θέσῃ του, εἶχεν ἐξαφανισθῇ. Τὸν ἀνεζήτησε μετὰ τὴν τρίτη πρᾶξη καὶ τὸν βρῆκε καθήμενον σὲ μὶα γωνία τοῦ ἐσωτερικοῦ τῆς σκηνῆς.

— Γιατὶ ἔφυγες; τὸν ρώτησε.

— Γιατὶ ὅσα ἀκούσα μετὰ τῆς δευτέρης πρᾶξης δὲν με διεσκέδαζαν.

Ὁ Δουμάς δὲν ἠθέλησε νὰ ἀκούσῃ περισσότερα. Ἐτρεξε εἰς τὸ δωμάτιο τοῦ διευθυντοῦ, ἀνασκουμπώθηκε, ἐζήτησε νὰ τοῦ δώσουν τὸ χειρόγραφο τοῦ δράματος, ἐπῆρε τὴν τρίτη πρᾶξη, τὴν ἔσχισε καὶ τὴν ἔρριψε εἰς τὴν φωτιά, παρὰ τὶς διαμαρτυρίες τοῦ θιασάρχου.

— Ξέρω τί κάνω! εἶπεν ὁ Δουμάς. Δὲν εἶδες τὸν πυροσβέστη πὺ ἐπληττε, ὅταν ἄρχισε ἡ τρίτη πρᾶξις καὶ ἔφυγε;

Καὶ ἀμέσως, με καταπληκτικὴ εὐχέρεια, ἔγραψε νέαν τρίτη πρᾶξη, τὸσον ὥρα, ὥστε ἐκίροζένησε τὴν γενικὴν κατάληξη.

Μὶα ἡμέρα ὁ Λάμαρ, Ἀμερικανὸς χρηματιστής, ἐπωνομασθεὶς ὁ Λύκος τοῦ Γῶλ Στρήτ διὰ τὴν τολμηρότητά του, ἐζήτησε ἀπὸ τὸν Μόργκαν ἕνα μεγάλο δάνειο γιὰ νὰ λανσάρῃ μὶα ἐκχρησῆση.

— Εὐχαρίστως, ἀπάντησε ὁ Μόργκαν, ἀλλὰ ποῖα ἐγγύηση μοῦ δίνεις;

— Τὸν λόγο τῆς τιμῆς μου!

— Πολὺ καλὰ, εἶπε μειδιῶν ὁ Μόργκαν, ἀλλὰ ὁ λόγος τῆς τιμῆς σου εἶνε ἀνιπαρκής.

— Γιατὶ;

— Διότι δὲν αἰίζεται εἰς τὸ χρηματιστήριον!

Τὸν ἴδιον ἴδιον τρόπον θὰ πεθάνω! Τὸ ξέρω... Ὁ ἄλλος δὲν θὰ με ἀφήσῃ νὰ ζήσω... Εἶναι τὸ πεπρωμένο μου αὐτὸ... Τὸ νοιώθω... Ἀλλὰ νὰ σὰς πῶ δὲν με νοιάζει. Στιγμές στιγμές μάλιστα, δταντὸ συλλογίζωμαι αὐτὸ, νοιώ-

ΑΥΤΟΚΤΟΝΙΑ ΑΠΟ ΦΟΒΟ

Εἶναι γνωστὸ ὅτι ὁ φόβος εἶναι τὸ λοχυρότερον καὶ τρομακτικότερον συναισθημα πὺ κυριεῖ σὲ ὀρισμένους περιστάσεις τὸν ἄνθρωπον. Ἡ ἐπιδρασὴ του πολλὰς φορές φτάνει σὲ τέτοιον σημεῖο ὥστε ἐκεῖνος; πὺ τὸν δοκιμάζει νὰ καταφεύγῃ σὶ τὴν αὐτοκτονία γιὰ ν' ἀπαλλαγῇ ἀπὸ τὴν ἡθικὴ βάσανό του. Στὴν περίφημη μάχη τοῦ Φοντεναί ὁ Ὀλλανδὸς ταγματάρχης Βάν ντέρ Σέν τόσο πολὺ φοβήθηκε βλέποντας γύρω του νὰ πέφτουν σωρηδὸν οἱ στρατιῶτες του, ὥστε, ἂν καὶ ἦταν γενναῖος, ἔπεσε κι' αὐτὸς ἀνάμεσα σὰ πτώματα με σπασμοὺς φρίκης. Παρ' ὅλο πὺ τὸ λογικὸ του διατηροῦσε τὴν ἐννοία τῆς τιμῆς καὶ τοῦ καθήκοντος, ὡς τόσο τοῦ ἦταν ἀδύνατο νὰ κατανικήσῃ τὸ φοβερὸ συναίσθημα πὺ τὸν ἔκανε νὰ σπαρταρᾷ σὰν ψάρι. Γιὰ μὶα στιγμὴ ἀνασηκώθηκε καὶ με ὑπεράνθρωπην προσπάθειαν δοκίμασε νὰ προχωρήσῃ.

— Ἐὶ Ταγματάρχαι τοῦ φώναξε ἀπὸ μακριὰ ὁ Συνταγματάρχης του, προχωρεῖτε, προχωρεῖτε! Μὰ ὁ δυστυχισμένος Ταγματάρχης δὲν μπόρεσε νὰ κάμῃ ὅτε βῆμα. Κατὰχλωμος, με τὰ μαλλιά ὀρθία καὶ τὰ μάτια ὅμοια με μάτια τρελλοῦ οὐσπᾶσθηκε ἀπὸ νῆα εἰσβολὴ φόβου καὶ ντροπῆς καὶ μὴ ἀντέχοντας πῖα αὐτὸ τὸ μαρτύριο, στήριξε τὸ πιστόλι στὸν κροσάφου του κι' αὐτοκτόνησε!

ΜΠΟΡΟΥΣΕ

Ὁ ποιητὴς Ντισᾶν ρωτοῦσε μὶα μέρα τὸν στρατηγὸ Μπρουνῶ, φανατικὸ κυνηγὸ:

— Νομίζετε ὅτι ὁ ἄνθρωπος δικαιούται νὰ σκοτώσῃ μὶα πέρδικα;

— Βεβαίως, ἀπάντησε ὁ στρατηγὸς ἔφ' ὅσον ὁ ἄνθρωπος ἔχει ἀδεια κυνηγίου.

— Καὶ σεις πιστεύετε ἐνσυνειδήτως ὅτι ἡμπορεῖ ἕνας ἄνθρωπος νὰ σκοτώσῃ μὶαν πέρδικα, δημιούργημα τοῦ Θεοῦ;

— Βεβαίως, ἔφ' ὅσον τὴν σκοτώνει διὰ νὰ τὴν φάγῃ.

— Καὶ πιστεύετε ὅτι δικαιούται νὰ φάγῃ μὶαν πέρδικα; — Βεβαίως, ἔφ' ὅσον εἶναι καλά ψημένη!

ΠΡΟΛΑΒΕ

Ὅταν τὸ 1906 ὁ Κλεμανσῶ ἀνέλαβε τὸ ὑπουργεῖο τῶν Ἐσωτερικῶν ἐξέδωκε ἐγκύκλιον πρὸς τοὺς νομάρχας ὅπως μὴ ἀπουσιάζουν ἐκ τῆς ἔδρας τῶν ἀνευ ἀδείας. Ἐνας νομάρχης τῆς Κεντρικῆς Γαλλίας, στενὸς φίλος τοῦ Κλεμανσῶ, θέλων νὰ ζητήσῃ παρὰ τοῦ ὑπουργοῦ μὶαν θέσιν εἰς τὴν ὁποῖαν πρὸ πολλοῦ ἀπέβλεπε, μετέβη εἰς Παρίσι. Εὐθὺς μόλις εἰσλήχθη εἰς τὸ γραφεῖον τοῦ Κλεμανσῶ, ὁ ὑπουργὸς τοῦ εἶπε:

— Ἀ! φίλε μου, εἶσαι τώρα νομάρχης τοῦ Σηκουάνα;

— Νομάρχης τοῦ Σηκουάνα; Ὅχι, γιατί με ρωτᾶτε;

— Διότι μόνον ὁ νομάρχης τοῦ Σηκουάνα δικαιούται νὰ διαμῆνῃ εἰς τὸ Παρίσι ἀνευ εἰδικῆς ἀδείας.

— Ναί... ἀλλὰ ἐγὼ ἦλθα νὰ σὰς ζητήσω...

— Ἀκούσε, τοῦ εἶπεν ὁ Κλεμανσῶ. Εἶναι τέσσερες καὶ σὶς τέσσερες καὶ μισὴ φεύγει τραῖνο διὰ τὴν πρωτεύουσάν σου...

Ὁ νομάρχης δὲν ἐπέμεινε. Ἀνεχώρησεν ἀμέσως με αὐτοκίνητον διὰ νὰ προλάβῃ τὸ τραῖνο. Ὅταν ἔφθασε εἰς τὸ σπῆτι τοῦ ἀκούσε νὰ κτυπᾷ τὸ τηλεφῶνον ἤκουσε δὲ τὴν φωνὴν τοῦ Κλεμανσῶνὰ τοῦ λέγει.

— Μπρόβο! Βλέπω ἐπρόφθασες τὸ τραῖνο.

ΤΟ ΓΥΝΑΙΚΕΙΟΝ ΒΛΕΜΜΑ

Ἐρωτηθεὶς κάποτε ὁπερίφημος μηχανικός Στεφένσκυ ἀπὸ μὶα γυναῖκα ποῖον πράγμα ἔχει τὴν μεγαλύτεραν δύναμιν στὸ κόσμον εἶπε.

— Προκειμένου περὶ δυναμικῆς, ὁ ὁφθαλμὸς γυναικὸς ἐρωμένης ὅπ' ἀνδρὸς διότι καὶ εἰς τὰ πέρατα τῆς οἰκουμένης καὶ ἂν εὐρίσκαται ὁ ἐρῶν, ἡ ἀνάμνησις τοῦ βλέμματος ἐκείνης δύναται νὰ τὸν κάμῃ νὰ ἐπανέλθῃ εἰ δυνατόν ὡς ἀστραπή.

ΕΝΤΟΥΡ ΣΕΛΝΤΟΝ ROMANTZO

(Συνέχεια)

«Ο Τόμ "Αμστρογγ, τριγυρισμένος από τὸ γλυκὸ, γλίσσαρο ἄρωμα, ποὺ ἀναδίδανε τὰ ἐξέπλεκτα μαλλιά της, αἰσθάνθηκε μιά ἐλαφρὴ ἡδονικὴ ζάλη νὰ τὸν κυριεύῃ κι' ἓνα δυνατὸ σκίρτημα στὴν καρδιά.»

Κάτι ἐνάλογο μὲ τὸ ἐλαφρὸ, ἀκαθόριστο συναίσθημα ποὺ μᾶς πλημμυρίζει, δταν ἀνοίγοντας ἓνα πρωτὸν τὸ παρὰ θυρὸ μᾶς πρωτονοιώθουμε τις ἀπαλὲς ριπὲς τοῦ ἀνοιξιᾶτικου ἀνεριού, ποὺ μᾶς φέρνουν τοῖμ ἡνῆυμα τῆς καινούργιας ἀνθισσης.

Κάτι σὰν ἐλαφρότητα μαζί καὶ σὰν ἀνατριχίασμα ποὺ προέρχεται ἀπὸ τὸ δῖο τὸ αἶμα μᾶς ἀρχίζει νὰ κυκλοφορῇ μὲ γοργότερο ρυθμὸ μέσα στὶς φλέβες μᾶς.

Ἡ Ρίτα Κανταλίνι, ἀποφύγοντας νὰ τὸν κυττάξῃ, ἐξακολούθησε, μ' ἓνα σιγαλὸ τρέμισμα παραπόνου, ποὺ ἔκανε πῶς τὸ τραγουδιστὴ τῆς φωνῆς της:

—Σὰς εἶχα νοιώσει, σχετικὰ μ' αὐτὰ ποὺ μ' ἐρωτήσατε πόμ. Κι' εἶναι, ἀλήθεια, κρῖμα, ποὺ μὲ προλάβετε μὲ τὴν Ταρακλήσας!

Ἐφ' ὅσον μὲ μὴν ἀργὴ, ἀκουστικὴ, κίνηση τὸ χέρι της στὸ ντεκολτέ της, στὸ σημεῖο ποὺ ἡ βαθυγάλαξη, βελουδένια ἐφαρμοστὴ, μπλουζὰ σχηματίζει ἓνα μικρὸ τρίγωνο, ποὺ ἀφ' ὅπου νὰ ὑποφαίνεται μόλις ὁ ἱσκιὸς τῆς γραμμῆς ποὺ χωρίζει τ' ἀλάβαστρένια τῆς στήθης.

Μὲ τρεμάμενα δάχτυλα τράβηξε ἓνα ἀχνορόδινο χαρτὶ διπλωμένο στὰ τέσσερα:

—Νὰ τὸ γράμμα! εἶπε.

Ἐφ' ὅσον μὲ μὴν ἀργὴ, ἀκουστικὴ, κίνηση τὸ χέρι της στὸ ντεκολτέ της, στὸ σημεῖο ποὺ ἡ βαθυγάλαξη, βελουδένια ἐφαρμοστὴ, μπλουζὰ σχηματίζει ἓνα μικρὸ τρίγωνο, ποὺ ἀφ' ὅπου νὰ ὑποφαίνεται μόλις ὁ ἱσκιὸς τῆς γραμμῆς ποὺ χωρίζει τ' ἀλάβαστρένια τῆς στήθης.

—Θέλω νὰ μοῦ ὑποσχεθῇτε κάτι, κύριε πάστωρ! Δώστε μου τὸ λόγο σας, πῶς θὰ ξαναδιαβάσετε αὐτὸ τὸ γράμμα αὐτοῦ, ποὺ θὰ βρισκομαι μακριὰ. Σήμερα, ἀφήστε με νὰ σὰς τὸ διαβάσω ἐγώ.

Προσπαθώντας νὰ κρύψῃ ἓνα βαρυαναστέναγμα, ξεδίπλωσε τὸ χαρτὶ καὶ μὲ βαθεῖα, συγκινημένη, φωνὴ ἀρχισε νὰ διαβάζῃ, ὅσο μποῦ οὖσε πῶς καθαρὰ.

Ἡ ἐλαφρὴ ναπολιτάνικη προφορὰ της, ὅμως, ἔδινε μιά κάποια ἐξωτικότητά στὰ λόγια τοῦ κειμένου:

—Τόμ, ἀγαπημένε μου, Τόμ.

«Δὲν ἀγάπησα στὴ ζωὴ μου, ἄλλον ἀπὸ σὰς. Αὐτὸ πρέπει νὰ ξέρετε. Πρέπει νὰ τὸ πιστέψετε, Τόμ. Καὶ γιὰ νὰ τὸ πιστέψετε, εἶναι ἀνάγκη νὰ ξεχάσετε τὰ τροιερὰ λόγια ποὺ σὰς εἶπα τὴν τελευταία φορὰ ποὺ συναντηθήκαμε. Πρέπει νὰ τὰ σβύσετε δλότελα ἀπὸ τὴ θύμησή σας. Δὲν ἦταν ἀληθινὰ. Δὲν εἶμαι τόσο κακὴ. Εἶμαι διαφορητικὴ, πολὺ διαφορητικώτερη παρ' ὅ,τι σὰς παρουσιάστηκα. Θέλησα νὰ ταπεινωθῶ μπροστὰ σας γι' αὐτὸ μεγάλωσα τὰ ἐλαττώματά μου. Δὲ θέλω νὰ πῶ πῶς δὲν εἶχα ἐλαττώματα, πῶς δὲν ἦμουν μιά ἀμαρτωλὴ, μπροστὰ στὸ Θεο καὶ στοὺς ἀνθρώπους. Τώρα ὅμως εἶμαι ἐντελὼς ἀλλοιωτικὴ».

Πῆρε μιά βαθεῖα ἀνιπνοή.

Τὰ ματόκλαδά της ἀνοιγόκλειναν γοργὰ, σὰ φτερά πεταλούδας, καὶ ἐξακολούθησε:

«Δὲ μ' ἀλλάξαν μονάχα τὰ λόγια σας κι' οἱ συμβουλές σας, Τόμ. Ἀπὸ τὴν πρώτη ματιὰ ποὺ μοῦ ρίξατε ἐνοιωσα ἓνα ξανάνειωμα μέσα στὴν ψυχὴ μου. Τὸ σκουλήκι, ποὺ ἦμουν, ἐνοιώσα νὰ τοῦ φυτρῶνουν φτερά μὲ τὸ πρῶτο σας χαμόγελο. Τὰ λόγια σας κι' οἱ συμβουλές σας; μοῦ τράνεψαν αὐτὰ τὰ φτερά. Ὅλα δταν μοῦ εἶπατε, τὸ λίγο αὐτὸ καιρὸ τῆς γνιριμῆς μᾶς, τὰ ξέρω ἀπὲξω. Σιχαρόστε μου τὴν ἐκφορά, Τόμ. Τὰ ξέρω, σὰ νάταν ρόλος μου. Ἐνας ρόλος ποὺ δὲν παραλλάζει ἀπὸ προσευχῇ. Ὁ μοναδικὸς ρόλος, ποὺ θὰ μ' ἀπασχολήσῃ ἀπὸ δῶ κι' ἐμπρός, θάμει καλὴ, εὐσπλαχνικὴ. Δὲν θ' ἀνήκω πιά σὲ κανέναν!»

Σταμάτησε καὶ τὸν ἀτένισε λίγες στιγμὲς, μὲ μάτια πλημμυρισμένα ἀπὸ δάκρυα.

«Ὁ Τόμ, βλέποντας τὰ δάκρυα, ποὺ θολῶναν τὰ μάτια

της, κατάλαβε πῶς δὲν θὰ μπορούσε, νὰ διαβάξῃ τὸ γράμμα.

«Θὰ τόχῃ μάθῃ, δίχως ἄλλο, ἀπὲξω!» συλλογίστηκε βαθύτατα συγκινημένος.

Ἐκανε νὰ τῆς πῇ κάτι, μὰ ἡ Ρίτα Κανταλίνι, ἀνατείνοντας μὲ κύκνεια χάρη τὸ ἀριστερὸ τῆς χέρι, ἔφερε τὸ δάχτυλὸ της μπροστὰ στὰ χεῖλια της γιὰ νὰ τὸν κἀνῃ νὰ σιωπήσῃ.

Κι' ὅταν αὐτὸς, σταυρώνοντας τὰ χεῖρια του ἔγειρε τὸ κεφάλι ταπεινὰ σὲ σημεῖο βουβῆς ὑπακοῆς, ἡ κοσμοεἶκουσθ θεατρίνα, ἐξακολούθησε, σὰ νὰ διάβαζε, χωρὶς ὅμως, νὰ κυττάξῃ πιά τὸ ἀχνορόδινο χαρτὶ:

«Δὲ θ' ἀνήκω πιά σὲ κανέναν! Δὲν ἀξίζω οὔτε χειροκροτήματα, οὔτε καμμιὰ ἄλλη ἀμοιβὴ γι' αὐτὴν μου τὴν ἀπόφαση. Δὲν θὰ μοῦ χρεωσθῇ νὰ καταβάλω καμμιὰ ἐξαιρετικὴ προσπάθεια γιὰ νὰ τὸ κατορθώσω. Εἴμι καλὴ προφυλαγμένη ἀπὸ τὴν ἀναμνήσεως τῶν τελευταίων αὐτῶν ἡμερῶν. Τὶς γλυκύτερες ἀναμνήσεις τοῦ λιγοῦμερου ἔρωτά μας. Εἶναι τόσο πολλὰς καὶ τόσο διαλύχτες. Δὲν ξέρω γιὰτί, αὐτὴ τὴ στιγμή ποὺ γράφω, τριγυρίζει στὸ μυαλό μου κάποιο παραμῦθι, ποὺ εἶχα ἀκούσει μικρὸ παιδί. Στὸ παραμῦθι αὐτὸ οἱ εὐχὰς τῆς μάννας μαστῆρεψαν καὶ χτίσαν ἓνα κρυσταλλένιο παλάτι γιὰ τὴν ἐνάρετῃ κόρη της.

Ἐγὼ δὲν γνώρισα μάννα καὶ δὲν πῆρα καμμιὰ εὐχὴ. Μιά χαρὰ μόνο γνώρισα: τὸν ἔρωτά σου. Οἱ ἀναμνήσεις τοῦ ἔρωτά, λοιπόν, θὰ μοῦ χτίσουν τὸ δικό μου παλάτι. Οἱ ἀναμνήσεις θὰ μὲ συντοφιοῦν καὶ θὰ μὲ φυλάξουν. Ὅχι! Φυλάξτε αὐτὸ τὸ γράμμα. Δὲν ἀξίζω βέβαια πολλὰ πράγματα, γιὰτί εἶναι κακογραμμένο κι' ἔχει ἔδω κι' ἐκεῖ μερικὲς ξεθωριασμένες βοῦλες μελανιοῦ, ἀπὸ τὰ δάκρυά μου. Ὅσοι σὰς παρακαλῶ νὰ τὸ φυλάξετε γιὰτί, ἴσως αὐτὸ θὰ σὰς φανῇ παραξένο μ' ὅλο ποὺ εἶναι ἡ ἀλήθεια—εἶναι τὸ πρῶτο μου ἐρωτικὸ γράμμα!

Ἡ φωνὴ της ἔσβυσε μ' ἓνα θλιβερὸ τρέμουλο, ποὺ θύμιζε τὸ σπασίμο μιάς κόρντας βιολιοῦ πάνω σὲ μιά μακρόσυρτη δοξαριά.

Ἐγειρε τὸ κεφάλι της, πρὸς τὰ πίσω, σὰν νὰ τὴν βάραιναν τὰ πλοῦσια ἐξέπλεκτα μαλλιά της, κι' ἀφ' ὅπου τὰ χεῖριά της νὰ πέσουν ἄψυχα στὰ γραμμένα της λαγόνια.

«Ὁ Τόμ "Αμστρογγ, ποὺ παρακολούθησε, κλαίγοντας, σὰ μικρὸ παιδί, τὴν ἀνάγνωσθ, πλησίασε καὶ ἐξαφνικὰ, ἀρπάζοντας τὰ χεῖριά της, ἀρχισε νὰ τὰ καταφιλή, σὰν τρελλός.

Στὸ ἀγγίσμα τῶν χειλιῶν του, ἡ Ρίτα Κανταλίνι, ἀναρρίγησε σύγκορμη.

«Ὅσον μὲ μὴν ἀργὴ, ἀκουστικὴ, κίνηση τὸ χέρι της στὸ ντεκολτέ της, στὸ σημεῖο ποὺ ἡ βαθυγάλαξη, βελουδένια ἐφαρμοστὴ, μπλουζὰ σχηματίζει ἓνα μικρὸ τρίγωνο, ποὺ ἀφ' ὅπου νὰ ὑποφαίνεται μόλις ὁ ἱσκιὸς τῆς γραμμῆς ποὺ χωρίζει τ' ἀλάβαστρένια τῆς στήθης.

Μὲ τρεμάμενα δάχτυλα τράβηξε ἓνα ἀχνορόδινο χαρτὶ διπλωμένο στὰ τέσσερα:

—Νὰ τὸ γράμμα! εἶπε.

Ἐφ' ὅσον μὲ μὴν ἀργὴ, ἀκουστικὴ, κίνηση τὸ χέρι της στὸ ντεκολτέ της, στὸ σημεῖο ποὺ ἡ βαθυγάλαξη, βελουδένια ἐφαρμοστὴ, μπλουζὰ σχηματίζει ἓνα μικρὸ τρίγωνο, ποὺ ἀφ' ὅπου νὰ ὑποφαίνεται μόλις ὁ ἱσκιὸς τῆς γραμμῆς ποὺ χωρίζει τ' ἀλάβαστρένια τῆς στήθης.

Μὲ τρεμάμενα δάχτυλα τράβηξε ἓνα ἀχνορόδινο χαρτὶ διπλωμένο στὰ τέσσερα:

—Νὰ τὸ γράμμα! εἶπε.

Ἐφ' ὅσον μὲ μὴν ἀργὴ, ἀκουστικὴ, κίνηση τὸ χέρι της στὸ ντεκολτέ της, στὸ σημεῖο ποὺ ἡ βαθυγάλαξη, βελουδένια ἐφαρμοστὴ, μπλουζὰ σχηματίζει ἓνα μικρὸ τρίγωνο, ποὺ ἀφ' ὅπου νὰ ὑποφαίνεται μόλις ὁ ἱσκιὸς τῆς γραμμῆς ποὺ χωρίζει τ' ἀλάβαστρένια τῆς στήθης.

Μὲ τρεμάμενα δάχτυλα τράβηξε ἓνα ἀχνορόδινο χαρτὶ διπλωμένο στὰ τέσσερα:

—Νὰ τὸ γράμμα! εἶπε.

Ἐφ' ὅσον μὲ μὴν ἀργὴ, ἀκουστικὴ, κίνηση τὸ χέρι της στὸ ντεκολτέ της, στὸ σημεῖο ποὺ ἡ βαθυγάλαξη, βελουδένια ἐφαρμοστὴ, μπλουζὰ σχηματίζει ἓνα μικρὸ τρίγωνο, ποὺ ἀφ' ὅπου νὰ ὑποφαίνεται μόλις ὁ ἱσκιὸς τῆς γραμμῆς ποὺ χωρίζει τ' ἀλάβαστρένια τῆς στήθης.

Μὲ τρεμάμενα δάχτυλα τράβηξε ἓνα ἀχνορόδινο χαρτὶ διπλωμένο στὰ τέσσερα:

—Νὰ τὸ γράμμα! εἶπε.

Ἐφ' ὅσον μὲ μὴν ἀργὴ, ἀκουστικὴ, κίνηση τὸ χέρι της στὸ ντεκολτέ της, στὸ σημεῖο ποὺ ἡ βαθυγάλαξη, βελουδένια ἐφαρμοστὴ, μπλουζὰ σχηματίζει ἓνα μικρὸ τρίγωνο, ποὺ ἀφ' ὅπου νὰ ὑποφαίνεται μόλις ὁ ἱσκιὸς τῆς γραμμῆς ποὺ χωρίζει τ' ἀλάβαστρένια τῆς στήθης.

Μὲ τρεμάμενα δάχτυλα τράβηξε ἓνα ἀχνορόδινο χαρτὶ διπλωμένο στὰ τέσσερα:

—Νὰ τὸ γράμμα! εἶπε.

Ἐφ' ὅσον μὲ μὴν ἀργὴ, ἀκουστικὴ, κίνηση τὸ χέρι της στὸ ντεκολτέ της, στὸ σημεῖο ποὺ ἡ βαθυγάλαξη, βελουδένια ἐφαρμοστὴ, μπλουζὰ σχηματίζει ἓνα μικρὸ τρίγωνο, ποὺ ἀφ' ὅπου νὰ ὑποφαίνεται μόλις ὁ ἱσκιὸς τῆς γραμμῆς ποὺ χωρίζει τ' ἀλάβαστρένια τῆς στήθης.

Μὲ τρεμάμενα δάχτυλα τράβηξε ἓνα ἀχνορόδινο χαρτὶ διπλωμένο στὰ τέσσερα:

—Νὰ τὸ γράμμα! εἶπε.

χεῖριά της.

«Ὁ Τόμ "Αμστρογγ σ' ἔκωσε τὸ κεφάλι μὲ ἓνα ἀπότομο κίνημα.

Τὰ χεῖλια του, πελιδνὰ, τρεμίζανε καὶ κάρφωσε τὸ βλέμμα του στὸ βλέμμα της, σὰ μαγνητισμένους!

Μέσα στ' ἀκίνητα, λαγγυμένα μάτια του περνοῦσαν λογιοῦ—λογιοῦ ἀντιφωγισματα, γοργὰ κι' ἀπανωτὰ, θυμίζοντας τὶς ἀλλεπάλληλες ἀστραπὲς, ποὺ σκίζουν πρὸς ὅλες τὶς διευθύνσεις τὰ θολὰ μολυβένια σύννεφα, ποὺ βαραινουν τὸν οὐρανὸ, λίγο πρὶν ἀπὸ τὸ ξέσπασμα μιάς ἐξαφνικῆς χινοποριάτικης καταιγίδας.

Ἡ Ρίτα, ἐξαφνισμένη καὶ τρομαγμένη ἀπὸ τὸ ἀστροποδόλημα τῶν ματιῶν του, μισόκλεισε τὰ ματοβλέφαρά της κι' ὑποχώρησε ἀργὰ—ἀργὰ, μακραινώντας μὲ τρόπο ἀπὸ κοντὰ του.

Ξαφνικὰ, ὁ Τόμ "Αμστρογγ, ποὺ τὴν εἶδε ν' ἀπομακρύνεται, χωρὶς νὰ ἐξεκολλήσῃ τὸ βλέμμα του ἀπὸ πάνω της, σὰ σπρωγμένος ἀπὸ μιά ἀγνωστὴ δύναμη, ἔκανε ἓνα βῆμα γὰ νὰ μικρύνῃ τὴν ἀπόσταση, ποὺ τοὺς χωρίζε.

Ἐκεῖνι ἀντελήφθη τὸν κίνησιν.

Ἄν τὸν ἀφῆνε νὰ τὴν πλησιάσῃ δὲν θάταν πιά βέβαιη οὔτε γιὰ τὸν ἑαυτὸ της.

Προσπαθώντας, λοιπόν, νὰ προλάβῃ μιά ἀσυλλόγιστὴ κίνησθ του, ἔμπηξε μιά κραυγὴ, στριγγὴ, ἄγρια, παράτονη:

—Φύγετε! Φύγετε, σὰς λέω!

Οἱ τέσσερις αὐτὲς λέξεις εἰπώθηκαν γιὰ ν' ἀκουστοῦν σὰν προσταγὴ, μὰ ἀντήχησαν σὰ σπαραγμό, σὰ μοιρολόι.

Ἡ Ρίτα "Αμστρογγ δὲν ἄκουε τὰ λόγια αὐτὰ.

Δὲν ἦταν πιά σὲ θέσθ ν' ἀκούσθ.

Ἡ καταιγίδα εἶχε ξεσπάσει ἄγρια στὸ εἶναι του, συνεπέρνοντας τὰ πάντα.

Ὁ ἀνθρώπος, ποὺ κηπούρευε τόσα χρόνια μὲ ὑπομονὴ καὶ πίσθ, μέγα στὴν ψυχὴ του, ὀδηγημένος ἀπὸ τὸ φῶς τῆς θέας "Αλήθειας, ἀνασκάφθηκε μὲ μιάς, ἀπὸ τὸν ἀνεμοστρόβιλο τῆς λαγνείας.

Τὰ λουλούδια τῆς Ἀρετῆς, τοῦ Ἐλέους, καὶ τῆς Γαλήνης, ποὺ εἶχαν ἀνθίσει τόσο ὁμορφα σὲ ξεχωριστὲς βραγιές, γύρανε μὲ μιάς στὸ χῶμα κάτω ἀπὸ τὴν μπόρα τοῦ πάθους.

Ὁδηγημένος ἀπὸ τὸ ἐνστικτο, ἄπλωσε τὰ χεῖριά του σ' ἓνα ἀγκάλιασμα καὶ μὲ φωνὴ ποὺ δὲν ἔτρεμε πιά, εἶπε, το νίζοντας κάθε συλλαβή:

—Δὲ μπορῶ νὰ φύγω. Δὲ θέλω νὰ φύγω, Ρίτα. Πρὶν λίγη ὥρα σὰς εἶπα ψέμματα. Δὲν ἤξερα τί ἔλεγα. Δὲν ἤθελα νὰ σοῦ ξεσκεπάσω τὰ κατὰβαθα τῆς ψυχῆς μου. Ἡμουν

σὰν τὸν τελευταῖο ψεύτη, ψεύτης. Σ' ἀγαπῶ τάνω ἀπὸ κάθε τί. Σὲ λατρεύω. Σὲ ποθῶ.

Τ' ἀκροδάχτυλά του τὴν ἀγγίζαν σχεδὸν τρεμουλιαστά.

—Θεέ μου, λυπηθῇτε με!

Ἐκανε νὰ ὑποχωρήσθ ἀκόμα, μὰ βρισκόταν πιά ἀκουμπισμένη στὸ τζάκι.

Ἡ προδοτικὴ πύρα τῆς θρακιδῆς ἔρχισε ν' ἀνεβαίνει σιγὰ—σιγὰ ὡς τὴν καρδιά της.

Ἡ Ρίτα "Αμστρογγ μὲ μάτια σπιθόλα, μὲ χεῖλια μισοκλεισμένα κι' ὅλας γιὰ νὰ δώσουν ἢ νὰ πάρουν ἡδονικὰ φιλιὰ πλησίαζε.

Ἄπλωσε τὰ χεῖριά της γιὰ νὰ τὸν ἀποδιώξῃ.

Ἐκεῖνος, ὅμως, μεθυσμένος ἀπὸ τὸ ἄρωμα ποὺ ἀναδίδαν τὰ μαλλιά της, τρελλὸς ἀπὸ τὸν πόθο, τὴν πῆρε στὴν ἀγκαλιά του.

Μὲ βραχνὴ φωνή, σὰ νάτχιν ἀπόηχος μιάς κόλασης ποὺ ἔβραζε μέσα στὰ στήθια του, συλλαβίσε:

—Ἀγάπῃ μου!

Ἡ Ρίτα, σπαραχτοῦσε σὰν πουλάκι, ποὺ ἀναφτεριάζεται στὰ νύχια ἀρπακτικοῦ.

Προσπαθοῦσε νὰ ξεφύγῃ ἀπὸ τὸν κλοιό, ποὺ δέναν τὰ μπράτσα του, γύρω ἀπὸ τὸ κορμὶ της, ὅσο πῆγαιναν πῶς σφιχτά.

Ἡ φωνὴ της, μιά φτωχὴ, ἀπελπισμένη φωνούλα, ἔκτευε τραυλιστά:

—Σταθῇτε... Ὅχι! Ἀκούστε με... Εἶμαι ὁλομόναχη... Δὲν ἔχω πιά δύναμη...

Δὲ μπορῶ ν' ἀντισταθῶ... Λυπηθῇτε με... Αὐτὴ εἶναι ἡ πῶς κρίσιμη στιγμή τῆς ζωῆς μου!

Ἡ ἀνάσθ του βαρεῖα, αὐτὴ, ἀγγίζει τὰ μάγουλά της. Λίγο ἀκόμα καὶ θὰ τελειῶναν ὅλα.

Ἡ Ρίτα, ποὺ ἡ ἀπελπισία τῆς δεκαπλασίαζε τὶς δυνάμεις της, μ' ἓνα ἀπότομο κίνημα, κατῶρθωσε νὰ τοῦ ξεφύγῃ.

Σὰν κυνηγημένο ἐλάφι, πῆγε κοντὰ στὸ τραπεζάκι, ποὺ εἶχε ἀνθοστολίσῃ σὰ βωμὸ, καὶ ἀγγίζοντας, μὲ τὰ κρινόδαχτυλά της, τὸ ἀγαλματάκι τῆς Μαντόνας, σὰ νὰ ζητοῦσε προστασία, ἐξακολούθησε βαρυανασαίνοντας:

—Τόμ, σὲ σὰς ἀπόκειται νὰ ἀποφασίσετε, αὐτὴ τὴ στιγμή, τί γυναῖκα θάμει ἀπὸ δῶ καὶ πέρα.

Τράβηξε τὸ χέρι της ἀπὸ τὸ ἀγαλματάκι κι' ὑποχώρησε ἓνα βῆμα, λέγοντας.

—Τώρα εἶμαι στὴ διάκρισθ σας. Διαλέξτε: Θέλετε νὰ μείνω ἡ γυναῖκα, ποὺ ἡμουν; Ἡ γυναῖκα, ποὺ πουλοῦσε τὴν ἡδονή, ποὺ κυλιόταν μέσα στὴ λάσπη; Ἡ γυναῖκα ποὺ ζητοῦσε στὸν ἄφρὸ τῆς σαμπάνιας τὴ λησμονία, ποὺ ὅπως ἀνέβηκε τὴ σκάλα ποὺ φέρνει στὴ δόξα θὰ κατακυλήσθ, σὲ λίγο, τὰ σκαλιὰ ποὺ φέρνουν στὴν ἐξουθενώσθ Γιατὶ Τόμ; Τὶ μεγάλο κακὸ σὰς ἔχω κάνει;

Καθὼς μιλοῦσε τὸν κύτταζε στὰ μάτια μ' ἀγωνία.

Εἶχε τὴν ἐλπίδα πῶς θάβλεπε νὰ ρβῶνῃ ἡ κόκκινη φλόγα, ποὺ τὰκανε νὰ σπιθοβολοῦνε διαβολικὰ.

Ἡ Ρίτα "Αμστρογγ, ὅμως, εἶχε ἀλλοιωθῇ.

Τίποτα ἀπὸ τὴν ἡρεμία καὶ τὴν ἀγλήνη ποὺ ὁμορφαίνε τὸ πρόσωπό του ἄλλοτε, δὲ διακρινόταν πιά στὰ συσπασμένα χαρακτηριστικά του.

Κάτω ἀπὸ τὰ σουφωμένα, πυκνά του, φρύδια, τὰ μάτια του ἦταν ἀκίνητα, λάγνα.

Τὰ μάγουλά του, βαθεῖα σκαμμένα, σχηματίζαν δυὸ ἀπότομες ρυτίδες, γύρω ἀπὸ τὰ χεῖλια τοῦ κι' ἔδιναν μιά ἐκφράση σατύρου στὸ μισανοιγμένο στόμα του.

Τὸ πηγούνι του ἔτρεμε.

Τὰ χεῖριά του, εἶχαν μπηχτῇ σὰν ἀρπάγια στὸ στήθος του, ποὺ τρικύμιζε.

Ἡ δυστυχισμένη Κανταλίνι, εἶδε πῶς τὰ λόγια της δὲν εἶχαν κανένα ἀποτελέσμα.

Ἐφ' ὅσον μὲ μὴν ἀργὴ, ἀκουστικὴ, κίνηση τὸ χέρι της στὸ ντεκολτέ της, στὸ σημεῖο ποὺ ἡ βαθυγάλαξη, βελουδένια ἐφαρμοστὴ, μπλουζὰ σχηματίζει ἓνα μικρὸ τρίγωνο, ποὺ ἀφ' ὅπου νὰ ὑποφαίνεται μόλις ὁ ἱσκιὸς τῆς γραμμῆς ποὺ χωρίζει τ' ἀλάβαστρένια τῆς στήθης.

Μὲ τρεμάμενα δάχτυλα τράβηξε ἓνα ἀχνορόδινο χαρτὶ διπλωμένο στὰ τέσσερα:

—Νὰ τὸ γράμμα! εἶπε.

Ἐφ' ὅσον μὲ μὴν ἀργὴ, ἀκουστικὴ, κίνηση τὸ χέρι της στὸ ντεκολτέ της, στὸ σημεῖο ποὺ ἡ βαθυγάλαξη, βελουδένια ἐφαρμοστὴ, μπλουζὰ σχηματίζει ἓνα μικρὸ τρίγωνο, ποὺ ἀφ' ὅπου νὰ ὑποφαίνεται μόλις ὁ ἱσκιὸς τῆς γραμμῆς ποὺ χωρίζει τ' ἀλάβαστρένια τῆς στήθης.

Μὲ τρεμάμενα δάχτυλα τράβηξε ἓνα ἀχνορόδινο χαρτὶ διπλωμένο στὰ τέσσερα:

—Νὰ τὸ γράμμα! εἶπε.

Ἐφ' ὅσον μὲ μὴν ἀργὴ, ἀκουστικὴ, κίνηση τὸ χέρι της στὸ ντεκολτέ της, στὸ σημεῖο ποὺ ἡ βαθυγάλαξη, βελουδένια ἐφαρμοστὴ, μπλουζὰ σχηματίζει ἓνα μικρὸ τρίγωνο, ποὺ ἀφ' ὅπου νὰ ὑποφαίνεται μόλις ὁ ἱσκιὸς τῆς γραμμῆς ποὺ χωρίζει τ' ἀλάβαστρένια τῆς στήθης.

Μὲ τρεμάμενα δάχτυλα τράβηξε ἓνα ἀχνορόδινο χαρτὶ διπλωμένο στὰ τέσσερα:

—Νὰ τὸ γράμμα! εἶπε.

Ἐφ' ὅσον μὲ μὴν ἀργὴ, ἀκουστικὴ, κίνηση τὸ χέρι της στὸ ντεκολτέ της, στὸ σημεῖο ποὺ ἡ βαθυγάλαξη, βελουδένια ἐφαρμοστὴ, μπλουζὰ σχηματίζει ἓνα μικρὸ τρίγωνο, ποὺ ἀφ' ὅπου νὰ ὑποφαίνεται μόλις ὁ ἱσκιὸς τῆς γραμμῆς ποὺ χωρίζει τ' ἀλάβαστρένια τῆς στήθης.

Μὲ τρεμάμενα δάχτυλα τράβηξε ἓνα ἀχνορόδινο χαρτὶ διπλωμένο στὰ τέσσερα:

—Νὰ τὸ γράμμα! εἶπε.

Ἐφ' ὅσον μὲ μὴν ἀργὴ, ἀκουστικὴ, κίνηση τὸ χέρι της στὸ ντεκολτέ της, στὸ σημεῖο ποὺ ἡ βαθυγάλαξη, βελουδένια ἐφαρμοστὴ, μπλουζὰ σχηματίζει ἓνα μικρὸ τρίγωνο, ποὺ ἀφ' ὅπου νὰ ὑποφαίνεται μόλις ὁ ἱσκιὸς τῆ

ΓΥΝΑΙΚΕΣ ΑΠΑΤΕΩΝΕΣ ΑΠΟ ΕΡΩΤΑ

‘Η ψευτοκόρησά ντε Μαρσιλάκ

‘Η αγάπη κι’ η απάτη είναι δύο πράγματα που δεν συμβιβάζονται. Κι’ όμως, στη ζωή, πολλές φορές οι γυναίκες για να σώσουν τον έρωτά τους έφτασαν στο σημείο να μεταχειρισθούν την απάτη.

Σ’ ένα αγγλικό υπερωκεάνειο που ταξίδευε για την ‘Αμερική, μαζί με τους έκλεκτους επιβάτες ανέβηκε και μια όμορφη και κομψή νέα που είχε πιάσει όνομαζόταν ‘Αννα Μαρία κόρησά ντε Μαρσιλάκ, από το Παρίσι.

Τα χαρτιά της ήταν εντάξει. Δεν πέρασαν ούτε 24 ώρες, και η κόρησά έγινε το Ινδάλμα των επιβατών και των αξιωματικών του πλοίου. ‘Όταν όμως έφθασαν στη Νέα ‘Υόρκη και οι αποσκευές της ντε Μαρσιλάκ πήγαν στο τελωνείο, βρέθηκε μέσα σ’ αυτές σ’ ένα διπλό μπαούλο, ένας πίνακας του Μουρίλλο που αυτή ήθελε να τον περάσει αφορολόγητα απ’ το τελωνείο. ‘Εδημιουργήθηκε σκάνδαλο κι’ η ‘Α. να Μαρία επλήρωσε 2000 δολάρια κι’ ύστερα έπιασε ένα διαμέρισμα σ’ ένα ξενοδοχείο πολυτελείας. Τό σκάνδαλο μαθεύτηκε στους κύκλους των πλουσίων της Νέας ‘Υόρκης κι’ άρχισαν οι προσφορές για ν’ αγοράσει ό πίνιας του Μουρίλλο αλλά η κόρησά δεν ήθελε να το πουλήσει, γιατί έλεγε πως της ήταν «οικογενειακό κειμήλιο».

‘Ο Μόργκαν κι’ ο πίνιας του Μουρίλλο

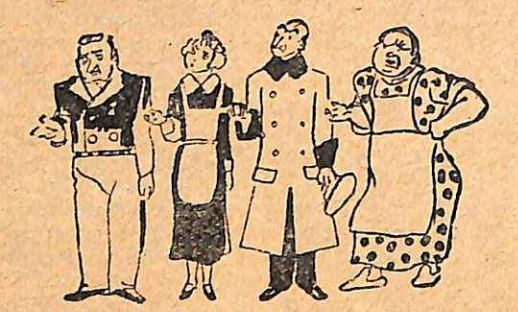
‘Ενα πρωί, όμως, παρουσιάστηκε στην κόρησά ο γραμματέας του εκατομμυριούχου Μόργκαν και προσέφερε 75.000 δολάρια. ‘Η κόρησά άρνήθηκε αλλά όταν η προσφορά ανέβηκε στις 90.000 δολάρια υπεχώρησε κι’ έδωσε την εικόνα. Την άλλη μέρα η ντε Μαρσιλάκ άφηκε ‘ην ‘Αμερικανική μητρόπολη κι’ έφυγε προς άγνωστον κατεύθυνσιν.

Σε λίγες μέρες, όμως, ένα έγγραφο της Γαλλικής Πρεσβείας έλδοποίησε τον Μόργκαν πώς δεν ανέφερετο καμιά κόρησά ντε Μαρσιλάκ στο βιβλίο των ευγενών της Γαλλίας. ‘Ο Μόργκαν δεν ανησύχησε γιατί δεν υπήρχε αμφιβολία περί της αυθεντικότητας του πίνακος, διαφορετικά η ντε Μαρσιλάκ δεν θα πλήρωνε 2.000 δολάρια στο τελωνείο.

Πέρασαν από τότε δώδεκα χρόνια

και περίπου όταν ο Μόργκαν απέφασε να πουλήσει την πινακοθήκη του, ο έκτιμητής του είπε πώς ο πίνιας του... Μουρίλλο είχε αξία δέλιγων εκατοντάδων φράγκων γιατί ήταν... ψεύτικος! ‘Από την ημέρα εκείνη οι αστυνομικοί της ‘Αμερικής και της Γαλλίας μάταια έψαξαν να βρουν την κόρησά και μόλις πρό δέλιγων ημερών ένας «ντετέκτιβ» κατόρθωσε να την ανακαλύψει. ‘Επειδή όμως είχαν περάσει 12 χρόνια δεν έπρεπε ο νόμος να συλληφθή η απάτη που δεν ήταν κόρησά αλλά είχε σοφιστή αυτή την απάτη για να μην χάσει την αγάπη ενός νέου που αργότερα έγινε σύζυγός της. ‘Ο «ντετέκτιβ» δεν ήθελε να ονομάσει την κόρησά, αλλά είπε πώς όταν αυτή διέπραξε την απάτη, ήταν μόλις έκοι σι πέντε χρόνων, όφρανη κι’ ο πατέρας της ήταν άνωτερος κρατικός υπάλληλος.

λος. Είχε αγαπήσει τον μονακριβό γιό ενός εκατομμυριούχου, αλλά η οι κογένειά του δεν ήθελε τον γάμον αυτό με μιά κόρη χωρίς προίκα. Τότε αυτή σκέφτηκε να... δημιουργήσει έναν θείο εκατομμυριούχο στην ‘Αμερική, που ήταν κληρονόμος του κι’ έτσι μιά μέρα, ύστερα από νύχτες αγωνιώδους άγρυπνίας για να λύση το πρόβλημα είπε στο νέο πώς πήγαινε στην ‘Αμερική για να πάρη την κληρονομιά. ‘Απεναντίας όμως είχε καταστρώσει το σχέδιο ν’ αγοράσει τον ψεύτικο πίνακα που βρήκε σ’ ένα κατάστημα αρχαιοτήτων και ν’ αππειραθή το «κόλπο» βυσιάζοντας τα δέλιγα χρήματα που είχε.

‘Όπου η όμοιότης... θαυματουργεί!

Μιά άλλη περίφημη απάτη για... λόγους έρωτικούς έγινε στα 1920. Τόν Μάη του έτους αυτού πέθανε ο πλουσιώτατος Χάρρυ Φρέυ. Κληρονόμοι του ήταν η άνεψιά του Νταίλζ Λάχερτ, μιά νέα είκοσι πέντε χρονών. ‘Εκτός από τη χρηματική περιουσία ο Φρέυ είχε πύργους στην Ουαλλία και στη Σκωτία. ‘Ετσι, δυο μήνες μετά τον θάνατο του εκατομμυριούχου ο μαίτρ του πύργου Καρναβρόν είδε νάρχεται μιά μερα ένα πολυτελές αυτοκίνητο που το οδηγούσε μιά νέα γυναίκα, με βαρύ πένθος και την συνόδευε μιά σοβαρή κυρία. ‘Ο μαίτρ είχε δει τη νέα μόνον μιά φορά και στην κηδεία του Φρέυ.

60.000 Λίρες, στο χέρι!

Την άλλη μέρα η μαυροφορεμένη... άνεψιά έπυλ... σε τόν πύργο στον βαρβάρω Χένρυ Ουέσκορμες ο οποίος έμέτρησε στην μίς Νταίλζ Λάχερτ, 60.000 αγγλικές λίρες. ‘Ο Χένρυ έμεινε εδ χαριστήμένος από την αγορά που έκανε γιατί ο πύργος άξιζε πολύ περισσότερα. ‘Η ευτυχία του όμως δεν διήρκεσε πολύ. ‘Υστερα από τρεις βδομάδες παρουσιάστηκε ο πρώην μαίτρ του πύργου, με μιά επιστολή που έγραφε πώς η κληρονομία του Φρέυ ήθελε να κατοικήση στον πύργο του Καρναβρόν. ‘Αμέσως, κι’ οι δυο τους, πήγαν στο Λονδίνο όπου η πραγματική μίς Νταίλζ Λάχερτ είπε πώς ποτέ δεν έποδλησε τόν πύργο και ούτε υπέγραψε συμβόλαιο. ‘Ηταν πιά φανερό πώς ο βαρβάρω ήταν το θύμα μιάς γυναίκας— απάτενας που έμοιαζε καταπληκτική με την άνεψιά του Φρέυ και η οποία του «σίμπησε» 60.000 στερλίνες. ‘Η αστυνομία κατόρθωσε να πιάση «την συνοδό», αλλά αυτή ήταν άδωπη. ‘Η ψεύτικη μίς Νταίλζ δεν βρέθηκε πουθενά!

‘Αργότερα μαθεύτηκε πώς βρισκόταν στο Μεξικό κι’ είχε παντρευτή έναν νέον π’ αγαπούσε κα πώς με τα χρήματα αυτά τόν έρωσε από την καταστροφή που έπαθε η επιχείρησή του και πού θά τόν έκλειναν στη φυλακή διά χρεωκοπία.

Μιά επιστολή της άπατενας

‘Ενώ λοιπόν βρισκόταν σε άμχανία και ήθελε με κάθε τρόπο να σώση τόν νέο κάποιος που την συνάντησε τυχαίως στο δρόμο της είπε: «Ξέρετε πώς μοιάζανε καταπληκτικά με την μίς Νταίλζ Λάχερτ, την κληρονόμο του εκατομμυριούχου Φρέυ». ‘Αμέσως σκέφθηκε το «κόλπο» και έοδεύοντας 5.000 στερλίνες κατέστρωσε το σχέδιό της που της απέδωσαν 60.000 λίρες με τις οποίες έπληρώθησαν τα χρέη του νέου.

‘Αργότερα όμολόγησε στον σύζυγό της την απάτη που έκανε γιατί πρίν του είχε πεί πώς πήγαινε στο Λονδίνο να κληρονομήση το θείο της και συνάμα, όταν έδημιουργήθη το σκάνδαλο έγραψε μιά επιστολή στην έφημερίδα «Νταίλζ—Μαίλζ» ως εξής: «‘Ο βαρβάρω— έγραφε— έχει περιουσία ενός εκατομμυρίου, λινδών. Τι είναι γι’ αυτόν 60.000 λίρες; Μου έσωσε την αγάπη μου, που θά έσβυνε για πάντα χωρίς αυτός να πιά η τίποτε. C. SAN SIRO

ΙΣΩΣ ΜΕ ΤΟΝ ΚΑΙΡΟ...

Την πρώτη φορά που τοδύεισαν χρήματα ο κ. Ντυμέυ δεν είπε τίποτε, γιατί δεν είχε καί απόλυτη βεβαιότητα, ίσως να τ’ άδωψε έξω, ίσως νακανε καμιά πληρωμή και να την λησμόνησε, ούτε μπορούσε να καθορίση το ποσόν που έλειπε απ’ το πορτοφόλι του. Τη δεύτερη φορά—πρίν από λίγες μέρες—τοδύειπαν λίγα εκατόφραγκα και το μόνο που άποφάσισε ήταν να μετρήστούδεξής και να ξέρη πόσα χρήματα έχει επάνω του. Τώρα όμως— τρίτη φορά—δεν χωρούσε πιά καμιά αμφιβολία πώς τόν κλέβανε μέσα στο σπίτι του και τοδύειπε μάλιστα ποσό σημαντικό: χίλια πεντακόσια φράγκα.

Τό πράγμα ήτανε τώρα δολοκάτρο: τ’ ό ίδιο πρωί η αγαπημένη του γυναίκούλα, η γλυκειά του ‘Ιουλίττα του ζήτησε χρήματα για τη ράφτρα της. Της έδωσε όσα είχε επάνω του, τριακόσια πενήντα φράγκα και μόλις βγήκε απ’ το σπίτι πήγε στην τράπεζα και άιέουρε πέντε χιλιάδες φράγκα. ‘Απ’ αυτά, τ’ ά καλομετρημένα χρήματα, χωρίς να κάνει καμιά πληρωμή, τοδύειπαν χίλια πεντακόσια φράγκα! ‘Ούτε έλαχε πάει πουθενά, ούτε κι’ αν τόν έκλεβαν έξω, στο τράμ ή στο δρόμο, θά τοδύεισαν, βεβαίως, μιά νάχα αυτό το ποσόν αφιόνοντας τριανταπέντε εκατόφραγκα στο πορτοφόλι του. Τό πράγμα ήταν δολοφάνερο: τόν έκλεψαν πάλι μέσα στο σπίτι του.

Δεν μπορούσε κι’ η τρίτη αυτή κλοπή να περάση χωρίς συνέπειες. Τηλεφώνησε στο αστυνομικό τμήμα, κι’ απ’ την πρόχειρη ανάκριση έλασε οι ύποψιες βάρυναν την Μαίρη, τη νεαρή καμαριέρα της γυναίκας του. Στο μπαούλο της βρέθηκαν χρήματα, που δεν μπόρεσε να δικαιολογήση την προέλευσή τους, μτέρδωψε τα λόγια της, περιέπεσε σε πολλές αντιφάσεις κι’ έπιτέλους, μέσα σε δάκρυα και σε λυγμούς, της ήρθε νευρική κρίση, χωρίς να μπορή να πη τίποτε για τήν υπεράσισή της, παρά πώς μονάχα είναι άθωα.

Τα χρήματα της Μαίρης κατεσχέθησαν κι’ η ίδια ώδηγήθηκε στο τμήμα για να υποβληθή σε τακτική ανάκριση. ‘Όταν έφυγαν οι αστυνομικοί από το σπίτι ο κ. Ντυμέυ συγχισμένος, κλειστικός στο γραφείο του. Δεν πέρασαν πολλά λεπτά κι’ η πόρτα άνοιξε κι’ είδε να μπαίνει η γυναίκα του. Τρόμαξε άντικρύζοντας τα χαρακτηριστικά της ‘Ιουλίτας: Τό πρόσωπό της ήτανε κατακίτρινο, τα μάτια της τρομαγμένα και τα χείλη της τρέμανε.

—Τι έχεις, αγάπη μου, της φώναξε. Μή κάνης έτσι! Καί γώ, βέβαια, ταραχτήκα, αλλά εσύ με τρομάζεις, ησούχασε. ‘Η κα Ντυμέυ δεν μπόρεσε να πη λέξη. ‘Απλώς μονάχα τα χέρια της κι’ ενώ τα μάτια της πλημμύριζαν από δάκρυα, άφέθη να πέση στα γόνατα μπροστά του. Συγκεντρώνοντας κατόπι με φανερή προσπάθεια τις δυνάμεις της, ψιθύρισε τα καταπληκτικά αυτά λόγια: —‘Εγώ σ’ έκλεψα, ‘Ερρίκο, εγώ! ‘Η φτωχή κοπέλλα είναι άθωα...

—‘Εσύ! ‘Αστειεύεσαι, βέβαια, αγαπημένη μου. ‘Ελα, σήκω πάνω! Ξέρω την καλή σου καρδιά, αλλά υπάρχουν και όρια. Πρέπει να τιμωρηθή επί τέλους αυτή η κακοήθεια. ‘Αλλά η κα Ντυμέυ έμεινε κατάχλωμη, στην ίδια στάση. —‘Εγώ τ’ ά πηρα τα χρήματα... —Μα, είσαι τρελή! Τό πρωί με ζήτησες για τη ράφτρα σου και σοδωσα. Μπορούσες, αν δεν σοδφταναν έκεινα, να μου ζητήσης κι’ άλλα. ‘Ελα, σήκω, αγάπη μου, ησούχασε, γιατί και τα δικά μου νεύρα δεν άντέχουν περισσότερο.

‘Η κα Ντυμέυ σηκώθηκε και κάνοντας μερικά βήματα, κάθισε βαρεία σε μιά πολυθρόνα. —Ποιώς με, ‘Ερρίκο, εγώ σοδ πηρα κι’ αυτά και άλλες δυο φορές. Δεν μου είπες, τίποτε γι’ αυτά τα άλλα, ώστε, βλέπεις, πώς πρέπει να με πιστέψης...

—‘Εσύ!.. Μά είναι να χάση κανείς το νοού του! Γιατί! Γιατί δεν μου ζητούσες; Κι’ έπειτα δεν σοδύεισαν έσένα τα χρήματα. Πολύ λίγες γυναίκες ξωδεύουν όσα ξωδεύεις έσύ. Τι τ’ άθελες; Τι τ’ άκανες; Πές μου, έπιτέλους, να καταλάβω γιατί κοντεύω να τρελλαθώ!

—‘Ο! ‘Ερρίκο! Συχώρεσε με. Μου είναι αδύνατο να σοδ το πω αυτό! Είχα μονάχα καθήκον να όμολογήσω, γιατί, αν για την πράξη μου τιμωρηθή μιά άθωα, καταλαβαίνεις, δεν θά μπορούνα να το όποφέρω αυτό. —Και δεν μπορείς να μου πης τί τ’ άθελες αυτά τα χρήματα? —‘Οχι, ‘Ερρίκο! μήν έπιμένης αν.. μ’ άγαπάς.

—Μά, τί λές! Τι λές! Πρέπει να μάθω! Γονείς δεν έχεις πιά, ούτε και συγγενείς για να τούς βοηθήσης... Λοιπόν, έπί πει να τ’ άθελες για κάποιον, έτσι δεν είναι; Για κάποιον μάλιστα, που σ’ έξεβίαζε τόσο, που άποφάσισε να κάνης αυτό που έκανες... Κι’ έπικαλείσαι την αγάπη μου για να μη μάθω

—Σε έκετεώ, μήν έπιμένεις! —Μά δε καταλαβαίνεις, δυστυχισμένη μου, πώς θά μου είναι αδύνατο να ζήσω πιά κοντά σου αν δε μάθω; Πώς θέλεις να ησούχασω μ’ αυτό το πελώριο, τό φορτικό έρωτηματικό στη ζωή μου; Μίλησε, πέσμου κι’ έγώ, που τόσο σ’ άγάπησα, θά φανώ καλός, θά σε καταλάβω και θά σε συγχωρέσω...

—‘Ο! αυτό είναι αδύνατο! Γιατί είσαι άνθρωπος, γιατί είσαι άντρας, ‘Ερρίκο. Είναι κάτι που δεν το συγχωρούν ποτέ οι άνδρες.

—Με τρομάζεις! Προχώρησε πολύ τώρα. Πρέπει πιά να μιλήσης!

—Ναι! Τό καταλαβαίνω! ‘Ούτε και μπορούσε ένα τέτοιο ψέμμα να μείνη για πάντα μυστικό ανάμεσά μας. ‘Ερρίκο, από τη μέρα που με πήρες σοδ είμαι πιστή κι’ άφωσιωμένη. Πρίν όμως, πρίν, έπεσα σε σφάλμα κι’ έχω ένα παιδί, ‘Ερρίκο!..

‘Ο κ. Ντυμέυ άνοιξε διάπλατα τα μάτια του.

—Μή με διακόψης τώρα, άφησέ με να τελειώσω και κατόπι με καταδικάζης. Ναι, έχω ένα

παιδί, έν’ αγοράκι που είναι σήμερα όκτώ χρονών. Κι’ αυτό τό παιδί, έξακολούθησε η δυστυχισμένη μητέρα με νευρική γρηγοράδα, είναι άρρωστο, κινδυνεύει. ‘Επρεπε να μπη στην κλινική και σοδ πηρα τα πρώτα χρήματα! ‘Αυτά, μαζί με τις οικονομίες μου έλπιζα να τ’ άγοράσω. ‘Αλλά χρειάστηκε και έγχείρηση για να μη πεθάνη το παιδί μου. Καί σοδ πηρα και τα χίλια πεντακόσια φράγκα. Αυτό είναι! Τα ξέρεις όλα! Διόξε με, βόλε με, μ’ άδεν μπορούσα να κάνω διαφορετικά...

—Και γιατί δεν μου τ’ άλεγες! Σ’ άγαπούσα τόσο πού... —Βλέπεις; Λες πώς μ’ άγαπούσε! Μόνο που έμαθες τη νάληθεια έπαψες να μ’ άγαπάς. Πώς θά τολμούσα να στο πω; —Και τό παιδί τώρα;

—Μοι τηλεφώνησαν λίγο πρίν πώς σόθηκε! καταλαβαίνεις; ‘Ο κ. Ντυμέυ ψιθύρισε μετά λιγός τιμη σκέψη.

—‘Εχεις δίκη, δυστυχισμένη! ‘Αν δεν σ’ άγαπούσα τόσο έγωίστικά, αν κατόρθωνα να γίνω πραγματικός φίλος και προστάτης σου, θά βρισκες τό θάρρος να μου πης έγκαίρως την αλήθεια. ‘Εγώ είμαι ο φταίχης για τη δυστυχία και των δυο. Τώρα, ως τόσο έσύ, θέλω να ζήσης ευτυχισμένη. Πέσμου πόσα χρειάζονται για να θεραπεύσης και να μορφώσης τ’ αγοράκι σου. Θέλω να νοιώσης τη χαρά της μητέρας, άφοδ δυστυχώς, δεν είναι δυνατό να έχης την ευτυχία της συζύγου. —‘Ερρίκο... δεν άλλάζει τίποτε μεταξύ μας.

—Δυστυχώς όλοι τέτοιοι είμαστε... ‘Εγώ, όμως, είμαι λίγο καλύτερος από άλλους. Θά σε βοηθήσω να γίνη καλά τό παιδί σου όπως όνειροπολείς. Θά ζώ για να έξα σφαλίσω την ευτυχία σου...

—Και σύ, ‘Ερρίκο;

—‘Εγώ, δε βαρύνεσαι, έγώ είμαι ένας άντρας, ένα κτήνος που έπαναστατεί... Ποιός έξέρει όμως, ίσως με τόν καιρό... με τα γεράματα... Μήν κλαίς, ‘Ιουλίτα, δεν υπάρχει τέλεια ευτυχία σ’ αυτό τόν κόσμο...

ΚΑ. ΠΑΝΤΑΩ

ΤΡΑΓΩΔΙΑ ΓΥΝΑΙΚΑΣ

Θά σ'ας διηγηθώ την παθητική ιστορία μιάς γυναίκας. Μιάς γυναίκας που υπήρξε φίλη μου. Ήταν από εκείνες που έχουν ζωφόρο μέσα τους το αίσθημα της ζωής και που ποθούν να την ζήσουν έντατικά να γνωρίσουν όλες τις ευτυχίες και τις χαρές της.

Η φίλη μου ήταν νέα και ήθελε να γνωρίσει όλα τα αίσθηματά που υπάρχουν στη ζωή. Μά να παραδώσει το σώμα της σ' έναν άντρα που δεν θ' αγαπούσε τρελλά και δεν θ' εκτιμούσε ήταν κάτι που δεν μπορούσε να μπη στο μυαλό της.

Το πρώτο δυνατό αίσθημα που ένοιωσε μέσα της βγαίνοντας στη ζωή, ήταν η λατρεία στην τέχνη της. Δεν ήταν ακόμη είκοσι χρονών όταν βγήκε από το Κονσερβatuάρ με το πρώτο βραβείο της δραματικής τέχνης. Από την πρώτη μέρα όλα γι' αυτήν ήταν θρίαμβος και χαμόγελο. Οι επιτυχίες της στο θέατρο ήταν κάτι πρωτοφανές. Οι θαυμαστές της—άντρες και γυναίκες—που γέμιζαν το καμαρίνι της για να την συγχαρούν, μετριόντουσαν κατά χιλιάδες. Κι' όλοι κυττάζοντας τα άγνα και παιδικά ακόμη χαρακτηριστικά της άπορούσαν πώς μπορούσε και υποδυόταν τόσο δυνατόν και δραματικούς ρόλους πάνω στη σκηνή...

Στην αρχή άφοσιώθηκε με τέτοιο πάθος στην τέχνη της και τόσα την αγάπησε ώστε ξέχασε να αγαπήσει τους άντρες. Είχε τοποθετήσει τόσο ψηλά το «ιδεώδες» που ήθελε να κάνει σύζυγον και σύντροφο της ζωής της, που ήταν βέβαιη πως θα άργουσε πολύ να το βρή, κι έτσι στην αρχή ούτε άναζητούσε καν αυτόν τον άντρα.

Όταν λίγο αργότερα με τις νέες σκέψεις που έκανε είδε πως ο άντρας που αποτελούσε το ιδεώδες της δεν μπορούσε να υπάρξει στη ζωή, άλλαξε τις άναζητήσεις της. Και παντρεύτηκε σύντομα μ' έναν νεαρό θαυμαστή της που την λάτρευε και για τον οποίο είχε νοιώσει κι' αυτή λίγη συμπάθεια.

Μιά μέρα, το μόνο όνειρο που είχε πιά στη ζωή της, άρχισε να λαμβάνει σάρκα και όστα μέσα στο ίδιο της το σώμα.

Ένα παιδί άρχισε να δημιουργείται μέσα της. Ήταν κάτι όρατο, κάτι μεγαλοπρεπές αυτό: από το ίδιο της το σώμα θα δημιουργείτο ένας νέος άνθρωπος, μια νέα ζωή! Ένας νέος άνθρωπος, που θα έβγαине από τη σάρκα της, που θα είχε το ίδιο της το αίμα.

Πραγματικά, πολύ γρήγορα, ένα μικρό κοριτσάκι είδε το φως της ζωής. Το όνόμασε Ντάνυ. Σ'ας όμολογώ ότι ποτέ μου δεν γνώρισα άλλη μητέρα τόσο πολύ άφοσιωμένη στο παιδί της. Για να το προσέχει και να το περιποιείται μόνη της εγκατέλειψε άμέσως το θέατρο και ποτέ πια δεν είδε κανείς πούθενά την «όραία Μώντ», έτσι την έλεγαν, χωρίς να έχει πλάι της, την κορούλα της.

Η μικρούλα μεγαλώνοντας έφτασε σε ηλικία τριών ετών. Στην ηλικία που τα παιδάκια αρχίζουν να κυτάνε τον κόσμο με τα εκπληκτικά και γεμάτα έρωτηματικά μάτια τους. Κι' η Μώντ ένοιωσε να τρελλαίνεται από εδύχλια όταν άκουγε από το τρυφερό στοματάκι της κόρης της να βγαίνει η λέξη «μαμά».

Η παράφορη αυτή μητρική στοργή της Μώντ έκανε ώστε να επαναστατήσουν οι μυστηριώδεις δυνάμεις που διέκονουν την ζωή του ανθρώπου; Άγνωστο... Ένα βράδυ του Σεπτεμβρίου η Ντάνυ έπεσε έλαφρά άρρωστη. Σ'ε λίγες ώρες μέρες το άγγελόμορφο κοριτσάκι της Μώντ, δεν ήταν παρά ένα κρύο και ακίνητο πτώμα.

Υπάρχουν λύπες που καμιά λέξη δεν είναι δυνατό να

περιγράψει. Τέτοια ήταν και η λύπη της Μώντ.

Συνέχισε βέβαια να ζει αλλά δεν ήταν παρά μια νεκρή, ένα σώμα χωρίς αίσθηση, χωρίς τίποτα. Στην αρχή δεν έκλαιγε. Ο πόνος της ήταν βουβός. Έφευγε πρωί-πρωί από το σπίτι της και πήγαινε και καθόταν στον τάφο της κορούλας της ως το βράδυ. Ντύθηκε στα όλόμαυρα σαν χήρα και περπατούσε σαν αυτόμαιο. Έτσι πέρασαν δυό χρόνια. Αλλά στο τέλος η νειότη της υπέρλασχε. Σιγά-σιγά άρχισε να ξανανοιώθει πως ζει.

Στον τρίτο χρόνο του πένθους της υπακούοντας στις συστάσεις συγγενών και φίλων, αποφάσισε να ξαναβγεί στο θέατρο. Ποτέ της δεν ήταν η Μώντ τόσο όμορφη και γοητευτική όσο αυτή την εποχή. Θά πίστευε κανείς ότι είχε ξεχάσει έντελως την κόρη της. Κι' όμως όχι. Μιλούσε πάντα γι'α την Ντάνυ σαν να ζούσε ακόμη.

Την ίδια εποχή, βεβαιωμένη από τους γιατρούς ότι δεν θα μπορούσε να κάνει πια άλλο παιδί, αποφάσισε να χωρίσει από τον άντρα της, από τον άνθρωπο αυτόν που τίποτα δεν συνεπλήρωνε πιά στη ζωή της. Δεν θ'α ζούσε πια παρά μόνο για την τέχνη της.

Έν τούτοις διψασμένη πάντα γι' αγάπη, νόμισε πως συνάντησε το «ιδεώδες» της ζωής της στο πρόσωπο του Μπερνάρ Γκραντβάλ, ενός γάλλου αεροπόρου ο οποίος μένοντας πρό πολλών έτών στην Αμερική, είχε έρθει απ' εκεί με το αεροπλάνο του.

Από την πρώτη βραδυά που την είδε στην σκηνή ξετρελάθηκε μαζί της. Κι' όταν κατά το διάλειμμα πήγε στο καμαρίνι της να την συγχαώσει, εκείνη, κυττάζοντάς τον στα μάτια, ένοιωσε την κερδιά της να κτυπά έρωτικά. Κι' έτσι τα δυό έκεινα όντα, ο δοξασμένος αεροπόρος και η μεγάλη καλλιτέχνης, δόθηκαν ό ένας στον άλλο.

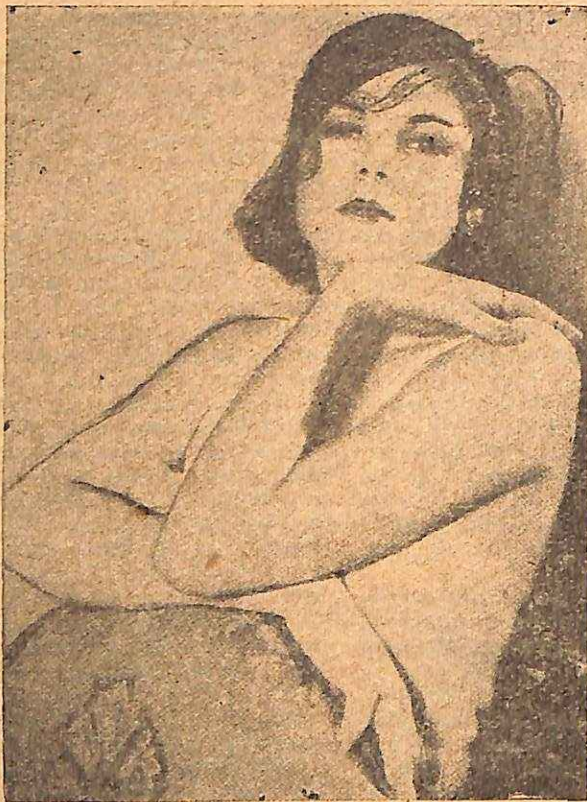
Επί τέσσερα ολόκληρα χρόνια η Μώντ και ο Μπερνάρ ήταν δυό άνθρωποι μαγεμένοι και ύπνωμένοι από την δύναμη του πάθους των. Η Μώντ ήταν τότε μια σπάνια όμορφη. Άν και ήταν 30 ήδη έτών είχε ακόμη διατηρήσει ένα πρόσωπο άθώας και άγνης παιδούλας.

Εκείνος ήταν ο τύπος που άρέσει στις γυναίκες. Μεγαλόσωμος, καλοκαμωμένος, γλυκός, έξυπνος,

Μιά μέρα, που ακόμη βρισκόντουσαν στην έκσταση της αγάπης τους, το πεπρωμένο άνακατέτυχε ξαφνικά στη ζωή τους. Ο Μπερνάρ, κάνοντας μια πτήση στο αεροδρόμιο του Μπουρζέ στο Παρίσι, γι'α να δοκιμάσει μια νέα μηχανή, δεν γύρισε στη γη πια! Ένα κομματιασμένο πτώμα το πεπρωμένο είχαν όρίσει να λήξει έδω η μεγάλη αγάπη του Μπερνάρ κι'ι της Μώντ, να τελειώσει μια για πάντα και των δυό τους ή εδύχλια...

Κι' η αίσθηματική αυτή γυναίκα, που ως καλλιτέχνης είχε αγαπήσει τρελλά την τέχνη της, ως μητέρα παράφορα την κόρη της και ως έρωτημένη παθητικά τον έραστή της, είδε πως πια δεν της έμενε τίποτα στη ζωή. Κι'ένω ο κόσμος έμενε εκπληκτος μαθαίνοντας την απόφασή της, εκείνη έσπευσε να την πραγματοποιήσει χωρίς την παραμικρή αναβολή: μπήκε στο μοναστήρι και πρόσφερε τα νειάτα της, τη δροσιά της και την θερμή καρδιά της στον Θεάνθρωπο που είχε θυσιάσει τη ζωή του για τους ανθρώπους. Έτσι η Μώντ χάθηκε μια για πάντα από τον κόσμο όλων εκείνων που τόσο πολύ την είχαν αγαπήσει...

ΥΒΟΝ ΦΟΥΡΝΤΡΑΙΝ ΝΤΕΝΝΥΖ

ΤΟ ΠΑΙΔΙ ΤΗΣ ΜΟΙΡΑΣ

Ζούσαμε σ'ένα μικρό από-μερο σπίτι κι' όπως θυμάμαι, από όταν ήμουν πολύ μικρός ακόμα, ή μητέρα μου, μου έλεγε διαρκώς:

— Όταν μεγαλώσεις θά π'ας να σκοτώσεις τον Ρόνυ Πάουερ, αυτόν τον πλούσιο γαιοκτήμονα που κάθεται στο χωριό Κουάιτρης, πέρ' από το δάσος.

— Μά αυτές είναι πολύ δυνατόν κι' είναι ζήτημα αν το κατορθώσω. Κι' εκτός απ' αυτό, άμα κάνω φόνο θά με βάλουν φυλακή. Έλεγα.

Μ'αυτή, κυττάζοντας στα μάτια μ'απαντούσε:

— Δεν πειράζει. Έγώ γι' αυτό το λόγο σ'έφερα στον κόσμο. Σ'εμένα χρώστας τη ζωή και πρέπει να κάνεις εκείνο που σου ζητώ. Πρέπει

Και λέγοντας αυτά μουβιανε τα μπράτσα τα ψηλάφιζε με προσοχή και πρόσθετε.

— Έλα, φάε καλά, πολύ. Πρέπει να τρώς γι'α να γίνεις δυνατός σαν τον Πάουερ και να τον βάλεις κάτω, αν άναγασθής να παλαίψης μαζί του.

Όταν μεγάλωσα λίγο κι' άρχισα κάπως να σκέπτομαι, τη ρώτησα, μιά μέρα:

— Μά γιατί πρέπει να τον σκοτώσω; Γιατί να έγκληματώ και να μπω στη φυλακή;

Κι' εκείνη, με φωνή που τρέμιζε το μίσος μου είπε:

— Μ'ας έκανε μεγάλο κακό κι' εμένα, αλλά πρό πάντων έμένα.

Δεν είπα τίποτα κι' άρχισα πια να το πέρνω απόφαση, πως έπρεπε να συμμορφωθώ με την άλωση εκείνης που ήταν μητέρα μου.

Είσοι πια δεκάξη χρονών, δυνατός και γερός. Είσοι ένας από τους γερότερους πυγμάχους. Καιρός να σκοτώσεις τον Πάουερ. Όποτε θέλεις φύγε. Χωρίς να με είδοποιήσης. Θά καταλάβω άμέσως πως πήγες να κάνης εκείνο που σου ζητώ.

Μου είπε τέλος μιά μέρα η μητέρα μου, κι' απομακρύνθηκε χωρίς άλλη λέξη. Έγώ μ'όλο που θέλα να την εδχαριστήσω ανατρίχισα.

Πολλές νύκτες από την ημέρα εκείνη έμενα άυπνος και σκεπτόμουνα αυτό το φόνον που έπρεπε να κάνω.

Μά την άλληβεια δεν αίσθανόμουνα κανένα μίσος γι' αυτόν τον άνθρωπο που μου έλεγε να σκοτώσω. Κι' όμως η μητέρα μου, εκείνη που έπρεπε να με προφυλάξει από το έγκλημα είχα κατορθώσει να μου υποβάλλη γερά την ιδέα πως έπρεπε να τον ξεκάνω. Μου φαινόταν ή επιθυμία της σαν μιά άποστολή που έπρεπε να την εκτελέσω γι'α να ζήσω στο μέλλον ήσυχα.

Μιά νύχτα, τέλος, που, όπως καιρό τώρα στριφογύριζα χωρίς να μπορώ να κοιμηθώ, στο κρεβάτι μου, σηκώθηκα και ντύθηκα, να βγω έξω. Όταν πέρασα στο διπλανό δωμάτιο, είδα πως κι' η μητέρα μου δεν κοιμόταν κι' αυτή. Καθόταν σε μιά καρέκλα μπρός στο προσευχιδάρι της, έχοντας μπροστά της ένα αγαλματίδι Παναγίας με τα όποια φαινόταν πως είχε μιά βουβή συνεννόηση.

— Φαίνεται λοιπόν; με ρώτησε άπλά σαν με είδε να περνά. Τι αποφάσισες;

— Να κάνω εκείνο που μου ζήτησες.

— Καλά, πήγαινε.

Περίμενα να σηκωθεί, να μου πη καμιά ένθαρρυντική λέξη. Τίποτε. Ούτε γύρισε να με κυττάξει, ούτε να με φιλήσει, ή να μου πιάσει το χέρι, σ' άποχαιρετισμό.

Έφυγα σκεπτικός, σκυφτός, βαδίζοντας άργά μέσ' στο

σκοτάδι της νύχτας.

Το δάσος που έπρεπε να περάσω δεν ήταν πολύ πικνό, αλλά έπρεπε να κάνω τοούλάχιστο δυό ώρες δρόμο. Όταν έφθασα στο Κουάιτρης, ήταν ακόμη νύκτα. Διευθύνθηκα στην πλατεία και έάπλωσα σ'ένα παγκάκι. Σ'ε λίγο μιά άσπρη σελή φάνηκε που ηγαίνονχόταν πάνω κάτω. Ήταν ένας γωρικός που έπαιρνε νερό σπ' τη βρύση της πλατείας. Σ'ε λίγο ξημέρωσε πιά και σηκώθηκα, άποφασισμένος να βρω το άγρόκτημα του Ρόνυ Πάουερ και να τον σκοτώσω.

Η μητέρα μου μου είχε έξηγήσει καλά κάποτε, που βρισκόταν αυτό το άγρόκτημα και πως ήταν μισή της ο Πάουερ, ώστε με έηταν όδύνατο να γελασθώ.

Έτσι βρήκα εδκόλο αυτό που ήθελα, και, κριμένος πίσω από ένα θάμνο, περίμενα την κατάλληλη στιγμή όπου θά παρουσάζόταν μόνος ο Πάουερ νι'α να τον ξεκάνω.

Ός τόσο δεν είχα άποφασίσει ακόμα τί θ'έκανα άκριβώς.

Είχα διαβάσει σε βιβλίο που μουδινε ή μητέρα μου ότι οι έκδικηταί, όπως έγώ, φάναζαν στο θυμά τους:

— Αθλίε, άτιμε, άνανδρε. Ήρθε το τέλος σου.

Έβρισκα, όμως, πως θάμουν πολύ γελοίος πρεφέροντας αυτά τα λόγια.

Έτσι έτοιμάσα το στιλέττο μου, κι' όταν κατά το μεσημέρι, όπου οι έργαταί έάπλωσαν ν' άναπουθούν φάνηκε μόνη ή γερή και ψηλή σιλουέτα του Πάουερ, που γύριζε σπίτι του, τον πλησίασα όσο μπορούσα περισσότερο πιά άθόρυβα, πάλι κρυφά, και του το κάρφωσα σαν άστραπή, βαθεία στην καρδιά.

Έπειτα, χωρίς να ρίξω καμιά ματιά πίσω μου, άρχισα να τρέχω σ'α δαιμονισμένος.

Δε στάθηκα καθόλου ώπου έφθασα σπίτι και κεί, γυρίζοντας άγαναχτισμένος στη μάννα μου.

— Τι μ'έβαλες να κάνω μητέρα! της φώναξα και ξεσπασα σε νευρικά κλάμματα.

— Όστε τον σκότωσες; μου φώναξε κείνη με μιά άγρια, στριγγιά φωνή. Σκότωσες τον πατέρα σου;

Ένοιωσα όλα γύρω μου να χοροπηδούν στην τρυμερή αυτή άποκάλυψη και, σαστισμένος.

— Πατέρας μου ήταν; πρόφερα μη καταλαβίνοντας καλά καλά τι μου γινόταν και μη θέλοντας να πιστέψω, σ' ότι άκουσα.

— Ναί, πατέρας σου! μουείπε εκείνη. Και πιάνοντάς με από το χέρι, καθώς σαν τρελλός έκανα να φύγω μακριά της πρόφερε:

— Στάσου να σου έξηγήσω. «Και μου διηγήθηκε τότε πως σαν ήταν νέα κοπέλλα, είχε αγαπήσει ένα μαύρο και τον συναντούσε κάθε βράδυ κρυφά, άν κι' ο πατέρας της την είχε στο μεταξύ άρραβωνιάσει με τον Ρόνυ Πάουερ.

Έτσι, μερικοί χωρικοί που γύριζαν από την άγορά, την συνέλαβαν ένα βράδυ, καθώς κρυφά είχαν πάει πάλι να βρή το μαύρο της, που την κρατούσε στην άγκαλιά του.

Τρελλά άπ' το φόβο γι' αυτό που θα την εύρισκε ά μάθαινε ο άρραβωνιαστικός της, ο πατέρας της, το χωριό, αυτό τον άτιμο έρωτά της, σ' ένα μαύρο, φώναξε πως εκείνος διά της βίας την είχε παρχούρει εκεί, και την άναγ-

καζε να δεχθῇ τὰ φιλιὰ του.

Ὁ μαῦρος δὲν εἶπε τίποτε. Ἐρριξε μόνο ἓνα βλέμμα γεμάτο παράπονο ἐπάνω της, κι' ἄφησε νὰ τὸν συλλάβουν καὶ νὰ τὸν ὠδηγήσουν στὸ τμήμα.

Αὐτὴ ὥς τόσο δὲν σκεπτιόταν παρὰ μὲ τὴν τρόπο κατῶρ-θωνε κρυφὰ νὰ τὸν δραπετεύσῃ. Δυστυχῶς ὅμως, δὲν ἐ-πρόκειτο νὰ γίνῃ ἡ δίκη καὶ τὸν μετέφεραν στὸ δικαστή-ριο, τὸ χωρὶς δλοκλήρῳ, μὲ ἐπὶ κεφαλῇ τὸν ἀρραβωνιαστι-κὸ της, ἐπετέθη κατὰ τῶν ἀστυφυλάκων, τὸν δὲν ἄρπαξε καὶ τὸν λυντσάρισε μὲ τὸν πιὸ ἀγριο τρόπο.

Ἐκείνη, κλεισμένη στὴν πὶδ ἀπόμερη γωνιά τοῦ σπιτιοῦ της, προσπαθοῦσε νὰ μὴν ἀκούῃ τὰ οὐρλιάσματα τῆς ἀγωνίας τοῦ θύματος, δταν ὁ ἀρραβωνιαστικὸς της παρὺ σιάσθηκε μπρὸς της καὶ τῆς εἶπε :

— Ἐλα νὰ ἰδῇς πῶς τιμῶρῶ ὅσους τολμοῦν νὰ βάλουν χέρι ἐπάνω σου!

Καὶ τραβώντας την ἔξω, τῆς ἔδειξε τὸ δύστυχο μαῦρο ποῦ εἶχαν κρεμάσει ἀντίκρυ στὸ παράθυρό της καὶ τὸν βα-σάνιζαν ἀκόμα καὶ νεκρό.

Τότε αὐτὴ δὲν κρατήθηκε πιά κι' ἄρχισε νὰ φωνάζῃ πῶς τὸν ἀγαποῦσε, πῶς δὲν ἦταν ἀλήθεια ὅτι διὰ τῆς βίας τὴν εἶχε φιλήσει.

Ὁ Ρόνυ Πάουερ τὴν κύτταξε τότε γιὰ μιὰ στιγμή, ἀναυ-δος κι' ἔπειτα τὴν τράβηξε πάλι σπίτι της ὅπου κανεὶς δὲ βρισκόταν κείνη τὴν ὥρα καὶ κλειδώνοντας τὴν πόρτα πί-σω τους, ἐνῶ αὐτὴ περίμενε πῶς θὰ τὴν σκοτώσῃ, ὅπως καὶ τὸν μαῦρο, αὐτὸς ἄρχισε νὰ τὴν ἀγκαλιάζῃ καὶ νὰ τὴ φιλῇ μὲ τὸν πιὸ βάνουσο τρόπο λέγοντάς της.

— Ἀφοῦ δέχθηκες τὴν ἀγκαλιά τοῦ μαῦρου μπορεῖς νὰ δεχθῇς καὶ τὴ δική μου ἀγκαλιά, χωρὶς νὰ παντρευθοῦμε. Ὅταν τὴν παράτησε ἐπὶ τέλους, ἤθελε ν' αὐτοκτονήσῃ ἀλλὰ μετάνιωσε κι' ἔζησε μόνο καὶ μόνο γιὰ νὰ ἐκδικηθῇ. Γιὰ νὰ γεννηθῇ αὐτὸς καὶ νὰ σκοτώσῃ τὸν πατέρα του!

— Μητέρα, μητέρα φώναζε ἐγὼ κάθε τόσο, ἀκούγοντας τὴν κυνική της αὐτὴ ἐξομολόγηση καὶ χωρὶς νὰ ξέρω τί ἔπρεπε νὰ κάνω : νὰ τὴ σκοτώσω κι' αὐτὴ ἦ νὰ τῆς φτύσω κατὰμουτρα τὴν ἀηδία καὶ τὸ μῖσος μου!...

Ἀλλῶστε δὲ μοδεῖνε καιρὸς καὶ ν' ἀποφασίσω. Λίγη ὥρα μόλις ἀπὸ τὴ στιγμή ποῦ τελείωσε τὴν ἱστορία της, φά'ηκαν στὴν πόρτα μας δυὸ ἀστυφύλακες μὲ μερικοὺς χωρικοὺς.

— Εἶναι αὐτὸς ὁ ἄνθρωπος ποῦ εἶδατε νὰ τρέχῃ μὲς' στὰ κτήματα τοῦ Πάουερ; ρώτησε ἓνας ἀπὸ τοὺς ἀστυ-φύλακες δειχνοντάς με.

— Ναι, αὐτὸς εἶναι Βεβαίωσαν οἱ χωρικοί. Οἱ ἄνθρωποι τοῦ Νόμου, μὲ πλησίασαν τότε προφυλακτικὰ, στρέφοντας τίς κάννες τῶν ὀπλων τους πάνω μου. Ἀφῆσα νὰ μεσυλλάβουν χωρὶς νὰ φέρω ἀντίσταση. Πρὶν φύγω, γύρισα τὸ κεφάλι μου περιμένοντάς ἀπ' τὴ μητέρα μου καμμιὰ λέξη παρηγοριᾶς, ἓνα λόγο συμπόνιας, ἀλλὰ μάταια. Αὐ-τὴ εἶχε πάρει, ὅπως πάντα, τὴ στάση της μπρὸς στὸ ἀγαλ-ματάκι τῆς Πικναγίας, μὲ τὸ κεφάλι μὲς' στὰ χέρια, σὰ νὰ-κουγε μὲ προσοχὴ λόγια ποῦ ἐκείνη τῆς ἔλεγε :

Ἐγὼ εἶχα ἐκπληρώσει τὸν προορισμὸ μου καὶ δὲν ὑπῆρ-χα πιά γι' αὐτήν.

ELDA DONA'I.

ΙΣΤΟΡΙΚΑ ΑΝΕΚΔΟΤΑ

ΙΣΤΟΡΙΚΟ ΦΙΛΙ

Πολλὰ φιλιὰ ἡ ἱστορία τὰ ἔχει ἀποθανάτισει γιὰ πολλοὺς καὶ δια-φόρους λόγους. Ἐ-να ἀπ' αὐτὰ εἶναι καὶ τὸ φιλὶ ποῦ εἶ-χε τὴν εὐτυχία νὰ πάρῃ ὁ Γάλλος φιλόσοφος, ἱστο-ρικός καὶ ποιητὴς Βολταῖρος, ἀπὸ τὸ στόμα τῆς ὡραιό-τατης Δουκίσσης Βιλλάρ.

Δίνονταν ἡ πρεμιέρα τῆς «Με-ρόπης», τοῦ ποιη-τικοῦ αὐτοῦ δρά-ματος τοῦ Βολταίρου, καὶ τὸ ἀπειρο,

κι' ἐκλεκτὸ πλῆθος, ποῦ τὴν παρακο-λουθοῦσε, ἐνθουσιασμένο ζήτησε νὰ δῇ τὸν ποιητὴ. Ὁ Βολταῖρος ποῦ πα-οακολουθοῦσε τὴν παράσταση τοῦ ἔρ-γου του κρυμμένος πίσω ἀπὸ τὰ παρα-πετάσματα τοῦ θεωρείου τῆς Δουκίσσης Βιλλάρ, ἀναγκάσθηκε νὰ ἐμφανίσῃ τὸ χύστρηδόν καὶ μεφιστοφελικό πρόσωπό του. Ὁλος ὁ κόσμος τότε ξέσπασε σὲ ᾄτωκραυγὰς καὶ τοῦ ἔστειλε ἀπὸ μα-κρὰ φιλιὰ. Κάποιοι τότε ἔρριξε τὴν ἰδέα νὰ φιλήσῃ τὸν Βολταῖρο ἡ ὡραι-ότερη γυναίκα ἀπὸ τίς παραυρισκόμε-νες καὶ διάλεξαν μὲ μιὰ φωνὴ τὴν Δού-κισσα Βιλλάρ.

Ἡ Δούκισσα ἀναγκάσθηκε νὰ ση-εωθῇ καὶ ἀγκαλιάζοντας τὸν Βολταῖ-ρο, τὸν φίλησε στὸ στόμα ὑπὸ τίς ζη-τωκραυγὰς τῶν θεατῶν.

ΟΙ ΚΥΚΝΟΙ ΤΟΥ...

Ὁ βασιλεὺς Γεώργιος ὁ Γ' τῆς Ἀγ-γλίας, ὅστις ἀπέθανε (1820) παράφρων ἐπρόκειτο νὰ ἐκφωνήσῃ τὸν λόγον τοῦ

Θρόνου κατὰ τὴν ἑναρξιν τῶν ἔργα-σιῶν τοῦ Κοινοβουλίου. Ὁ πρωθυπουρ-γὸς Πίτ, ὅστις εἶχε συντάξει τὸν λόγον τοῦ τὸν ἀναγλίνωσκεν. Αἰφνης ὁ βασι-λεὺς, δταν ἔτελείωσεν ἡ ἀνάγνωσις, εἶπεν εἰς τὸν Πρωθυπουργόν :

— Βλέπω ὅτι δὲν ἀναφέρετε διόλου τοὺς κύκνους μου!

Ὁ Πίτ ἐνόμισε κατ' ἀρχὰς ὅτι ὁ βα-σιλεὺς ἤθελε νὰ ἀστείευθῇ. Ἀλλὰ ὁ Γεώργιος ὡμίλει σοβαρὰ καὶ ἐδήλωσε ὅτι δὲν θὰ ἐκφωνήσῃ τὸν λόγον τοῦ Θρόνου ἐὰν δὲν ἀνεφέροντο οἱ κύκνοι του. Οἱ ὑπουργοὶ εὐρέθησαν εἰς δύσκο-λον θέσιν. Πῶς ἦτο δυνατόν νὰ ἀναφέ-ρωνται οἱ κύκνοι τοῦ βασιλέως εἰς ἑ-να λόγον τοῦ Θρόνου; Τέλος ὁ Πίτ, ἀνθρώπος ἐξυπνος, κατάρθωσε νὰ πα-ρακάμψῃ τὴν δυσχέρειαν μὲ μιὰν πα-ραβολήν.

«Ὅπως οἱ κύκνοι τοῦ βασιλικοῦ κή-που... κλπ».

Ὁ Γεώργιος ἠὲχαριστήθη καὶ ἔξε-φώνησε τὸν λόγον. Τὴν ἐπομένην αἰ-ἐφημερίδες, σχολιάζουσαι τὸν λόγον τοῦ Θρόνου, ἔγραφον ὅτι ἡ παραβο-λὴ τῶν πολιτικῶν ὑποθέσεων μὲ τοὺς κύκνους ἦτο... τραβηγμένη ἀπὸ τὰ μαλλιά. Ἀλλὰ μετὰ τρεῖς ἡμέρας τὸ μυστήριον ἐξηγεῖτο. Ὁ ἀγγλικὸς Λαός, ἐπληροφορεῖτο ὅτι ὁ Γεώργιος παρε-φρόνησε.

ΤΙ ΤΡΕΧΕΙ ΣΙΟΡ;

Τὴ νύχτα τῆς 2 πρὸς τὴν 3 Σεπτεμ-βρίου τοῦ 1843 ἐξεργάχῃ στὴν Ἀθήνα ἡ περίφημη στρατιωτικὴ στάσις ἡ ὁ-ποία ἀνάγκασε τὸν Ὁθωνα νὰ παρα-χωρήσῃ τίς Συνταγματικὰς ἐλευθερίας. Πολλοὶ Ἀθηναῖοι βυθισμένοι στὸν ὕ-πνο δὲν εἶχαν ἰδέα τοῦ τί γίνονταν. Μερικοὶ ὅμως ποῦ τὸ εἶχαν πάρει μυ-ρουδιά ντύνονταν καὶ ἀφοῦ ὠπλίζον-ταν ἔτρεχαν πρὸς τὰ παλαιὰ Ἀνά-κτορα.

Μιὰ γρηῃδ' ἰλιώτισσα, ποῦ κατοικοῦ-

σε ἐκεῖ κοντὰ στὸ μνημεῖο τοῦ Λυσι-κράτους, ἀκούσε τὰ βήματα καὶ τίς ὁ-μιλίες καὶ περίεργη ἔκυψε ἀπὸ τὸ πα-ράθυρό της νὰ δῇ. Ἐκείνη τὴ στιγμή περνοῦσε κάποιος.

— Ἐ! Σιὸρ! Σιὸρ! τοῦ φώναξε μὲ τὴ χαρακτηριστικὴ χιώτικη προφο-ρὰ της, τί τρέχει Σιὸρ;

— Τί νὰ τρέχῃ κυρά, ἐπανάστασις! Ὁ κόσμος τρέχει στὸ παλάτι νὰ ζητή-σῃ Σύνταγμα.

— Σύνταγμα! Ἀπόρησε ἡ ἀγαθὴ γρηοῦλα, καὶ τί εἶναι αὐτὸ τὸ Σύνταγ-μα Σιὸρ;

— Κι' ἐγὼ καλὰ—καλὰ δὲν ξέρω, φώναξε ὁ διαβάτης καθὼς ἀπομακρύ-νονταν—νὰ κάψιο χαρτί!

Ἡ γρηῃδ' σταυροκοπήθηκε, ἀναστέ-ναξε καὶ εἶπε μὲ σχετλιαστικὸν τρόπο

— Καὶ τέτοια ὥρα, οἱ εὐλογημένοι πῆγαν νὰ ζητήσουν αὐτὸ τὸ πῶς τό-εἶπες! Δὲν περίμεναν νὰ βγῇ τοῦ Θε-οῦ ἡ μέρα!

ΘΑ ΤΟΝ ΕΔΙΩΧΝΑΝ

Ὁ Λασώ, διάσημος δικηγόρος ὑπε-ρασπίζων κάποτε ἓνα πε-λάτην του, εἶπεν ὅτι οἱ δικασταὶ, ἀντὶ νὰ τὸν κα-ταδικάσουν, ἔπρε-πεν νὰ τὸν ἀντα-μείψουν διὰ τὴν πράξιν του. Οἱ δι-κηγόροι τῆς πολι-τικῆς ἀγωγῆς διε-μαρτυρήθησαν τό-τε λέγοντας.

— Δὲν πιστεύομε νὰ θέλετε νὰ τὸν ἀνεβά-σουν στὸ Καπιτώλιον.

Καὶ ὁ Λασώ, ὕπαι-νι σόμενος τίς χῆνας τοῦ Καπιτωλίου ἀπάντησε.

— Ὅχι, ὄχι! Διότι θὰ εἰσθε σεῖς ἐκεῖ διὰ νὰ τὸν διώξετε.

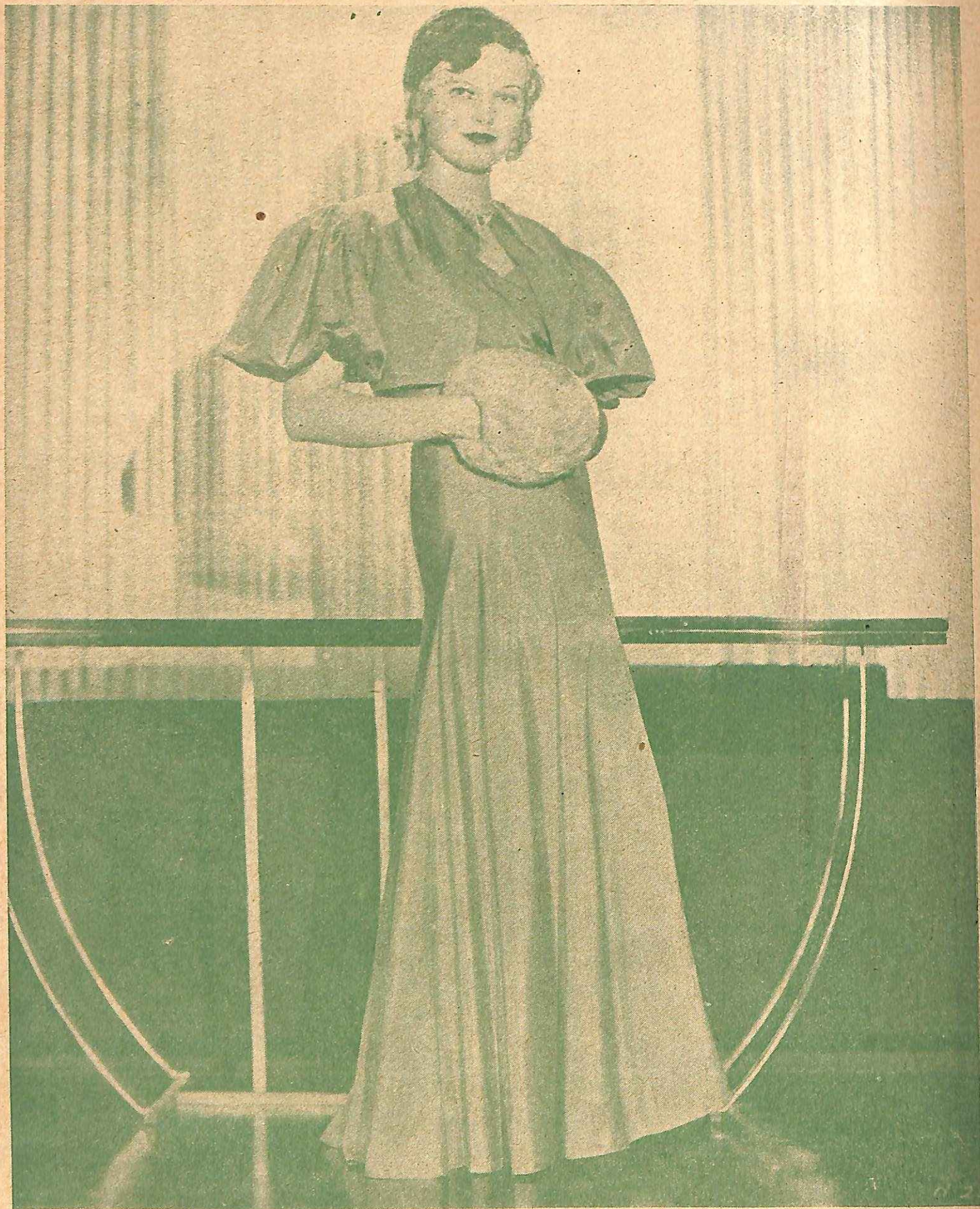
ΠΑΝΘΕΟΝ

ΠΑΝΘΕΟΝ

ΜΟΝΑ ΜΠΑΡΙ

ΦΩΤΟΓΡ. ΦΟΞ ΦΙΛΜ

ΔΩΡΑ ΒΑΛΕΝ

ΠΑΝΘΕΟΝ

ΝΟΡΜΑ ΤΖΙΝ

ΠΑΝΘΕΟΝ

ΑΝΑΣΤΑΙΝΟΝΤΑΙ ΟΙ ΝΕΚΡΟΙ;

—Τὰ καταπληκτικὰ θαύματα τῆς συγχρόνου Ἐπιστήμης. — Πῶς μπορεῖ νὰ γίνῃ μιὰ πραγματικὴ νεκρανάστασις. — Οἱ νεώτεροι Λάζαροι, ποὺ ξανάρχονται στὴ ζωὴ. — Τὰ μυστηριώδη «βωβὰ κύματα» καὶ οἱ θαυματουργοὶ ὄροι. — Τὸ αἷμα τοῦ πτώματος, ποὺ δίνει ζωὴ. — Ἑκλαϊκευτικὸ ἄρθρο τοῦ Φυσιολόγου Χ.

Στὸ προηγούμενο ἄρθρο μας ἐμιλήσαμε γιὰ τὶς σημερινὲς ἐπιστημονικὲς ἀντιλήψεις περὶ θανάτου, καθορίσαμε πότε ἓνα σῶμα πρέπει νὰ θεωρῆται πραγματικὰ νεκρὸ καὶ ἐξηγήσαμε—μὲ κάθε δυνατὴ συντομία καὶ μὲ ὅσο τὸ δυνατόν ἀπλούστερα λόγια—τὴ θεωρητικὴ βάση τοῦ «ἐπιστημονικοῦ θαύματος» τῆς ἀναβίωσης, δηλαδὴ τῆς «ἀναστάσεως τῶν νεκρῶν»...

Σήμερα πρόκειται, κατὰ τὴν ὑπόθεσίν μας, ν' ἀσχοληθοῦμε, πάντοτε σύντομα, μὲ τὰ μέσα, τὶς «ἐνδείξεις» καὶ τὶς δυνατότητες τῆς ἀναβιώσεως αὐτῆς, ὡς καὶ μὲ τὴν περίφημη μετάγγιση αἵματος ἀπὸ πτώμα σὲ ζωντανὸ ἄνθρωπο, ποὺ ἐπέτυχαν οἱ Ρῶσοι ἐπιστήμονες.

Γιὰ νὰ καταλάβουμε εὐθὺς ἐξ ἀρχῆς τὶς ἐνδείξεις καὶ τὶς δυνατότητες μιᾶς ἐπαναφορᾶς νεκροῦ ἀνθρώπου στὴ ζωὴ, ποὺ στὴν Ἀμερικὴ σήμερα ἐφαρμόζεται σὲ μεγάλη σχετικῶς κλίμακα, πρέπει νὰ χωρίσουμε σὲ δύο μεγάλες ομάδες τὶς αἰτίες τοῦ θανάτου. Ὁ ἄνθρωπος πεθαίνει εἴτε ἀπὸ ὀριστικὴ καταστροφὴ ἑνὸς ὁργάνου—ὁργανικὴ πάθηση—ποὺ προκαλεῖται ἀπὸ ἀρρώστεια, τραυματισμὸ καὶ ἄλλα αἰτία, εἴτε ἀπὸ ἀπότομη ταραχὴ ἢ παύση τῆς λειτουργίας ἑνὸς ἢ περισσοτέρων ὁργάνων, δηλαδὴ ἀπὸ λειτουργικὴ ἀφορμή. Ὁ θάνατος ἀπὸ γεροντικὴ ἐξάντληση, ποὺ εἶναι καὶ ὁ μόνος φυσιολογικὸς, ἀνήκει στὴν πρώτη ομάδα, γιατί ὀφείλεται σὲ μαρasmus τοῦ ὁργανισμοῦ καὶ σύγχρονη κατὰ συνέπειαν καταστροφὴ σχεδὸν ὅλων τῶν ὁργάνων.

Ἀπ' αὐτὴ τὴ διαίρεση τῶν αἰτίων τοῦ θανάτου καταλαβαίνομε εὐκόλως, πῶς δὲν ὑπάρχει καμμιά δυνατότης ἐπαναφορᾶς στὴ ζωὴ γιὰ κείνους ποὺ πέθαναν ἀπὸ καταστροφὴ καὶ οὐκ ἀπὸ ὁργανικὴ ἀφορμή. Ἐνῶς, ἔξαφνα, ποὺ πέθανε ἀπὸ πνευμονικὴ φυματίωση ἢ ἀπὸ ἐνδοκαρδιτίδα, δὲ μπορεῖ νὰ ξανάρθῃ στὴ ζωὴ μὲ κανένα τρόπο, γιατί θάπρεπε νὰ μῆ ἔνας καινούργιος πνεύμων στὴ θέση τοῦ κατεστραμμένου ἢ ν' ἀντικαταστήσῃ μιὰ νέα καρδιὰ ἐκείνην, ποὺ ἔπαψε νὰ λειτουργεῖ λόγω ἀχρηστίας, καὶ μόνο τότε θὰ ὑπῆρχαν ἐλπίδες ἀναβιώσεως... Ἀλλὰ νομίζομεν ὅτι ἡ Ἐπιστήμη, μ' ὅλα τὰ θαυμαστὰ ἀλυστά προόδου ποὺ κάνει, δὲν θὰ κατορθώσῃ, τοῦλάχιστον ἐπὶ τῶν ἡμερῶν μας, νὰ κατασκευάσῃ «ἀνταλλακτικὰ» τοῦ ἀνθρωπίνου σώματος. Ἰσως, εἰς τὸ μακρινὸ μέλλον, θὰ σταματῇ κανεὶς μπρὸς σ' ἓνα βιολογικὸ ἔργαστήριον, ὅπως τὸ αὐτοκίνητο σταματᾷ ἐξω ἀπὸ ἓνα γκαράζ καὶ... θ' ἀντικαθιστᾷ τὸν χαλασμένον του νεφρὸ ἢ τὴν ξεχαρβαλωμένην καρδιὰ του. Ἀλλὰ, πρὸς τὸ παρόν... ὡς σταματήσωμε...

Βλέπομε λοιπὸν ὅτι μόνον στὴ δευτέρα ομάδα τῶν αἰτίων τοῦ θανάτου, δηλαδὴ τῶν «λειτουργικῶν» αἰτίων, μπορεῖ νὰ συναντηθῇ ἐνδείξις ἐφαρμογῆς τῶν μεθόδων ἀναβιώσεως. Ὅστε ἡ κατάργησις τοῦ θανάτου δὲν εἶναι πλήρης.

Πῶς ὅμως, σ' αὐτὲς τὶς ἐιδικὲς περιπτώσεις, συντελεῖται τὸ θαῦμα τῆς ἐπαναφορᾶς στὴ ζωὴ; Κυρίως ἀπὸ τὴν ἐπαναφορὰ τῶν δύο κυριωτέρων λειτουργιῶν: τῆς ἀναπνοῆς καὶ τῆς κυκλοφορίας. Αὐτὸ τὸ κατορθώνουν μὲ τὴν «διέγερση» τοῦ καρδιακοῦ μυὸς καὶ τῶν μυῶν τῆς ἀναπνοῆς, ἐνῶ παράλληλα προκαλεῖται «ἀντανάκλαστικῶς» διέγερσις καὶ τοῦ κεντρικοῦ συστήματος. Τὰ μέσα ποὺ μεταχειρίζονται εἶναι χημικὲς οὐσίες, ποὺ οἱ περισσότερες ἔχουν βάση τὴν ἀδρεναλίνη, ἐιδικὸι ὅροι μὲ σύνθεση παραπλήσια πρὸς τὸν ὁρμὸν τοῦ αἵματος, τὸ ἡλεκτρικὸ ρεῦμα καὶ διάφορες μυστηριώδεις ἀκτίνες. Ὅλα αὐτὰ, μὲ σοφὸς συνδυασμὸς, κατορθώνουν ὅτι πρὸ ὀλίγων ἀκόμη ἐτῶν ἐθεωρεῖτο ἀκατόρθωτο.

Ὁ Ἀμερικανὸς χειρουργὸς Τόμσον, μὲ ἐνδοκαρδιακὲς ἐνέσεις ἀδρεναλινούχου εἰδικοῦ ὁροῦ, τεχνητὴ ἀναπνοή, ἐνέσεις οὐρῶν καὶ αἰθέρος καὶ ρυθμικοὺς ἡλεκτρικοὺς ἐρεθισμοὺς ὀρισμένων μερῶν τοῦ δέρματος καὶ τοῦ νωτιαίου μυελοῦ, κατάρθωσε νὰ ἐπαναφέρῃ στὴ ζωὴ ἓνα ἄτομο

ποὺ εἶχε πεθάνει πρὸ μιᾶς ὀλοκλήρου ὥρας.

Ὁ συνάδελφός του Νιοῦμαν, ἀπὸ τῆς Νέας Ἰερσέης, κατάρθωσε ν' ἀναστήσῃ ἓνα παιδί, ποὺ εἶχε δηλητηριασθῇ ἀπὸ φωταέριο, ὕστερα ἀπὸ ἀγῶνα δύομιση ὥρων καὶ ἀφοῦ τοῦ ἀντικατέστησε, μὲ ἀφαιμάξεις καὶ μεταγγίσεις τὸ ἐν τρίτον τῆς ποσότητος τοῦ αἵματός του.

Ὁ Δόκτωρ Μπέργκεν, τοῦ Ἰνστιτούτου τῆς Παθολογίας τῆς Ἀριζόνας, ἐπέτυχε τὴν ἀναβίωση ἑνὸς ἡλεκτροπληκτοῦ μὲ τὴν ἐφαρμογὴν εἰδικῶν «βωβῶν ἡχητικῶν κυμάτων», τὰ ὁποῖα προκαλοῦν ἀποτόμως μεγάλῃ ἀύξησιν τοῦ «βασικοῦ μεταβολισμοῦ» καὶ, μ' αὐτὴν, ἔντονη διέγερσιν ὅλων τῶν κυττάρων τοῦ σώματος.

Ἡ ἀνάγνωσις τῆς σειρᾶς τῶν κατορθωμάτων αὐτῶν, ποὺ δὲν εἶναι λίγα, προκαλεῖ ἱλιγγό. Πραγματικὲς νεκραναστάσεις, νίκες τοῦ ἀνθρώπου περὶ λίμπρες κατὰ τοῦ θανάτου.

Οἱ περαματισμοὶ καὶ οἱ προσπάθειες ἐξακολουθοῦν μὲ ἐπιμονὴ καὶ φανατισμὸ, ὅχι δὲ καὶ χωρὶς θυσίας. Ἀναφέρομε τὴν τραγικὴ ἐπιτυχία τοῦ Δρος Λιούης, τοῦ πρώτου ποὺ ἐπίστεψε φανατικὰ στὴ νεκρανάστασις. Μιὰ μέρα ἐκλήθη σὲ κάποιον ποὺ εἶχε «πεθάνει» ἀπὸ τρόμο. Ὁ δόκτωρ ἔτρεξε μὲ χαρὰ, ἀγωνίσθηκε ἐπὶ δύο ὥρες καὶ στὸ τέλος κατάρθωσε νὰ ξαναφέρῃ στὴ ζωὴ τὸ νεκρὸ. Ὅταν ὁ Λιούης εἶδε τὸν «πεθαμένο» ν' ἀνοίγῃ τὰ μάτια του, ν' ἀναπνέῃ, νὰ ξαναζῇ, ἐνίσωσε τέτοια συγκίνησιν καὶ τόσο δυνατὴ χαρὰ γιὰ τὸ θρίαμβό του, ὥστε ὁ εὐγενικὸς ἐπιστήμων ποὺ ἦταν ὁ ἴδιος καρδιακός, ἔπεσε ἀμέσως νεκρός ἀπὸ συγκοπή...

Δυστυχῶς δὲν ὑπῆρχε ἐκεῖ γύρω ἄλλος Λιούης γιὰ νὰ τὸν ξαναφέρῃ στὴ ζωὴ...

Καὶ τώρα ἂς ποῦμε ὅσα μᾶς ἐπιτρέπει ὁ χρόνος γιὰ τὴν μετάγγισιν τοῦ αἵματος νεκροῦ ἀνθρώπου σὲ ζωντανό.

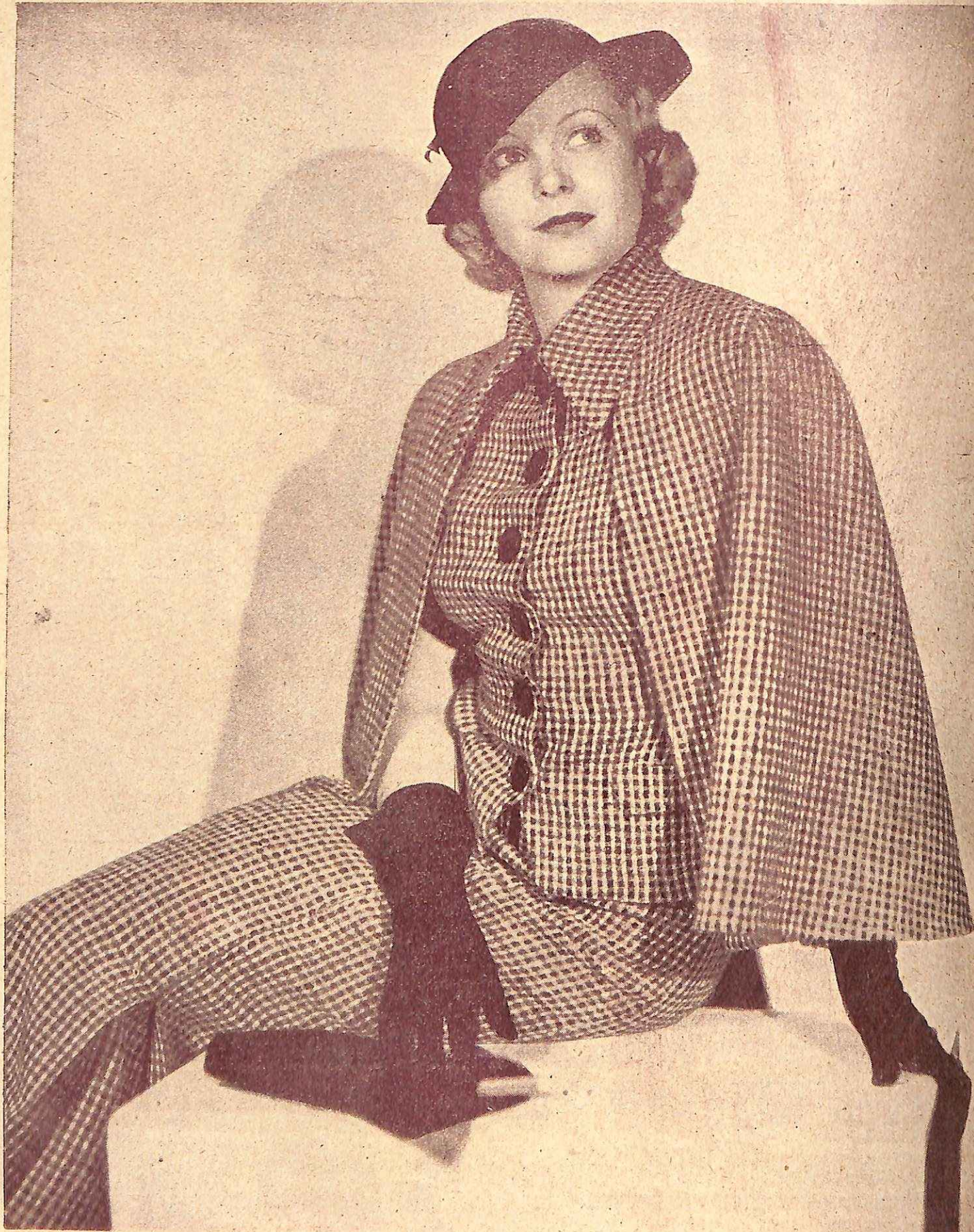
Ἡ μετάγγισιν αἵματος ἀπὸ ζωντανὸ εἶναι πιά σήμερα μιὰ πολὺ συνειδησμένη ἐπέμβασις. Ὑπάρχουν πάντα πολλοὶ ἀρρώστοι, ποὺ κινδυνεύουν νὰ χάσουν τὴ ζωὴ τους ἀπὸ τὴν ἑλλειψιν ἀρκετοῦ αἵματος καὶ ὑπάρχουν καὶ πολλοὶ ἄεργοι, ἢ ἀπλῶς φιλάνθρωποι, ποὺ δέχονται ἀντὶ ἑνὸς ὀρισμένου ποσοῦ, ἢ καὶ δωρεάν, νὰ προσφέρουν μιὰ ποσότητα ἀπὸ τὸ αἷμα ποὺ τοὺς περισσεύει... Ἔτσι, ἡ «μετάγγισιν» τελευταίως ἐπῆρε καὶ ἐμπορικὸν χαρακτήρα καὶ ὑπάρχουν σήμερα ἀφθονοὶ «αἱματοδότες», ποὺ ἐδημιούργησαν καὶ νέαν τάξιν... ἐπαγγελματιῶν.

Στὴ Ρωσσίᾳ ὅμως, φαίνεται, πῶς δὲν ὑπάρχουν οὔτε ἄεργοι, οὔτε... φιλάνθρωποι. Καὶ οἱ γιατροὶ ἀναγκάσθηκαν νὰ στραφοῦν ἄλλοι γιὰ τὴν ἐθρεση τοῦ αἵματος, ποὺ τοὺς ἦταν ἀπαραίτητο γιὰ τὶς μεταγγίσεις. Μερικὰ δευρὰ πειράματα, σὲ ζῶα στὴν ἀρχή, καὶ ἄλλα τολμηρότερα σὲ ἀνθρώπους κατόπιν, τοὺς ἐπεισαν ὅτι μποροῦσαν νὰ μεταχειρισθῶν τὸ αἷμα πτώματων. Στὸ προηγούμενο ἄρθρο μας ἐξηγοῦμε τὰ περὶ «θανάτου τοῦ αἵματος». Αὐτὴ εἶναι ἡ βάση: Παίρνουν τὸ αἷμα τοῦ νεκροῦ πρὸ τοῦ ὅτι ὁ πεθάνῃ ν' ἔχει μέσα στὰ ἀγγεῖα. Ἡ ἄλλη δυσκολία, ποὺ γεννᾶται ἀπὸ τὴν ἰδιότητα τοῦ αἵματος νὰ πήξῃ ἐξω ἀπὸ τὰ ἀγγεῖα, ἐνίκηθη μὲ τὴν χρησιμοποίησιν ὀρισμένων ὑγρῶν, τὰ ὁποῖα ἐμποδίζουν τὴν πήξιν. Ἀλλὰ ἐπροχώρησαν ἀκόμη μακρότερα.

Ἀποθηκεύουν τὸ αἷμα ὅσων πεθαίνουν ἀπὸ τυχαῖα δυστυχήματα σὲ εἰδικὰ ψυγεῖα καὶ τὸ χρησιμοποιοῦν ὅταν χρειασθῇ.

Τὸ μεταφέρουν ἀκόμη, μὲ τὰ περίφημα «ἐπιτάμεια ἔργα-στήρια» σὲ ἀπόσταση πολλῶν χιλιομέτρων.

Ο ΦΥΣΙΟΛΟΓΟΣ Χ.

ΓΙΑ ΤΗ ΔΟΞΑ

Παίζοντας στα χέρια, το μαογαριταρένιο κολλιέ της -που θάβριζε περιουσία γλόκληρη, αν ήταν γνήσιο- η Ζανίν Ροζάλβα, έχανε πύρινα δάκρυα. —Μά τι έχεις πάλι μικρούλα μου; τη ρώτησε μπαίνοντας ο φίλος της Όλιβιέ Ζανισαίρ, που ήταν άλλοτε η συμπαθεία της. —Έχω... Έχω, που δεν μπορώ να... Ωλόδυσε η Ζανίν, κι ανέλυσε σε γυμνούς, χωρίς να συμπληρώσει τη φράση της. —Πού δεν μπορείς να;... —Νά γίνω διάσημος! συμπλήρωσε τέλος με κόπο. —Εσύ, δεν είσαι διάσημος; Τίνος το λές, έμένα; 'Η φωτογραφία σου, σε τεραστιά μεγέθυνση είναι κολλημένη σ' όλους τοξ φανοστάτες, το τελευταίο άρωμα που πλάσσει ο Ούμπιγκάν φέρει τ' όνομά σου....

—Ναι, μά για όλα τα αυτά ακριβοπλήρωσα, καταλαβαίνεις; —Ο Ζανισαίρ άνοιξε το στόμα μιά πηχυ, δείχνοντας την έκπληξή του με τον πιο έκφραστικό τρόπο και είπε. —Δεν σημαίνει. 'Ο κόσμος που δεν ξέρει τις λεπτομέρειες, πιστεύει πως όλα αυτά είναι για την αξία σου κι έτσι κάνει το ίδιο. —Ναι, αλλά όταν σε λίγο θα πάσω να πληρώνω, οι φωτογραφίες και τα παννύθ θα κατεβούν, οι έφομερίδες θα μ' άγνοήσουν και τότε.... —Δεν έχεις παρά να πληρώσεις, για να μ' γίνη αυτό.... —Καλά τα λές μά έλα που ο πλούσιος φίλος μου μ' έγκατέλειψε; —Αυτό είναι τρομερό! Έκανε μ' άληθινή θλίψη ο Ζανισαίρ.

Με τον αυτό θλιβερό τόνο η Ζανίν εξακολούθησε. —Τι να κάνω τώρα, θεέ μου, δεν ξέρω. Δεν φτάνει ότι πρέπει να πείσω τον κόσμο πως είμαι καλύτερη απ' την Ντυφλός και τη Λαϊν και ξέρω ποιά άλλη, μά πρέπει να βρω και το φίλο που θα πληρώσει για να το κατορθώσω αυτό μιά και ο άθλιος αυτός Ποντιγιάν μ' έγκατέλειψε... —Σε λυπούμαι, φτωχή μου Ζανίν, πρόφερε ο Όλιβιέ. —Χωρίς να τον προσέξη εκείνη εξακολούθησε, θρηνητικά πάντοτε. —Είχα αγοράσει αυτό το κολλιέ, που μοιάζει τόσο μ' άληθινό και λογάριζα να το χάσω για να δημιουργηθί θόρυβος, μά την τελευταία στιγμή έχασα το κουνάγιο μου. Έκρυψε το άραίο πρόσωπό της στις κρινοδάχτυλες παλάμες της και έξέπασε σ' άναφυλλατά. —Έγώ, έγώ η Ζανίν Ροζάλβα να ξεπέσω στο σημείο να σκέπτομαι να κηνοθετήσω μιά ψεύτικη κλοπή κοσμήματος, πράγμα που μόνον οι κορίστες του «Φολι Μπερζέρ» είναι ικανές να σκεφτούν! «Ω, θεέ μου, ποιός έξευτελισμός!...

—Ο Όλιβιέ Ζανισαίρ, που η θλίψις της τον είχε κατασυνκινήσει, προσπάθησε και πάλι να μετριάσει τον πόνο της. —Μικρούλα μου, της είπε, τώρα που μου διηγήθηκες τις σκοτούρες σου, ήκουσε να σου εξομολογηθώ ότι και γώ δεν βρίσκομαι σε καλλίτερη μοίρα. Το τελευταίο μου βιβλίο, δεν πουλιέται καθόλου. 'Ο εκδότης μου δέ, δεν θέλει να το διαφημίσει, καίόλου, γιατί λέει πως θα το κοστίζει πολύ, και πως έξ άλλου δεν ρεκλαμάρει παρά βιβλία μεγάλων συγγραφέων. 'Α, μικρούλα μου, δεν ξέρεις πόσο δυσάρεστη βρίσκομαι τη ζωή.

Χωρίς να προσέξη τον πόνο του ή όμορφη ήθοποιός συνέχισε το άπελπιστικό κλάμμα της ξεφωνίζοντας κάθε τόσο... —Μά τι να κάνω, Χριστούλη μου, τι να κάνω! —'Ο Όλιβιέ, άκούριστος πάντα, συνέχισε τις παρηγορητικές του προσπάθειες. —'Εδω σε θέλω να δείξεις το θάρρος σου Ζανινούλα μου. Για σκέψου, τι άπρεπε να κάνουμε. Πού ξέρεις αν

κλάμμα της και αρχίζοντας να διορθώνη τα ίχνη των δακρύων με ένα έπιμελημένο μακιγιάζ, στο άωρο της πρόσωπο, είπε πέρνοντας ένα σκεπτικό ύφος... —Γιά έλα, λοιπόν, σκέψου τίποτα και σ' Όλιβιέ. —'Ο Όλιβιέ, που από ώρα τώρα προσπαθούσε να βρή καμιά σωτήριο λύση, άνεφώνησε τέλος θριαμβικό. —Το βρήκα το κόλπο Ζανινούλα μου, και πιστεύω να το έγκρινες... Θα κάνουμε όλο τον ύπνο να γράφει για μ'ας κι' όλο τον κόσμο να μιλά, χωρίς να ξοδέψουμε τσεντέζιμο. —'Ελα, λοιπόν, πέστο! Έκανε η Ζανίν, άνυπόμονη. —Νά, θά με σκοτώσεις και... —Θά σε σκοτώσω!.. Δεν θά...

—'Ο Όλιβιέ την σταμάτησε. —Δεν πρόκειται να με σκοτώσεις... άληθινά. Θά κάνεις πως με σκοτώνεις... —'Ομολογώ πως δεν καταλαβαίνω τι θέλεις να πής. —'Απλούστατα τουτο. —'Ολο το Παρίσι ξέρει πως ήσουν η φιλενάδα μου. Τότε είχα βάσει μερικούς φίλους δημοσιογράφους και γράφανε μερικά κουτσομπολιά για το δεσμό μας για να προκαλέσω θόρυβο και να πουληθούν τα έργα μου. —'Αφησε τις γαρνιτούρες και έλα στο προκεείμενο. —Λοιπόν, λέω, να τα ξαναφτιάσωμε και να φροντίσουμε να κάνουμε τις σχέσεις μας γνωστές. —Κι' ύστερα; —'Εσύ θά κάνης πως τρελλαίνεσαι για μένα και θά μου δημιουργήεις σε κεντρικά μέρη σκηνές ζηλοτυπίας...

—Καλά και μ' αυτό τι; —Στάσου ντε να δής... Κι' ύστερα από λίγες μέρες, σε μιά δημόσια συγκέντρωση όπου θά βρίσκουμαι μόνος, θά φθάσει έξαλλη, άναμαλλίατρα, άλλόφρονη—μ' ένα κατάλλι και π'άμ! π'άμ—π'άμ, θά μου ρίξει πενήγες σφαίρες, που φυσικά θ'άναι... άσφαριες. Φαντάζεσαι λοιπόν τι θά γίνη τότε... 'Εγώ θά πέσω κάτω λιποθυμικός δ'ήθεν από φόβο, να σε προφυλακίσουν και δόστου πιά οι έφημερίδες έξαστηλα, φωτογραφίες, συνεντεύξεις... θόρυβο... Δεν θά προφθάνης να πάρνης προτάσεις θιασαρχών σου και έκδοτων έγώ... —'Αίκο ήχεις, να σε φιλήσω! είπε η Ζανίν. Σατανικώτα το σχέδιο.

Καίεπεσε στην άγκαλιά του πρώην έρωμένου της και τον κράτησε να σουπάρουν μαζί το βράδυ εκείνο. Σ' όλη τη διάρκεια του δείπνου, που μετά νεώτερη σκέψη ο Όλιβιέ άπεφάσισε να γίνη σ' ένα έξοχικό μπάρ, ή άραία ήθοποιός ήταν εύθυμη και όμιλιτική. —Όταν όμως άργότερα χώρισαν κι' έμεινε μόνη, σκέφθηκε ότι όλη αυτή ή ιστορία ήταν πολύ σοβαρή και κάπως δύσκολη. —'Αν άνακαλύπταν τη σκηνοθεσία, το άποτέλεσμα θάταν αντίθετο εκείνου που έπιδιώκανε. —'Αντι να τους περιβάλλη ή αίγλη, ως ήρωας έρωτικού δράματος, θά έγίνοντο ο περίγελος του κόσμου...

—'Οχι, όχι, είπε. Το σχέδιο είναι κουτό και άπορώ πως γελάσθηκαν. —Σιγά—σιγά όμως, όπως ή σκέψη της τριγύριζε πάντα σ' αυτή την υπόθεση, μιά άλλη ιδέα ήρθε στο νού της και τότε τα χείλη της άνοιχθηκαν σ' ένα χαμόγελο άπολύτου ίκανοποίησεως. —Την άλλη μέρα άνήγγειλε στον Όλιβιέ πως έπρεπε να βάλουν σ' έφαρμογή το σχέδιό του. Και έτσι έγινε. —'Από την ίδια μέρα σ' όλα τα μπάρ της Μονμάρτης, στα βουλεβάρτα και στο Μονπαρνάς, δεν έβλεπαν παρά τη Ζανίν

και τον Όλιβιέ να περνούν χειροπιασμένοι, συνομιλώντας τρυφερά, ή φιλονικώντας, πάντως για ζητήματα ζηλοτυπίας. —'Ετσι άρχισε το πρώτο σούσουρο. —'Η Ζανίν Γκρενόλβα κι' ο Όλιβιέ Ζανισαίρ τα ξανάφτιασαν. —'Εκείνη είναι η μαζί του... Δεν ξεκολλάει από το μπράτσο του κι' άλλοιμόνο του αν κάνει πως κυττάζει θαυμαστικά καμμιάν άλλη.

Αυτά ήταν τα λόγια που άκουγε κανείς στις συγκεντρώσεις των καλλιτεχνών, στα κοσμικά σαλόνια, όσάκις γίνονταν λόγος για συγγραφείς και καλλιτέχνες.

Σε διάστημα 15 ήμερών, δεν ύπηρχε κανείς που ναχε άσχοληθί πωςδήποτε με τα παρσκήνια, που ν' άγνοή το είδύλλιο του Όλιβιέ με την άραία Ζανίν Γκρενόλβα.

Κι' έξαφνα, μόλις 25 μέρες μετά την άνανέωση του δεσμού των, ξέσπασε ή μπόμπα.

—'Ο Όλιβιέ, είπε, έμπιστευτικά στους γνωστούς του πως τά χάλασε με τη φίλη του κι' ότι αυτή τη φορά ή ρήξις θά ήταν τελειωτική. —'Ετσι άρχισε νέα συζήτηση γύρω τους και τυπεριβάλλον έχεδευομένη κα' όλα ώστε το «δράμα» που είχε προσχεδιασθί να παιχθί, χωρίς να καταλάβη κανείς τη συμπαιγνία.

—Ζανίν, είπε τότε ο Όλιβιέ σε μιά μυστική συνάντησή τους στη φίλη του, ή ώρα έφθασε. Το έρωτικό μας δράμα θά λάβη χώρα στα έγκαίνια της Μεγάλης εκθέσεως των Γάλλων καλλιτεχνών. Θά πάρη έτσι τραγικώτερη όψη.

Χαμήλωσε ύστερα τη φωνή και παίρνοντας ένα ειρωνικό ύφος πρόσθεσε.

—Πρόσεξε όμως κα' μένουλά μου να μ' με σκοτώσεις σ' άλήθεια... Πρόσεξε τα φυσίγγια σου να είναι άσφαира... —Παιδιά είμαστε! είπε με το φυσικώτερο ύφος του κόσμου η Ζανίν. Μπορεί να σ' άπολύτως ήτυχος πως δέ θά γνη κανένα τραγικό λάθος...

—'Η μεγάλη ήμέρα, που θά δόξαζε και τους δυο, κατά το φτωχό Ζανισαίρ, έφτασε. Στη μεγάλη αίθουσα της εκθέσεως, τη γεμάτη από διαλεχτό κόσμο, ο άποτυχημένος συγγραφέας ημάτιζε μ' έξαιρετική νευρική ότητα.

—'Η ώρα ήταν τρεις και τέταρτο κι' η Ζανίν δεν είχε φανή ακόμα.

—Μήπως δέιλιασε; μήπως μετάνοισε; άναρωτιόταν κυττάζοντας νευρικά κάθε τόσο το ρολόι του.

—'Επί τέλους στις τρεις και μισή, η Ζανίν πρόβαλε στην είσοδο της αίθουσής. Τα μάτια της έλαμπαν σά ναχε πυρετό, και το πρόσωπό της φαινόταν τρομερό, κάτω από μιάν έκφραση μίσους...

—Μπράβο, άραία παίζει το ρόλο της, ψιθύρισε ο Ζανισαίρ, κυττάζοντάς την που ύποκρινόταν πως κάποιον ζητούσε να βρή.

—'Αίκο ακόμα κι' ο δύστυχος νέος θά ξεφώνιζε.

—'Εδω είμαι, έμπρός λοιπόν, τελειώνει... τι άργείς...

—'Αλλά να που εκείνη την είδε, χαμογέλασε ένα γέλοιο ύπουλο, άπειλητικό και έξαλλη «ήρμισε έναντιον του, έφωσε το λευκό κρινοδάχτυλό χέρι της, ώπλισμένο μ' ένα πιστόλι και μ'άμ—μ'άμ—μ'άμ... τούρριξε τρεις—τέσσερες

ΓΕΝΝΑΙΟΔΩΡΙΑ

Κάποιος 'Αμερικανός πολυεατομυριούχος, άλλα και πολύ φιλάργυρος, ταξίδευε τελευταίως στην Εύρώπη και κατέλυσε σ' ένα ξενοδοχείο.

Την παραμονή λοιπόν της άναχωρήσεώς του, τον πλησίασε ή καμαριέρα και του ψιθύρισε.

—Ξέρετε, μίστερ, είδα άπόψε στον όπνο μου, πως άποχαριρετώντας με για να φύγετε πρ'άι—πρ'άι αύριο, μου δώσατε πουρμπουάρ ένα τσέκ από 1000 δολάρια.

—Σοβαρώς; Είπε ο 'Αμερικανός, έλατε να σ'άς δίνω 1000 δολάρια; —'Αλλά... πάρα πολλά είναι... —'Οστόσο, και σ'άς τάδωσα... κρατείστε τα... —'Απ'άι να τα πάρω πίσω... θά σ'άς επιστρέψω αυτό... —Κι' έφυγε χωρίς να της δώσει πενήντα.

σφαίρες...

—'Ο Ζανισαίρ ένοιώσε κάτι σά χτύπημα, μιά—δυο φορές πάνω στο στήθος και θέλησε να φωνάξη... —'Απ' τα χείλη του όμως δέ βγήκε φωνή, παρά δυο—τρεις—πέντε κλουκιές άλκυο. Θερμό αίμα και σωριάσθηκε στο πάτωμα νεκρός.

—'Η Ζανίν φυσικά συνελήφθη και ώδηγήθη στη φυλακή, όπου κατέφθασαν οι δημοσιογράφοι για ν' άκούσουν απ' τα ρόδια χείλη της την προσχεδιασμένη έξήγησή.

—'Αφού μ' έπεισε να τα ξαναφτιάσωμε και μ' έκανε να τον άναπήσω, μ' έγκατέλειψε άδικαιολόγητα, για ν' άκούθησθι μιάν άλλη... —'Η ζήλεια, ή άπελπισία, με τυφλώσαν. Και καθώς τον είδα έτσι ξαφνικά μπροστά μου να με κυττάζει ειρωνικά, τον σκότώσα... Τώρα μετανιώω, μά...

Το λευκό της μαντηλάκι, που σκουπίζει τα δάκρυα που βουρκώνουν τα μάτια της, συμπλίσώνει τη φράση.

Την ήμέρα της δίκης, ή Γκρενόλβα ύπήρξε ύπέροχη στην άπολογία της. Με συγκινητικά λόγια περιέγραψε τη λουτρεία που ένοιωσε για το Ζανισαίρ, τις έλπίδες της να τον παντρευθί και την άπελπισία που την κατέλαβε στην άπροσδόκητη έγκατάλειψή της, όλη την θλίψη της τώρα για το άνεπανόρθωτο της πράξεως πουκανε, σε μιά στιγμή συγχίσεως, άληθινής τρέλλας...

—'Οι ένορκoi συγκινήθηκαν, την συμπόνεσαν κι' όπως σ' όλα τα έρωτικά έγκλήματα πρυτανεύει το αίσθημα της έπιεικείας, παραδέχθηκαν πλήρη σύγχιση κι' έτσι δεν άργησε ν' άποφυλακισθί.

—Όταν πάτησε σπ'ίτι της, σάσισε με την έπιτυχία του κόλπου. —'Εκεί βρήκε 139 οίήσεις σε γάμο, σαράντι τρία συμβόλαια προς ύπογραφήν με δελεαστικές προτάσεις, από μιούζικ χ'άι, τριάντα πέντε από θέατρα και πενήντα έξ από κινηματογράφους... —'Αφού τα εξέτασε όλα, πήρε την άπόφαση να έμφανισθί στη σκηνή ένός μιούζικ χ'άι με 2500 φράγκα τη βραδυά, και γίνηκε έρωμένη ένός νεόπλουτου, που θεωρούσε τον έαυτό του εδ'τυχή, που είχε πλάι του τη γυναίκα που σκότώσε από ζήλεια.

—'Οσο για το φτωχό Ζανισαίρ, που αντί της δόξας βρήκε τον άδικο θάνατο, ούτε σκετίσθηκε διόλου. Μόνον την ήμέρα που ο φίλος της της χάρισε ένα θαυμασίον μαργαριταρένιο κολλιέ, ή Ζανίν άφού αυτοθαυμάστηκε άρκετή ώρα στον καθρέφτη, γύρισε, κύτταξε με θλίψη το παλιό ψεύτικο κολλιέ, που τα μαργαριτάρια του ήταν π'ό μεγάλα απ' αυτά του άληθινού, και θυμήθηκε τη συμφώνια της με τον Όλιβιέ... Χαμογέλασε τότε αδιάφορα και ψιθύρισε:

—Και όμως αν δεν έβαζα άληθινές σφαίρες στο περιστροφό δέ θά τον σκότωνα και τότε ή θ' άνακάλυπταν τη σκηνοθεσία και θά ρεζιλευόμουνα ή τώρα θά μοιραζόμουνα τη δόξα μ' αυτόν...

—'Εστρεψε στον καθρέφτη, χαμογέλασε ίκανοποιημένη στον έαυτό της, κι' έτρεξε να βρή το νεόπλουτό της ψιθυρίζοντας:

—Χρειάζονται θυσιές για να κατακτήσει κανείς τη δ'έξ'.

ΟΝΤΕΤ ΖΙΝΩ

—'Ολες θά σ'άς ζηλεύουν και στο τέλος θά παντρευτήτε με τον νέο που θ' αγαπήσετε. —'Αυτός θά είναι ψηλός, μελαχροινός, άριστοκράτης, νέος και πλούσιος, πολύ πλούσιος...

—'Θαυμάσια ήλ' αυτό! —'Απ'άι να πάω να μ'άψετε και μιά μικρή άπορία: πως θά ξεφορτωθώ τον άντρα μου;

ΣΟΒΑΡΑ ΕΝΔΕΙΞΙΣ

Μιά ήμέρα ο μικρότερος άδελφός Γιαννάκης, είπε, στον μεγαλύτερο τον Τοτό:

—'Ο Γιαννάκης.—Γρήγορα θ' αλλάξουμε σπ'ίτι.

—'Ο Τοτός.—'Από που το κατάλαβες;

—'Ο Γιαννάκης.—'Εσπασα ένα πλακάκι στην κουζίνα κι' ή μαμά δεν με χαστούκισε.

ΜΙΚΡΑ ΕΥΘΥΜΑ

ΓΙΑΤΙ ΗΤΑΝ ΑΔΥΝΑΤΟ

—Καλά, λοιπόν, σύμφωνοι! —'Ελα αύριο πρ'άι να πιάσεις δουλειά.

—'Αδύνατο αύριο, κύριε, πρέπει να παρευρεθώ στο συλλαλητήριο των άνέργων.

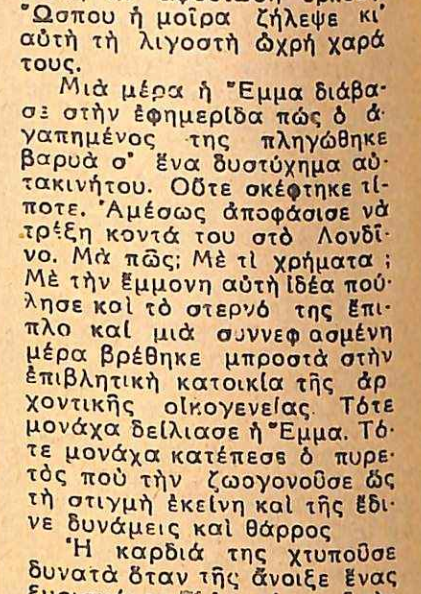
Η ΜΟΝΗ ΤΗΣ ΑΠΟΡΙΑ

—Δεσποινίς, φωνάζει με μυστηριώδη φωνή ή χαρτορίχτρα, βλέπω μπροστά σας μέλλον θαυμάσιο. Θά ταξιδέψετε πολύ και θά γνωριστήτε με τα καλύτερα πρόσωπα της κοινωνίας.

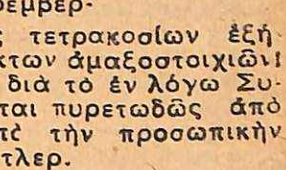
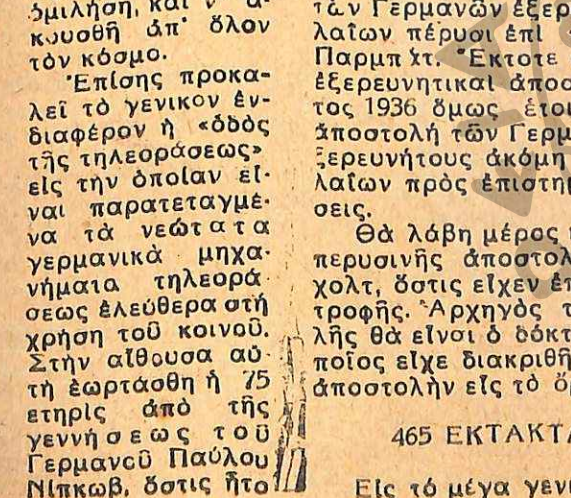
τους, τοῦ ὁ χρό-
 νος κ' ἡ ἀπό-
 στασις δὲν μπό-
 ρεσαν νὰ οὐ-
 θάνωτο τοῦ πα-
 τέρους τῆς οἰκο-
 νομίας, πεντάρ.

Περὶ τούτων ἀλλοις. Οὐδὲν νεοτὸν ἔσονται μετὰ τὰς γραφὰς

ΠΑΝΘΕΟΝ

PANGBON

ΠΑΝΘΕΟΝ

ΠΑΝΘΕΟΝ

ΠΑΝΘΕΟΝ

ΤΟ ΜΥΣΤΙΚΟ ΤΗΣ ΤΖΑΝΕΤ

Ο νεαρός πάστορ Γκάουντ από ώρα παρακολουθούσε τη νεαρή γυναίκα που, κουμμένη σε μία σκοτεινή γωνιά του βαποριού κύτταζε την άκτι που δλοένα χανόταν απ' τα μάτια τους κι έκλαιγε άπαρηγόρητα. Για μία στιγμή θυμήθηκε τα λόγια που την είχε ακούσει να προφέρει καθώς άποχωρίζονταν από μία άλλη γυναίκα, την αδελφή της, προφανώς.

—Θα γυρίσω σε μία βδομάδα, της είπε πλησιάζοντάς την.

— Γιατί κλαίτε, για ένα τόσο μικρό χωρισμό; Άκουσα να λέτε πως πολύ σύντομα θα επιστρέψετε.

— Δεν είναι αλήθεια, είπεν αυτή. Φεύγω για πάντα και ξανάρχισε να κλαίει.

— Άν έχετε κανένα κρυφό πόνο, και μπορούσα να σας παρηγορήσω, έπέμνε αὐτός.

Η Τζανέτ, σήκωσε τότε το κεφάλι, και κύτταξε για μία στιγμή το νέο με το λεπτό πρόσωπο που είχε καρφώσει το γεμάτο ειλικρίνεια και συμπόνια βλέμμα του επάνω της. Αισθάνθηκε μία άπειρη έμπιστοσύνη σ' αυτόν και δεν άργησε να ζητήσει άνακούφιση στα δάκρυά της, λέγοντάς του την αίτία της θλίψης της.

— Ζούσα χρόνια ευτυχισμένη με την αδελφή μου και τον άνδρα της και τώρα είμαι άναγκασμένη να φύγω μακριά απ' αυτούς, να μη τους ξαναδω γιατί ένα άνομο αίσθημα μου έτάραξε όλόκληρο το είναι άθελά μου.

Σταμάτησε για μία στιγμή.

— Από μικρές, ξανάρχισε σε λίγο, όπου είχαμε μείνει όρφανές δεν είχαμε ποτέ χωρισθί ή αδελφή μου και εγώ. Έτσι όταν αυτή παντρεύθηκε τον Ρόμπερτ Τζίντς ούτε καν δημιουργήθηκε ζήτημα να ζήσω χωριστά από τ' άδελφύνο.

Με τον Ρόμπερτ κάναμε από μήνες πριν ζήτηση τη Λίλυ παρέα κι' εγώ τον λογάριζα απλώς σαν ένα καλό φίλο.

Άλλά σιγά σιγά, χωρίς να το καταλάβω ζώντας διαρκώς κοντά του και βλέποντας τους δεσμούς που τον ένωναν με την αδελφή μου ένα συναίσθημα, που δεν είχα νοιώσει όταν δεν μ'είχε ξεχωρίσει άκόμη στα αισθήματά του, άρχισε να με κυριεύει. Κατάλαβα πως τον αγαπούσα κι' εγώ. Άλλά κι' αυτός με τον καιρό φαινόταν άλλαγμένος άπέναντί μου.

Έβλεπα πως συχνά τα καπρίτσια και η έπιπολαιότητα της αδελφής μου, τον στενοχωρούσαν. Καμιά φορά, όταν νόμιζε πως δεν τον έβλεπα μ'ας κύτταζε με έπιμονή τότε τη Λίλυ, τότε μένα ώσαν να έσκέπτετο:

— Μήπως έκανα λάθος πέρνοντας τη Λίλυ για γυναίκα; Ίσως η Τζανέτ να ήταν τουναντίον η γλυκειά, τρυφερή και άφοσιωμένη συντροφος που μου ταίριαζε.

Ένα βράδυ καθώς γύρισα σπίτι ο διάδρομος ήταν σκοτεινός. Δοκίμασα να γυρίσω τον διακόπτη, αλλά το ήλεκτρικό δεν λειτουργούσε.

Τότε άκουσα τον Ρόμπερτ, που έλεγε:

— Έχει κοπεί το ρεύμα. Η βλάβη είναι γενική, «γάπη μου». Και ήρθε κοντά για να με βοηθήσει να προχωρήσω μ'εσ' στο σκοτάδι.

Κατάλαβα άμέσως το λάθος του. Με είχε περάσει για την αδελφή μου.

Δεν ξέρω γιατί, όμως, έμεινα σιωπηλή και δεν τον διέψευσα. Το σκοτάδι, η θερμή του φωνή, η τρυφερή λέξη με την οποία με χάρεινε άν και προοριζόταν για μία άλλη με συγκινήσανε. Δεν κατώρθωσα να συγκρατηθώ. Καθώς με τράβηξε κοντά του τον έφίλησα όρμητικά, παρατεταμένα στο στόμα.

Εκείνη τη στιγμή το φως φάνηκε. Τα μάτια του με κύτταζαν έκπληκτα. Έπειτα είπε σιγά χωρίς να μ' αφήσει από κονιά του ενώ τα χέρια του έτρεμαν.

— Η Λίλυ δεν μ' έφίλησε ποτέ έτσι.

Εγώ έμεινα βουβή με το κεφάλι σκυμμένο. Σε λίγο ά-

κούστηκε η γελαστή φωνή της αδελφής μου που γύριζε σπίτι. Απότομα χωρισθήκαμε να μη μ'ας ίδι.

Την άλλη μέρα μόλις κατώρθωσε να μείνει μόνος μαζί μου, μου είπε.

— Τζανέτ νομίζω πως γελάσθηκα στην έκλογή μου. Είναι καιρός που αντίληφθηκα πως έσένα άγαπώ. Μου φαίνεται πως άκόμα κι' από την πρώτη μέρα που σ'ας γνώρισα, σένα προτιμώ. Τζανέτ άν ήσουν τότε λίγο πιο έκδηλωτική, άν είχες μιλήσει. Δεν θα γινόταν σήμερα η δυστυχία και των τριών μας. Εγώ σε νόμιζα άδιάφορη άκόμα και έχθρική άπέναντί μου.

Άγαπούσα την αδελφή μου και ήξερα πως σ' αγαπούσε. Δεν ήθελα να έμποδίσω την εδύχια της, του είπα. Έκείνος με πήρε στην άγκαλιά του κι' άρχισε να με φιλάει σ' όλο το πρόσωπο, στα μάτια, στο στόμα.

Και τώρα τι θα γίνωμε; τι θα κάνωμε Τζανέτ, έλεγε.

Πρέπει να τα πούμε όλα της γυναίκας μου να χωρίσουμε.

Τότε διά μ'ας εγώ κατάλαβα την τραγική κατάσταση όπου βρισκόμαστε.

— Όχι, του έκανα. Αυτό δεν θα γίνει ποτέ. Δεν μπορώ να καταστρέψω τη ζωή της Λίλυ. Εγώ θα φύγω.

Και χωρίς ν' ακούσω τις ίκεσίες του το ίδιο βράδυ άνάγγειλα στην αδελφή μου που δεν ύποψιαζόταν τίποτε πως θάκανα ένα ταξιδάκι για ν' αλλάξω τον άέρα μου.

Και τελειώνοντας η Τζανέτ, έξοπασε σε καινούργια κλάματα.

Αὐτός θα παρηγορηθί, θα ξεχάσει, έκανε, αλλά εγώ είμαι τ'ια μόνη στον κόσμο. Μόνη και δυστυχισμένη χωρίς κανένα στήριγμα και κανένα σκοπό στη ζωή.

Ο πάστορ Γκάουντ καταλαβαίνοντας πως περιττά λόγια δεν θα μπορούσαν να την παρηγορήσουν δεν της είπε τίποτε εκείνη τη στιγμή. Άφοι ήσυχάσαν κάπως τα δάκρυά της την συνάδευσε ως την καμπίνα της για να κοιμηθί.

Την άλλη μέρα τ' άπόγευμα όμως, καθώς πάλι, μόνη άκουμπισμένη στην έξέδρα του βαποριού κύτταζε μελαγχολική κι' άφορημένη τον ήλιο που σά μεγάλος πυρωμένος δίσκος χανόταν άργά μέσ' στη θάλασσα, την πλησίασε και της είπε

— Κι' εγώ είμαι μόνος στον κόσμο και φεύγω για μία έπικίνδυνη άποστολή οέ άγρια μέρη. Άν θέλετε να ζήσετε κοντά μου, θα προσπαθήσω να σ'ας κάμω ευτυχισμένη. Τζανέτ, πιστεύω πως άθελά σας αυτό το αίσθημα για το γάμπεωρω ένοχη.

Η Τζανέτ τον κύτταξε για μία στιγμή κάπως έκπληκτη κι' έπειτα του είπε:

— Άφήστε με να σκεφτώ. Άύριο θα μπορέσω να σ'ας άπαντήσω.

Μόλις όμως ύκτωσε κι' αισθάνθηκε τη μοναξιά σά να την σφίγγει όλόγυρα μέσα στο άγνωστο πλήθος των συνταξιδιωτών έτρεξε τον βρῆκε και του είπε.

— Άν θέλετε... Άν νομίζετε πως μπορώ να ξεχάσω Δέχομαι... άμέσως την πρότασή σας, πρόθυμη να σ'ας άκολουθήσω ως τα πέρατα της γής.

Αὐτός της πήρε τα δυο χέρια, της τα φίλησε και της άπάντησε.

— Άπό την πρώτη στιγμή που σ'ας άντίκρυσα όταν άνέβαινα πλάι σας ως άγνωστος τη σκάλα του βαποριού χωρίς να ξέρω πως θα σ'ας γνώρισα σκέφθηκα πως μία γυναίκα σαν και σ'ας θα μπορούσα να την αγαπήσω τρελλά. Και να που έγινε.

Αὐτός της πήρε τα δυο χέρια, της τα φίλησε και της άπάντησε.

— Άπό την πρώτη στιγμή που σ'ας άντίκρυσα όταν άνέβαινα πλάι σας ως άγνωστος τη σκάλα του βαποριού χωρίς να ξέρω πως θα σ'ας γνώρισα σκέφθηκα πως μία γυναίκα σαν και σ'ας θα μπορούσα να την αγαπήσω τρελλά. Και να που έγινε.

Αὐτός της πήρε τα δυο χέρια, της τα φίλησε και της άπάντησε.

— Άπό την πρώτη στιγμή που σ'ας άντίκρυσα όταν άνέβαινα πλάι σας ως άγνωστος τη σκάλα του βαποριού χωρίς να ξέρω πως θα σ'ας γνώρισα σκέφθηκα πως μία γυναίκα σαν και σ'ας θα μπορούσα να την αγαπήσω τρελλά. Και να που έγινε.

Αὐτός της πήρε τα δυο χέρια, της τα φίλησε και της άπάντησε.

ΑΛΜΑ Η ΚΟΡΗ ΤΟΥ ΔΗΜΙΟΥ

Ο νεαρός ύποκόμης Ζώρζ ντέ Ναπιέρ, βγαίνοντας ένα πρωί από τη μυστική πόρτα μ'ας άριστοκρατικής βίλλας του Πασσύ, έρριξε μία ματιά στον ούρανό, άφηκε να του ξεφύγει ένας στεναγμός και μπήκε στο άμάξι του που τον περίμενε τέσσερες δλόκληρες ώρες κάτω από τα δέντρα της λεωφόρου.

— Στη Νότρ Ντάμι φώναξε στον άμαξά.

Από δω και δυο μήνες ο νέος, βγαίνοντας σχεδόν κάθε πρωί από τα νυχτερινά έρωτικά του ραντεβού με μία από τις όραιότερες κυρίες του Παρισιού, ένοιωθε κάποιον άνεξήγητο βάρος στην ψυχή του. Έτσι, εκείνο το πρωί θέλησε να πάη στην εκκλησία και να πη τον πόνο του.

Πράγματι, μόλις μπήκε στο ναό ένοιωσε μ'αν έξάνγισή, τοί φάνηκε πως ζούσε μ'αν νέα ζωή. Είχε έλθει στο Παρίσι για να γνωρίσει σ'αν ποιητής που ήταν κι' όμως χανόταν στην άγκαλιά μ'ας όραίας έταίρας...

Ο ναός ήταν έρημος: αλλά για μία στιγμή διέκρινε μία γυναίκα σιλουέττα. Την έπλησίασε άθόρυβα κι' ήδε μία νέα όσον όραία που φαινόταν σαν ψεύτικη. Εύρισκε κάτι το θείο, το άύλο στο πρόσωπό της, που ήταν κατάχλωμο και φαιτίζόταν από δυο μεγάλα μάτια.

— Νά... να τ'ο πλάσμα που πάντα όνειρεύτηκα για να

του άφιερώνω μία μέρα τα τραγούδια μου... μουρμούρισε έκστατικός ο Ζώρζ. Καί σ'αν ή κόρη να άκουσε τα λόγια του, του έρριξε μ'ια ματιά και φοβισμένη βγήκε από την εκκλησία.

Εκείνο το βλέμμα έσφράγισε το πεπρωμένο του Ναπιέρ! Άφηκε κι' αυτός το ναό κι' είδε τη νέα που χανόταν μέσα σ' ένα στενό του παληού Παρισιού. Την παρακολούθησε και λίγα λεπτά της ώρας άργότερα την έφτασε. Η νέα σταμάτησε απότομα κι' έίπε με γλυκειά φωνή, που έδειχνε σταθερότητα:

— Σ'ας παρακαλώ, κύριε,

πηγαίνετε...

— Σ'ας ίκετεύω να με

άκούσετε μία στιγμή!

Ο νέος, σαν ρωμαντικός της παληάς έποχής έ-

κανε να γονατίσει, αλλά έ-

κείνη τον συνεκράτησε.

— Άν είστε τζέντελμαν, μην έπιμείνετε ούτε λεπτό!

— Μήπως είσθε παντρεμένη;

— Όχι... αλλά μην με ρωτάτε... άφήστε με να πάω στο

δρόμο μου και μη με παρακολουθείτε!

— Πήτε μου μόνο τ'ονόμά σας...

— Άλμα—είπε όστε να από μ'ας στιγμής δισταγμό. Και

τώρα αντίο!...

...

Τ'ονόμα εκείνο έδημιούργησε μ'ια φλόγα. Έναν έφιόλητο στον Ζώρζ, που ένοιωσε έναν βαθύ έρωτα γι' αυτήν την κοπέλλα.

Επί δυο δλόκληρους μήνες γύριζε τους δρόμους του Παρισιού για να συναντήσει εκείνο το πλάσμα που το ένοιωσε άπαραίτητο στη ζωή του. Μία μέρα, τέλος εκεί που γύριζε στους δρόμους μ'ας συνοικίας την είδε να μπαίνει σ' ένα χαμόσυτο. Την περίμενε ως που βγήκε και την άτμάτησε να τον άκούσει. Όλα όμως τα γλυκά κι' ελκυστικά του λόγια για μία στιγμή έδειχναν πως ήσαν μάταια όταν είδε να βουρκώνουν τα μάτια της κόρης.

— Κι' εγώ σ'ας σκέφτηκα—είπε κοκκινίζοντας—άλλά σ'ας παρακαλώ άκόμη μία φορά να φύγετε. Δεν μπορώ να σ'ας αγαπήσω... Δεν μπορώ ν' αγαπήσω κανέναν. Υπάρχει στη ζωή μου ένα όραμα που κανείς δεν πρέπει να το έμάθει, να έσπλαχνία, άφήστε με!...

— Εγώ θέλω μονάχα να σ'ας βλέπω! είπε ο νέος. Μ' άρκεί να σ'ας βλέπω καμιά φορά. Σ'ας όρκίζομαι πως ποτέ δεν θα σ'ας ζητήσω να μάθω τη ζωή σας, το παρελθόν σας!

Η θερμή της αγάπης του κατέκτησε τη... Άλμα. Συναντήθηκαν πολλές φορές και σ' ένα παγκάκι του Λουξεμβούργου έτόλμησε και για πρώτη φορά της έκανε μ'ια έρωτηση, από εκείνες που είχε κρυμμένες στην ψυχή του. Ένοιωσε όμως έναν άνείπωτο πόνο όταν, μιλώντας της για γάμο, την άκουσε να του λέγει με λυγμούς:

— Άκουσε, Ζώρζ, δεν θα παντρευτούμε ποτέ!

Άκόμη μ'ια φορά, τη νύχτα, το άμάξι του ύποκόμη ντέ Ναπιέρ είναι σταματισμένο κάτω από τα δέντρα της βίλλας του Πασσύ. Μέσα στο πλούσιο σαλόνι που γνώρισε τον έρωτά τους έναν καιρό, ο Ζώρζ κι' η όραία κυρία ήταν τώρα έχθροι.

— Τα ξέρω όλα, Ζώρζ, ξέρω πως με έγκατέλειψες...

— Όστε έβαλες και με παρακολούθησαν;

— Ναι! Μ'ια γυναίκα έχει το δικαίωμα να υπερασπίσει την αγάπη της... Καί ξέρω άκόμη κάτι που σ'αν θα άνοιξης... Ξέρω π'αν είναι η Άλμα και γιατί σου κρύβεται... Είπαι...

— Σ'αν άπαγορεύω να μιλήσεις γι' αυτήν!

Μ'ια λυπηρή όμως ύποψια σπαράζει την καρδιά του Ζώρζ και μ'ια μέρα έπιβάλλει στη νέα να του πη την αλήθεια. Ένας λυγμός κλονίζει το στήθος της Άλμας κι' όστερα λέγει:

— Λοιπόν, έφτασε το τέλος της αγάπης μας. Ήταν μοιραίο! Θά τα μάθης όλα. Άκολουθήσε με.

Μέσα στο άμάξι οι δυο νέοι δεν αντάλλαξαν ούτε μ'ια λέξη όσπου έφτασαν μπροστά σε μ'ια άπομακρυσμένη παλιά βίλλα. Στον κήπο που την περιεκύκλωνε, ένς άνθρωπος άδύνατος και ντυμένος στο μαύρα περιποιόταν μ'ια τριανταφυλλιά. Σ' έναν λυγμό της Άλμας γυρίζει και τους βλέπει. Στο πρόσωπό του ο Ζώρζ άτικρύζει την ίδια όχρότητα που έχει η

Άλμα όταν του φωνάζει σαν μανιασμένη:

— Ε, σ'αν, ύποκόμη ντέ Ναπιέρ, θέλεις να με παντρευτείς; Λοιπόν να ο πατέρας μου, ο δήμιος των Παρισίων... ζήτησέ με!...

Η νέα ταλαντεύεται και κάνει να πέσει λιπόθυμη αλλά ο πατέρας της την παίρνει στην άγκαλιά του, την πηγαίνει στο σπίτι, άφήνοντας τον νέο στη σιδερένια πόρτα.

Ο ύποκόμης κρατιέται από τα σίδερα για να μην πέσει, και για μ'ια στιγμή σκέπτεται πως άν παντρευόταν την κόρη του δημίου θα έπρεπε να έγκαταλείψει την οικογένεια του, τ'ονόμά του, την περιουσία του, όλα! Τώρα όμως καταλαβαίνει τι έσήμαιναν οι έπισκέψεις της σ'ας φτωχικές συνοικίας. Πήγαινε παρηγορούσε τον κόσμο που υπέφερε, έδινε τα χρήματά της. Η αγάπη όμως του Ζώρζ τη στιγμή αὐτή νικά κάθε του σκέψη... σπρώχνει τη σιδερένια πόρτα, μπαίνει, και στον άνθρωπο που βρίσκεται μπροστά του λέγει:

— Την άγαπώ πολύ. Θά έγκαταλείψω τα πάντα και θα την πάρω.

Σ' ένα χωριουδάκι ζούσαν οι Ντυμποά. Ήσαν ο Ζώρζ κι' η Άλμα. Εκείνος δούλευε έργάτης σ' ένα έργοστάσιο. Καμιά φορά, κυττώντας τα ροζιασμένα χέρια του έλεγε στην Άλμα:

— Τι μ' ενδιαφέρει; Ο κόσμος όλος για μένα είσαι σ'!

— Β. Ο. GUERISI

ΓΕΡΜΑΝΙΚΗ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑ

ΧΕΙΡΟΤΕΡΟ ΑΠΟ ΕΓΚΛΗΜΑ

ΔΙΗΓΗΜΑ ΤΗΣ HALMA FAIR

Τὸ φεγγάρι, πού σχημάτιζε μιὰν δλοστρόγγυλη κόκκινη κηλίδα στὸν οὐρανὸ, φώτιζε δυνατὰ κείνη τὴ νύχτα τὸν κήπο, κι' ἔτσι ὁ Σάμουελ, καθὼς ἔβγαине κρυφὰ ἀπὸ τὸ σπῆτι του, δὲν μπόρεσε νὰ μὴν διοκρίνῃ τὴ λεπτὴ καὶ κοντὴ σιλουέττα τῆς γυναίκας του, πού πρόσμενε τὸ πέ-
ρασμά του.

Ἐκανε νὰ τῆς ξεφύγῃ, προσποιούμενος πὼς δὲν τὴν εἶ-
χε ἰδῇ. Ἀλλὰ ἐκείνη ἔτρεξε καὶ τὸν σταμάτησε:

—Ποῦ πᾶς, Σάμουελ; ποῦ πᾶς; τὸν ρώτησε.
Αὐτὸς σκέφθηκε γιὰ μιὰ στιγμὴ ζητώντας μιὰ ὁποιαδῆ-
ποτε δικαιολογία. Ἐπειτα ὅμως ἔξοπασε σ' ἓνα σαρκά-
στικὸ γέλιο καὶ τῆς ἀπάντησε ἐνῶ κύταζε περιφρονη-
τικά, τὸ ἀδύνατον ἀπὸ πόνο καὶ ρυτιδωμένο ἀπὸ κα-
κουχίες πρόσωπο τῆς γυναίκας του:

—Τὸ ξέρεις πολὺ καλά, Ἐλενα. Πάω νὰ βρῶ τὴ γυναί-
κα πού ἀγαπᾶω...Κάπως ἀργὰ σκέφθηκες νὰ γίνῃς ζηλιάρα.
Ἡ Ἐλενα τοῦ ἀποκρίθηκε χωρὶς νὰ φαίνεται πὼς εἶδι-
νε σημασία στὰ σκληρὰ του λόγια:

—Σάμουελ, σὲ ἱκετεύω, γύρισε σπῆτι. Μὴ πηγαίνῃς ἀπὸ-
ψε νὰ τὴν ἰδῇς.

—Καὶ γιὰτί; τῆς ἀπάντησε αὐτὸς, γυρίζοντάς της τίς
πλάτες ἑτοιμὸς νὰ φύγῃ.

Μὲ μιὰ νευρικὴ δύναμη ἐξαιρετικὴ, ἐκείνη, τοῦπιασε τό-
τε τὰ χέρια καὶ τοῦ φώναξε:

—Ὅχι, ὄχι. Ἀκουσέ με πρῶτα. Ὅταν μάθῃς αὐτὸ πού
ἔχω νὰ σοῦ εἰπῶ, δὲ θὰ θελήσῃς πιά, οὔτε κἀν νὰ τὴν ξα-
ναίδῃς.

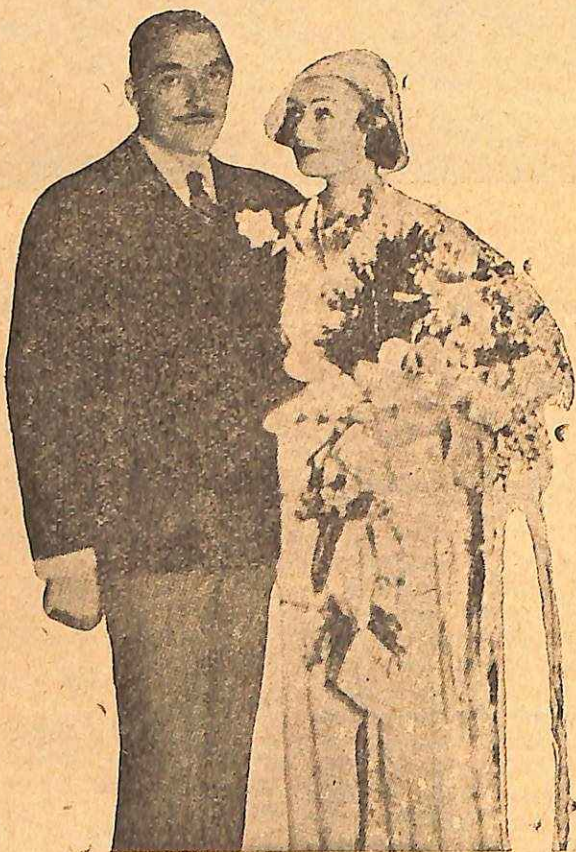
—Μήπως μὲ ἀπατάει; ρώτησε ἀπότομα ὁ Σάμουελ,
σφίγγοντάς της τὰ χέρια τόσο δυνατὰ, πού τὴν ἔκανε νὰ
φωνάξῃ ἀπὸ τὸν πόνο, ἐνῶ ἔλεγε:

—Μακάρι νάταν αὐτὸ. Σὲ παρακαλῶ ἀκουσέ με.

—Καλὰ, σ' ἀκούω, ἔκανε κείνος νευρικά.

—Σάμουελ, ἄρχισε, τότε, τὸ ξέρεις πὼς εἶσαι ὁ πρῶ-
τος καὶ ὁ μοναδικὸς ἀντρας πού ἀγάπησα σ' ὅλ' μου τὴ
ζωή. Ἀπὸ τὸν καιρὸ πού ἤμουν μιὰ μικρὴ κοπέλλα, γεμά-
τη ἀγνὰ ἀισθήματα, ποθοῦσα τρελλὰ τὴν ἀγκαλιὰ καὶ τὰ
φιλιὰ σου. Ἀλλὰ σὺ ἀπέκρουσες ἀμέσως τὴν ἀγάπῃ μου,
γιατί ὅπως καὶ τώρα, σ' ἄρεσαν μόνον οἱ πολὺ ὁμορφες

καὶ πολὺ ζωηρὲς γυναῖκες, κι' ἐγὼ
δὲν ἤμουν κανένα ἀπὸ τὰ δυό. Ἐξα-
κολούθησα ὅμως νὰ σὲ λατρεύω, νὰ
παρακολουθῶ τὸ κάθε σου βῆμα,
τὴν κάθε σου πράξη, τὴν κάθε σου
ἑρωτικὴ περιπέτεια. Καὶ σιγά-σιγά
ἡ καρδιά μου, πού ἦταν ἄλλοτε γε-
μάτη ἐμπιστοσύνη κι' ἐλπίδες γιὰ
τὸ μέλλον, γέμιζε τώρα ἀπὸ πίκρα
κι' ἀπελπισία, καθὼς ἔβλεπα τί
τρέλλες ἦσαν ἱκανὸς νὰ κάνῃς γι'
ἄλλες γυναῖκες, ἐνῶ ἐμένα πάντα
μὲ περιφρονούσες. Ὅταν ζήτησες
μιὰ μέρα νὰ μὲ παντρευτῇς, νόμισα
πὼς ἐπὶ τέλους μ' ἔξετιμῃσες καὶ
μ' ἀγάπησες. Ἐσχάσα ὅλες τίς νύ-
κτες ποδκλαιγα ἀπελπισμένη κι' ἄρ-
χισα πάλι νὰ ἐλπίζω στὴν εὐτυχία.
Ὅταν μοῦ πῆρες ἐκείνα τὰ ἀσπρα
λουλούδια—θυμάσαι;—Τὰ λουλού-
δια πού τὰ φυλάω ἀκόμα—ἔραμέ-
να βέβαια—ὅλη τὴ νύχτα δὲν ἔκοι-
μήθηκα ἀπὸ εὐτυχία. Τὴν εἶχα πε-
ριμένει αὐτὴ τὴν εὐτυχία ὁ-
κτὼ χρόνια. Μ' ἐπαντρεύτηκες, καὶ
λίγο ἔλειψε νὰ πεθάνω ἀπὸ χαρὰ.
Ἀλλὰ γρήγορα ὁ πόνος θροινί-
στηκε στὴν ψυχὴ μου, ὅταν εἶδα πὼς
ἦρξες σὲ μένα βαρυστημένος καὶ
κουρασμένος, πὼς μὲ φιλοῦσες μὲ
συμπόνια καὶ οἶκτο. Ὅταν ἐγὼ σ'
ἀγκάλιαζα μὲ ὅλη τὴν ὁρμὴ τῆς
συγκρατημένης μου ἀγάπης, νόμιζα
πὼς διάβαζα στὰ ψυχρά σου μάτια:
—Σὺ εἶσαι ἄσχημη, δὲν εἶσαι

φτιαγμένη γιὰ νὰ σ' ἀγαπήσουν. Κι' ὅμως τότε δὲν ἤμουν
ἄσχημη. Κι' ἐξακολουθοῦσα νὰ φαντάζωμαι πὼς θὰ σὲ κα-
τακτήσω, ὡς τὴν ἡμέρα πού εἶδα πὼς ξανάρχισες τίς πε-
ριπέτειές σου καὶ κατάλαβα ἐπὶ τέλους γιὰ ποῖο λόγο μὲ
εἶχες παντρευτῇ. Ἦμουν ἓνα ἥρεμο λιμάνι, ὅπου εἶχες ἄ-
ράξει σὲ μιὰ στιγμὴ ἀπογοητεύσεως. Τότε ἡ ἀγάπῃ μου
γιὰ σένα μεταβλήθηκε σ' ἓνα ἀπέραντο μῖσος κι' ἀπεφάσι-
σα νὰ σ' ἐκδικηθῶ.

Σάπασε γιὰ λίγο, ἀναστένανε πικρά, καὶ συνέχισε:

Ἐξακολούθησα νὰ ζῶ ἥρεμη, καλὴ καὶ ὑποτακτικὴ πλάι
σου. Ποιὲ δὲν σοῦ ἔκανα καμμιὰ παρατήρηση καὶ νόμιζες
πὼς σ' ἔβλεπα νὰ μ' ἀπατάς μὲ μιὰ παγωμένη ἀδιαφορία.
Ἀλλὰ μέσα μου, αὐτὸ τὸ μῖσος ὅλο καὶ μεγάλωνε. Κι'
ἦταν αὐτὸ τὸ αἰσθηματὶδὸν δυνατὸ ἀπὸ τὸν ἔρωτα πού εἶ-
χα ἄλλοτε γιὰ σένα. Τώρα τελευταία, ἐρωτεύθηκες πάλι
μιὰ ἄλλη γυναίκα! τί λέω; οὔτε κἀν εἶναι γυναίκα! ἐρωτεύ-
θηκες ἓνα κοριτσάκι μῦλις δεκαοκτὼ χρόνων, τὴν Πέγγυ.
Κάθε μέρα σὲ βλέπω πιδ νευρική, πιδ ἀπότομο μαζὶ μου
στὸ τραπέζι, μὸς ρίχνεις ἀγριεῖς, σκληρὲς ματιές, θὰ μ' ἐ-
βρίζες ἂν σοῦδιναν τὴν πιδ παραμικρὴ ἀφορμή. Καὶ κατα-
λαβαίνω πὼς θὰ ἦσουν ἑτοιμοὶ καὶ νὰ μὲ χωρίσῃς ἀκόμα
γιὰ νὰ τὴν παντρευτῇς. Αὐτὴ ὅμως ἡ περιπέτεια σου, δὲ
μ' ἔκανε πιδ δυστυχισμένη, γιατί ἐγὼ τὴν ἐπροκάλεσα. Ὅ-
τι παρθεῖς στὴ ζωὴ τῆς Πέγγυ ἓνα μυστικὸ πού θὰ σὲ κάνῃ
νὰ φρίξῃς. Ἡθελα ν' ἀφήσω τὴν ἀγάπῃ σου νὰ φθάσῃ
στὸν παροξυσμὸ τῆς γιὰ νὰ εἶναι ἡ πραγματικότης ὅπου
θὰ βρεθῇς ἔπειτα, ἀκόμη πιδ ὀδυνηρῇ. Μάθε λοιπὸν τὴν ἀ-
λήθεια: Ἡ μικρὴ, ἡ ὁμορφὴ Πέγγυ, εἶναι κόρη σου!

Ὁ Σάμουελ, πού ὡς ἐκείνη τὴ στιγμὴ ἄκουγε βαρυστη-
μένος, ὅλα αὐτὰ τὰ λόγια της, ἀναπῆδησε ἀπ' τὴ θέση του
σχεδὸν ἀλλόφρων.

—Ψέμματα! λές. Ψέμματα, τῆς φώναξε ἔπειτα... Ναι,
λές ψέμματα! ἡ ζήλεια σου σὲ κάνει νὰ χάνῃς τὰ λογι-
κά σου.

—Ὅχι, ἀλήθεια εἶναι! ἀπάντησε ζωηρὰ κι' ἄρχισε κι'
αὐτὴ νὰ φωνάξῃ νευρισμένη:

—Εἶναι κόρη σου ἀπὸ τὴν πρώτη σου φιλενάδα, τὴν
Ντόροθυ Γκέϋμ, τὴ μοδίστρα τῆς θείας σου Μάρθας. Φρόν-

τισες ποτὲ νὰ μάθῃς τότε, τί ἀπέ-
γιναν τὸ παιδί σου, κι' ἡ μητέρα
του, πού ἐγκατέλειψες; Ὅχι! Ἐγὼ
ὅμως τίς παρακολουθοῦσα. Ἡ μη-
τέρα πέθανε πολὺ γρήγορα, τὸ παι-
δί ἀνατράφηκε ἀπὸ συγγενεῖς του,
χωρὶς νὰ ξέρουν τὴν καταγωγή του.
Ἐγὼ τώρα τὴν ἔβαλα στὸ δρόμο
σου καὶ βοήθησα τίς συνεντεύξεις
σας χωρὶς νὰ φαντάζεσθε τὴν ἀλή-
θεια. Αὐτὴ εἶναι ἡ τρομερὴ ἐκδίκη-
ση πού σοῦ προετοίμαζα. Ζητοῦσα
τὴν κατάλληλη ὥρα, νάρθω νὰ σοῦ
φωνάξω ὅλ' αὐτὰ, βέβαιη πὼς θὰ
ἀισθανόμουν μιὰν ἀφάνταστη εὐτυ-
χία, νὰ σὲ ἰδῶ ἐπὶ τέλους νὰ ὑπο-
φέρῃς καὶ σὺ, νὰ πονέσῃς ἐξ αἰ-
τίας μου, νὰ συντριφθῇς ν' ἀπελπι-
σθῇς.

Ξαφνικὰ ὁ τόνος τῆς φωνῆς τῆς
Ἐλενας ἄλλαξε, ἔγινε βραχνὸς κι'
ὀπόκωφος, καθὼς προσέθετε:

—Δὲν ξέρω γιατί, ὅμως, τὴν τε-
λευταία στιγμὴ, σὰ νὰ ζύπνησε μέ-
σα μου ὄχι ἡ παλιὰ μου ἀγάπῃ
γιὰ σένα, ἀλλὰ ὁ παλῆς μου χα-
ρακτήρας, ὁ ἐπηρεασμένος ἀπὸ τίς
ἀοστήρες οἰκογενειακὲς ἀρχές, μὲ
τίς ὁποῖες ἀνατράφηκα, κατάλαβα
τί ἔκανα. Τὸ ἀπαίσιο, τὸ τρομερὸ
πράγμα πού εἶναι χειρότερο κι' ἀ-
πὸ ἐγκλημα!...

Ἐσκυψε τὸ κεφάλι της συντε-
τριμένη, καὶ πρόφερε ἀργὰ, βρα-
χνὰ:

Ὅμως Σάμουελ νάμαι πάλι νικημένη, γιατί σοῦ ζητῶ
συγχώρεση. Εἶμαι ἑτοιμὴ νὰ σὲ βοηθήσω νὰ ξεχάσῃς. Ἐλ-
πίσω νὰ μὴν εἶναι πολὺ ἀργά...

Σάπασε καὶ σήκωσε τὸ κεφάλι νὰ τὸν κυττάξῃ, πε-
ριμένοντας νὰ διαβάσῃ μέσα στὰ μάτια του τὴν καταδίκη
ἢ τὴ συγγνώμῃ του.

Ὁ Σάμουελ ὅμως δὲν στεκόταν πιά μπροστὰ της.

Ἡ Ἐλενα, πού ἔρριξε τρομαγμένες ματιές γύρω της,
τὸν εἶδε τότε νὰ πέρνῃ τρέχοντας τὸ δρόμο πού ἔβγαине
στὸ σπιτάκι ὅπου καθόταν ἡ Πέγγυ. Ταραχτήκε. Τί πῆγαι-
νε νὰ κάνῃ τὰχα ἐκεῖ;

—Ἀντρίους, Φάμπιαν, ἄρχισε τότε νὰ φωνάξῃ γιὰ νὰ
ἐυπνήσῃ τοὺς ὑπηρέτες. Τρέξτε, τρέξτε γρήγορα πίσω ἀπὸ

ΙΑΤΡΕΙΟΝ ΕΡΩΤΟΣ

Ἀπὸ μιὰ καταγγελία, πρὸς
τὰς ἀρχάς τῆς Νέας Ὑόρκης,
ἀνεκαλύφθη ὅτι ἐλειτουργοῦσε
ἐκεῖ, ἄνευ τῆς ἀπαραίτητου ἁ-
δείας, «Ψυχιατρικὴ Κλινικὴ
πρὸς θεραπείαν τοῦ ἀνικανο-
ποιήτου ἔρωτος».

Τὴν πρωτότυπον αὐτὴν... κλινικὴν εἶχεν ἰδρύσει μιὰ ἑ-
ξυπνη κυρία καὶ ἔκανε χρυσὰς δουλειάς, διότι παρ' ὅλον
ὅτι ἡ ἐποχὴ μας θεωρεῖται πεζή, ὁπάρχουν πολλοὶ νέοι,
ἀμφοτέρων τῶν φύλων πού ἐρωτεύονται τρελλὰ καὶ πού
μὴ ἀνταγαπόμενοι μελαγχολοῦν καὶ ἐπιδιώκουν νὰ τερμα-
τίσουν τὴ ζωὴ των.

Δυστυχῶς, μολονότι ὅπως ἰσχυρίζετο ἡ διευθύντρια, ἡ ὁ-
ποία ἔπαυσε καὶ μεγάλη νοσήλεια, ἐφήρμοξε τὴν θεωρίαν
τοῦ Φρόϋντ ἐν τούτοις, τρεῖς ἐκ τῶν νοσηλευομένων τῆς
ἀπέθανον ἀπὸ μαρασμὸν καὶ τρεῖς αὐτοκτόνησαν πεσόν-
τες ἀπὸ τὸν ἐξώστην τῆς κλινικῆς.

ΜΙΑ ΚΡΕΜΑΣΤΗ... ΖΟΥΓΚΛΑ

Ἐὰν ἡ Βαβυλὼν εἶχε τοὺς περιφήμους κρεμαστοὺς κή-
πους της, ἡ Ἀμερικὴ ἀπέκτησε σήμερον τὴν... κρεμαστὴν
ζούγκλαν της, ἂν καὶ ὁ χαρακτηρισμὸς δὲν εἶναι ὁ πλέον
ἐπιτυχής.

Εἰς τὴν ταρατσαν-ἐνὸς μοντέρνου ξενοδοχείου, ἐξηκον-
τὶ πεντασφύρου, καὶ ἡ ὁποία ἔχει ἑκτασιν 2000 τετραγωνι-
κῶν μέτρων, ἐγκατέστησαν ὁλόκληρον δάσος, μὲ τὰ πλέον
παράδοξα ἄνθη, δέντρα καὶ φυτὰ τῶν τροπικῶν.

Φυσικὰ διὰ νὰ μεταφερθῇ τὸ ἀπαιτούμενον εἰδικὸ χῶμα
καὶ νὰ δημιουργηθῇ ἡ ἀπαιτούμενη δι' ἑκαστον εἶδος θερ-
μοκρασία ἐχρηιάσθησαν πολλὰ, ποικίλοι καὶ πολυδάπανοι
ἐγκαταστάσεις καὶ ἐξοδεύθησαν πολλὰ χρήματα. Ὅπως
πολλὰ ἔξοδα ἐχρηιάσθησαν διὰ νὰ μεταφερθοῦν καὶ ἀφε-
θοῦν ἐλεύθεροι εἰς τὸ πάρκον αὐτὸ πίθηκοι, παπαγάλοι, ὀ-
φεις, σαῦραι καὶ παντὸς εἶδους ἀβλαβὴ ζῶα καὶ πτηνὰ τῶν
τροπικῶν χωρῶν.

Αἱ ἐσπράξεις ὅμως ἐκ τοῦ τιμήματος εἰσόδου εἰς τὴν
πρωτότυπον αὐτὴν ζούγκλαν, ὄχι μόνον θὰ καλύψουν ἐνα-
ρίτερον τοῦ προβλεφθέντος τὰ γενόμενα ἔξοδα, ἀλλὰ θὰ
δώσουν καὶ μεγάλα κέρδη εἰς τοὺς εὐφρεῖς ἐπιχειρηματίας.

ΟΡΥΧΕΙΑ ΔΕΝΤΡΩΝ

Ὁ περίφημος Γάλλος μηχανικὸς Πιέρ
Λεβάλ, πού ἔγινε πολυεκατομυριούχος,
ἀγοράσας εἰς ἐξευτελιστικὴν τιμὴν μιάν
ἀγρον περιόχην εἰς τὸ Πεκίνον, ὅπὸ τὸ
ἔδαφος τῆς ὁποίας εἶχεν ἀνακαλύψει τυ-
χαίως ὄρυχεῖον δένδρων, ἐσημείωσε τε-
λευταίως μιάν νέαν παρομοίαν ἐπιτυ-
χίαν.

Μὲ μόνην τὴν διαφορὰν ὅτι τὴ φορὰ
αὐτὴ ἠναγκάσθη νὰ πάρῃ συνεταῖρον τὸν
κάτοχον τοῦ κτήματος.

Ἀλλὰ, θὰ γεννηθῇ ἡ ἀπορία στοὺς
ἀναγνώστας μας: Ἐἶναι τὰ περι-
φημα αὐτὰ ὄρυχεῖα δένδρων;

Ἀπλούστατα σὲ μιὰ πολὺ μακρυνή
ἐποχὴ, πού δὲν μπορεῖ νὰ καθορισθῇ,
ἓνας τρομερὸς σεισμός, συνωδευόμε-
νος ἀπὸ ἀνεμοθύελλα, προκάλεσε μιὰ
καθίζηση τοῦ ἐδάφους ἀρκετὰ βαθεῖα

τ' ἀφεντικὸ σας, ἐξακολούθησε δείχνοντάς τους ποιά κα-
τεῦθυνση εἶχε πάρει. Ἐνῶ ἡ ἴδια ἔπεφτε συντριμμένη, χω-
ρίς νὰ μπορῇ νὰ κάνῃ καμμιὰ κίνηση μπρὸς στὴν εἰσοδο
τοῦ σπιτιοῦ τους.

Ἐκεῖ, τὴν βρῆκαν ἀκόμη, ὅταν σὲ μιὰ ὥρα ἦρθαν νὰ
τῆς ἀναγγελοῦν τὸ τρομερὸ γεγονός, ὅτι ὁ ἀντρας της,
εἶχε σκοτώσει τὴν Πέγγυ κι' εἶχε κι' ὁ ἴδιος αὐτοκτονήσει
ἔπειτα πλάι της.

Οὔτε κατάλαβε ὅμως τί τῆς ἔλεγαν. Κάθε τόσο μόνον
ξεσποῦσε σπασμωδικὰ πότε σὲ γέλοια καὶ πότε σὲ κλάμ-
ματα προφέροντας τὸνομα τοῦ ἀντρός της.

Εἶχε τρελλαθῇ!

HALMA FAIR

καὶ ἔθαψε ἓνα ἀπέραντο δά-
σος μὲ γιγαντιαία δέντρα.

Τὰ δέντρα πού ἔτσι σκεπά-
σθηκαν μ' ἓνα στρώμα ἄμμου
πάρχους 8 μέτρων, διατηρηθῇ-
κον ὡς τώρα ἀθικτα, χωρὶς νὰ
μεταβληθοῦν σὲ γαϊάνθρωκας.
Τὸ ξύλο τους ὅμως ἀπέκτησε
τὴν σκληρότητα τοῦ μεταλλοῦ,

θὰ μπορούσε κανεὶς νὰ πῇ, κανεὶς, κι' ἔτσι εἶναι τὸ πλέον
κατάλληλο διὰ ἔπιπλα.

ΑΛΙΕΥΟΝΤΑΙ 100.000 ΦΩΚΕΣ ΤΟ ΧΡΟΝΟ

Κατ' ἔτος, οἱ διάφοροι ἀλιεῖς θαλασσίων κητῶν, ἔξον-
τώνουν 100.000 φώκες. Εἰς τὴν δίσωξιν τῶν θαλασσίων αὐ-
τῶν μαστοφῶρων προβαίνοντες ὄχι μόνον διὰ τὸ λίπος πού
ἐξάγεται ἀπ' αὐτὰ, ἀλλὰ καὶ διὰ τὸ δέρμα των πού ὁμοι-
άζει πολὺ πρὸς τοῦ κάστορος καὶ ἀπὸ τὸ ὁποῖο γίνονται
πολυτιμώτατα γουναρικά.

ΠΑΘΗΜΑ ΙΕΡΟΚΗΡΥΚΟΣ

Ἐνας πάστορ στὴν Ἀμερικὴ—πού ἄλλοι μπορούσε νὰ
συμβῇ ὁ ἐξωφρενισμὸς αὐτός;—γιὰ νὰ κάνῃ τὸ κήρυγμά
του παραστατικώτερο, ἐμηχανεύθη τὸ ἐξῆς μέσον, πού τὸν
ἔκανε γελοιοδέστατο.

Μιὰ Κυριακὴ πρωτὶ, διέταξε τὸν καντηλανάφτη νὰ τὸν
δέσῃ μ' ἓνα σκοινὶ ἀπὸ τὸ λαιμὸ καὶ νὰ τὸν σύρῃ ὡς τὸν
ἀμβώνα. Ὅταν ἡ διαταγὴ του ἐξετελέσθη, ἔσπευσε νὰ κρυ-
φθῇ στὸ βάθος τοῦ ἀμβώτος κι' ἀπὸ κεῖ ἄρχισε νὰ μιμῆται
τὴ φωνὴ τοῦ ἀμαρτωλοῦ πού καλεῖται εἰς τὴν γέαιναν τοῦ
πυρός...

Ἐπειτ' ἀπὸ λίγο, ἐνεφανίσθη εἰς τὸ ἐκκλητικὸν ἐκκλη-
σιασμὰ του καὶ μὲ φωνὴν στέντορος εἶπε:

—Μετανοεῖτε καὶ προσεύχεσθε ἡγγικε γὰρ ἡ βασιλεία τῶν
οὐρανῶν. Ἐντὸς ὀλίγου, αὐρίον ἢ μεθαιρίον, θὰ ἡχῇσῃ ἡ
σάλπιγξ τῆς Δευτέρας παρουσίας...

Ταυτοχρόνως, ἀπὸ διάφωνα μέρη τοῦ ναοῦ, δώδεκα ἄν-
θρωποι μὲ σάλπιγγες ἀπὸ κογγύλια ἤρχισαν νὰ σαλπί-
ζουν δαιμονιωδῶς τὴν συντέλειαν τοῦ αἵωνος.

Τὸ ἀποτέλεσμα ἦτο νὰ δαρῇ καὶ νὰ χάσῃ τὴ θέση του

Ο ΚΕΡΑΥΝΟΣ ΚΑΙ ΤΑ ΔΕΝΤΡΑ

Ὁ κεραυνὸς πίπτει συχνὰ ἐπάνω στὰ
δέντρα καὶ γι' αὐτὸ, κατὰ τὴ διάρκειαν
μιάς καταιγίδος καλύπτεται εἰναι νὰ στέ-
κη κανεὶς στὸ ἀνοιχτὸ ὑπαίθρο παρὰ νὰ
καταφεύγῃ κάτω ἀπὸ δέντρο. Ὁ καθηγη-
τὴς Ντάρκ τῆς Γεωπονικῆς Σχολῆς τοῦ
Λινδίνου, παρατήρησε πὼς τὰ δέντρα
πού καταστρέφονται συχνὰ ἀπὸ κεραυ-
νοὺς εἶναι πρῶτα οἱ ὄρυς, τὰ πεύκα, οἱ
λεῦκες καὶ τὰ κυπαρίσσια. Ποτὲ δὲν εἶ-
δαμε καστάνια νὰ καταστραφῇ ἀπὸ κε-
ραυνό.

ΤΙ ΑΝΑΠΝΕΟΥΝ

Κατὰ τοὺς ὁπολογισμοὺς ἐνὸς ἀμε-
ρικανοῦ ἐπιστήμονος ὁ ἐργάτης πού
δουλεῖε στὰ τοιμέντα «ἀναπνέει» μέ-
σα σὲ τριάντα χρόνια δέκα χιλιο-
γράμματα σκόνῃ τοιμέντου!

Η ΜΥΣΤΗΡΙΩΔΗΣ ΓΥΝΑΙΚΑ

Συνταγματάρχα Σμολώφ με μιά λέξη και για να τε λειώνουμε; λάβατε δ' ατά κατάλληλα μέτρα και τις αναγκαίες προφυλάξεις;

Την έρωτηση αυτή την έκανε ο στρατηγός Ντιλένκο αρχηγός της μουσικής υπηρεσίας του Τσάρου Νικολάου Β' στον ύφιστάμενό του συνταγματάρχη Σμολώφ.

—Έλαβα δ' ατά μέτρα, στρατηγέ μου, απάντησε ο Σμολώφ. Δεν έμεινε τίποτε στην τύχη. Η «υπόθεση» θα πραγματοποιηθή την ημέρα κι' την ώρα που θα όρίσωμε.

—Δεν θά άγνοητε βέβαια, συνταγματάρχα πώς παίζο-

με κι' οι δυό μας τ' α κεφάλια μας και πώς ή παραμικρή άμέλεια ή άβλεψία έκ μέρους μας, θά στοιχίση τή ζωή και τών δυό μας, χωρίς να ξεχνούμε πώς κι' άλλοι πολλοί από τούς δικούς μας θά τυφεκισθούν.

—Καμιά άμέλεια δεν είναι δυνατή στρατηγέ μου. Όπως ξερετε οι άντρες που θά χρησιμοποιήσωμε είναι της άπολύτου έμπιστοσύνης μου. Είμαι βέβαιος γι' αυτούς όπως και για τόν ίδιο τόν έαυτό μου. Έν τούτοις όμως, στρατηγέ μου, προβλέποντας μήπως κατά διαβολική σύμπτωση ανακαλυφτούμε την τελευταία στιγμή—πράγμα έντελώς άπιθανό όπως ξέρετε—έχω προετοιμάσει δ' ατά αναγκαία για να φύγωμε μακριά την ίδια στιγμή. Σε περίπτωση άποτυχίας της «υπόθεσης» θά περάσουμε μέσα σε λίγες ώρες τ' άσυνονα, προτού προρτάση κανείς να μας κα αδιώξη.

—Πολύ καλά. Και τώρα πηγαίνετε συνταγματάρχα Σμολώφ και μ'ήν ξεχνάτε τί μεγάλο και επικίνδυνο παιχνίδι ετοιμαζόμαστε να παίξουμε. Αν άποτύχη, είμαστε χαμένοι, τ' ό έρετε... Αν όμως επιτύχη, εμείς θά κερδίσουμε δόξες και πλούτη, όλος δέ ο πτώχος και δυστυχισμένος ρωσικός λαός θά άποκτήση την έλευθερία του, άφοδ...

—Ξέρω στρατηγέ μου, είπε ο συνταγματάρχη Σμολώφ και χαιρετώντας τόν στρατηγό άποσύρθηκε.

Ο στρατηγός Ντιλένκο, μόλις έμεινε μόνος του, άναψε ένα μεγάλο πυρο και καπνίζοντάς το άπολαυστικά άρχισε να εξετάζη τούς φακέλλους διαφόρων υποθέσεων, που βρισκόντουσαν πάνω στο γραφείο του. Πέρασαν έτσι σχεδόν πέντε λεπτά.

Ξαφνικά, ένας έλαφρός ξηρός κρότος, που άκούστηκε, έκανε να σηκώση τ' ό κεφάλι του και να διακόψη τ' έν εξέταση τών φακέλλων στην όποία είχε άρχισει να βυθίζεται.

Μπροστά του, άπέναντι από τ' ό γραφείο του και χάμω στο πάτωμα κάτω από τ' ό ριντώ του παραθύρου, ο στρατηγός είδε έκπληκτος... μιά γυναίκα τσάντα.

Ο στρατηγός Ντιλένκο, χωρίς να χάση καιρό τότε, σηκώθηκε πάνω και όρμυντας πρ' ό τ' ό παράθυρο, τράβηξε τ' ό ριντώ. Και τότε έμεινε άφωνος από έκπληξη: μπροστά του βρισκόταν μιά νέα γυναίκα με σπινθηροβόλα γαλανά μάτια και χρυσόξανθα μαλλιά, που στηριζόταν στον τοίχο κρυμμένη πίσω από τ' ό ριντώ.

Απότομα τότε ο στρατηγός Ντιλένκο την άρπαξε από τ' ό μπράτσο και την έβουρε στη μέση του δωματίου.

—Τί κάνετε έδω μέσα; φώναξε με μιά φωνή δυνατή

και γυμάτη θυμό.

Η άγνωστη, μ' ένα ίννημα, τ' ό έδωσε να καταλάβη ότι δεν ήξερε την ρωσική γλώσσα, με την όποία της είχε άπευθύνει αυτά τ' ό λόγια.

—Είμαι... γαλλίδα... ψιθύρισε με σιγαλή φωνή.

—Α, είσαστε γαλλίδα; της είπε σε γαλλική γλώσσα τ' ό στρατηγός που ήξερε πεντέξη γλώσσες. Όραία! Απαντήστε μου τότε χωρίς ύπεκφυγές και πρ' ό παντός χωρίς να ξεχνάτε πώς έδω έχομε δ' ατά μέσα για να λύσωμε τις γλώσσες έκείνων που δεν θέλουν να μιλήσουν. Και πρ' ό παντός μη ξεχνάτε πώς πρέπει να μου πητε την αλή-

θεια για τόν σκοπό της μουστηριώδους παρουσίας σας έδω μέσα...

—Α, ήσυχάστε στρατηγέ. Θά σας πω την καθαρή αλήθεια, κι' ή αλήθεια αυτή, είναι μιά ιστορία πολύ άπλη με τόν Θεό, αλλά και πολύ παθητική.

—Πολύ καλά. Σας άκούω.

—Ονομάζομαι, άρχισε ή μουστηριώδης άγνωστη, Ζωρζέτ Γκραντιέ και έγεννήθηκα στη Λυών. Μπορείτε να πεισθήτε γι' αυτά εξετάζοντας τ' ά προσωπικά χαρτιά μου, που βρίσκονται μέσα στην τσάντα μου, καθώς και τ' ό διαβατήριό μου, τ' ό όποίο είναι άπολύτως έντάξει.

Πάνε τρία χρόνια τώρα που γνώρισα κάποιον νέον ρώσο, όνόματι Ντιμίτρι Κορσακώφ. Από τήν πρώτη στιγμή που γνώριστήκαμε άγαπήθηκαμε τρυφερά και σύντομα άποφασίσαμε να παντρευτούμε. Λίγο όμως πρ' ό τ' ό γάμου μας, ο Ντιμίτρι Κορσακώφ μου δήλωσε, χωρίς να θελήση να μου δώσει καμιά άπολύτως λεπτομέρεια, πώς ένα έπιτακτικό καθήκον τόν υποχρέωνε να έπιστρέψη στην Ρωσία όπου θά παρέμενε επί ένα μήνα σχεδόν.

Αν και βαθειά μέσα μου ένιωθα ένα κακό προαίσθημα, τόν άφησα έν τούτοις να φύγη και νάρθη έδω στη Ρωσία. Άλλοίμονο όμως! Τ' ό κακό προαίσθημά μου πραγματοποιήθηκε με τ' ό παραπάνω, γιατί από τότε ποτέ πιά δεν τόν έανειδα.

Αναστασμένη που δεν έπιαννα ειδήσεις του και που τόν άρισμένο καιρό δεν τόν είδα να έπιστρέψη; άρχισα να τόν αναζητώ. Ζήτησα πληροφορίες από διαφόρους ρώσους έξορίστους στο Παρίσι και στην Λυών, χωρίς όμως να καταφέρω να πάρω καμιά πληροφορία που θά μου έξηγούσε τή σιωπή του και την έξαφάνισή του.

Τέλος, μιά μέρα, στη Γενεύη, ένας ρώσος έξόριστος, καταδικασμένος από τ' ά ρωσικά δικαστήρια εις θάνατον για πολιτικούς λόγους, με πληροφορήσε ότι ο Ντιμίτρι ήτον άνακατεμένος σε μιά συνωμοσία που είχε σκο-

πό να ρίξη βόμβες πάνω στο άμάξι του Τσάρου. Φυσικά τόν σούελαβαν. Γλύτωσε τ' ό τυφέκισμα χάρις σε μερικές άμφοβίες που δημιουργήθηκαν για τόν βαθμό της ένοχής του. Πάντως, άν γλύτωσε τή ζωή του, κατεδικάστηκε όμως να τήν περάση στη Σιβηρία. Και πράγματι, στρατηγέ, εκεί βρίσκεται από τότε...

Πολύ καλά, έκανε ο στρατηγός Ντιλένκο. Αυτό όμως τ' ό μυθιστόρημα που μου διηγηθήκατε, δεν έξηγει τ' ό πώς και τ' ό γιατί κρυφθήκατε πίσω από τ' ό ριντώ του γραφείου μου.

—Μά δεν τελείωσα; έκανε ζωηρά ή μουστηριώδης γυ-

ναίκα. Θά σας έξηγήσω άκούστε με... Μόλις έπληροφορήθηκα την περιπέτεια του Ντιμίτρι, έκδήλωσα άμέσως τή ζωηρή έπιθυμία μου να πάω να τόν βρω, όσο μακριά κι' άν βρισκόταν. Ο ρώσος όμως έξόριστος, που μου είχε δώσει τις πληροφορίες, κούνησε τ' ό κεφάλι όταν τ' ό άκουσε. «Παιδί μου, μου είπε, ή άπόφασή σας να πάτε να συναντήσετε τόν άρριβωνιαστικό σας στη Σιβηρία, θά σας εκθέση σε σοβαρούς κινδύνους. Τ' ό φρόνιμο θά ήταν να προσπαθούσατε να πάρετε την χάρη του Ντιμίτρι δια της διπλωματικής όδοι. Η φρονιμάδα και ο έρωτας είναι δυό πράγματα τελείως διαφορετικά. Έξ άλλου, σας όμολογώ ότι δεν έχω και τ' όση πεποιθήση για τ' ά άποτέλεσμα των διπλωματικών μέσων. Φύγετε, λοιπόν, για την Ρωσία, όπως ήπιατε άπόφαση. Μ'ήν κάνετε όμως την μεγάλη τρέλλα να προχωρήσετε ως στη Σιβηρία. Πρώτα—πρώτα και να πάτε εκεί δ' έν θά μπορούσατε να δ' ήτε τόν Ντιμίτρι Κορσακώφ, επί πλέον δέ ή παρουσία σας εκεί—από φόβο τυχόν άποδράσεώς του—θά κάνει ώστε να γίνη πιό άυστηρή ή φυλάκισή του. Τ' ό μόνο λοιπόν που έχω να σας συστήσω, είναι να πάτε στην Πετρούπολη και να προσπαθήσετε να πλησιάσετε τόν στρατηγό Ντιλένκο. Όλοι οι φακέλλοι των υποθέσεων των σχετικών με έξορία στην Σιβηρία, βρίσκονται στα χέρια του. Προσπαθήστε με κάθε μέσο να τόν δ' ήτε και να τ' ό άποσπάσετε μιά ειδική άδεια, με την όποία πηγαίνοντας στη Σιβηρία, θά μπορούσατε να βλέπετε τόν άρρα βωνιαστικό σας μιά ή δυό φορές τήν εβδομάδα».

Αυτά μου είπε στρατηγέ ο ρώσος έξόριστος στην Γενεύη. Πραγματικά ήρθα έδω στην Πετρούπολη και παρουσιάστηκα πολλές φορές στην υπηρεσία σας. Στάθηκε όμως άδύνατο να καταφέρω να γίνω δεκτή εκ μέρους σας. Τυχαίως ήμερα τ' ό πρωί που ήρθα πάλι για την ίδια δουλειά, είδα πώς ο άντιθάλαμος τ' ό γραφείου σας ήταν άδειος. Προχώρησα τότε και καθώς ή πόρτα ήταν άνοικτή μπήκα και κρύφτηκα πίσω από τ' ό ριντώ. Τήν στιγμή ακριβώς που φτάσατε ήμου έντοιμη να σας παρουσιαστώ μαάκουσα να μιλήτε με κάποιον. Περμένα τότε ως που να φύγη ο συνομιλητής σας. Όταν πράγματι έφυγε σήκωσα τ' ό χέρι μου για να τ' άβήξω τ' ό ριντώ, και να παρουσιαστώ. Ακριβώς όμως απ' ό τήν κίνησή μου, μου έπεσε ή τσάντα μου χάμω και έγινε αίτία να μ' άνακαλύψετε σείς προτού σας παρουσιαστώ.

Πολύ καλά, είπε ο στρατηγός. Και πρόσθεσε με ξερό τόνο.

—Δώστε μου αυτή την τσάντα σας.

Η μουστηριώδης γυναίκα τ' ό την έδωσε κι' ο στρατηγός ψάχνοντάς την έβγαλε διάφορα χαρτιά τ' ό όποία εξέτασε.

—Όλα έντάξει, διαπίστωσε σε λίγο έπιστρέφοντας στη μουστηριώδη γυναίκα την τσάντα της. Κι' άν έχω να σας κάνω παρατήρηση για κάτι είναι ο τρόπος—πώς να τόν πούμε;—ο λιγάκι άτακτος να γλυστρήσετε μέσα στο γραφείο μου τήν ώρα που έλειπα. Κι' άν δεν ήταν αυτό, όμολογώ πώς δεν θά είχα για τίς όσα να σας υποπτευθώ. Γιατί μ'ήν ξεχνάτε, άγαπητή μου, πώς παρευρεθήκατε σε μιά σοβαρή συνομιλία που είχα με τόν ύφιστάμενό μου, τόν συνταγματάρχη Σμολώφ. Κι' ο στρατηγός λέγοντας αυτά τ' ό λόγια, έτρεμε στη σκέψη ότι ή μουστηριώδης έκείνη γυναίκα είχε άκούσει την τόσο άποκαλυπτική συνομιλία του με τόν Σμολώφ.

Μ'ήν ξεχνάτε όμως και σείς στρατηγέ, απάντησε ή γυναίκα ζωηρά, πώς δεν ξέρω καθόλου ρωσικά ως τε να μπορώ να καταλάβω τί συζητούσατε προηγουμένως με τόν ύφιστάμενό σας. Δεν ξέρω ρωσικά παρά όκτώ ή δέκα λέξεις. Μοι ήταν λοιπόν τελείως άδύνατο να καταλάβω τίποτα.

Ο στρατηγός με τ' ά κρίζα μεγάλα μάτια του που τ' ά σκέπαζαν δυό παχειά φρύδια, κύτταξε επί πολύ τ' ό λεπτό πρόσωπο της νέας έκείνης γυναίκας. Κατόπιν σηκώθηκε από τ' ό γραφείο του στο όποίο είχε καθήσει και της είπε:

—Δεσποινίς, άποφασίζω να σας συγχωρήσω την πράξη αυτή που όσο και έλαφρά να την χαρακτηρίσω, δεν παύει να είναι μιά κακή πράξη άνάξια μιάς γυναίκας της περιωπής σας. Και σας την συγχωρώ μόνο και μόνο έπειδή λαμβάνω όπ' όψη μου τόν λόγο που σας την υπαγόρευσε. Επί τ' ό ευκαιρία όμως δεσποινίς, έπιτρέψτε μου να σας συστήσω κάτι: μ'ήν δοκιμάσετε να έπαναλάβετε την πράξη σας αυτή και τ' ό άλλα πρόσφατα όπως και σε μένα. Είναι ή πρώτη και ή τελευταία φορά που κάνετε ένα τέτοιο πρ' όγμα. Προσέξτε πο-λύ—σας τ' ό συνιστώ—γιατί μ'ή έπανάληψή της, μπορεί να σας στοιχίση πολύ ακριβά.

Σας εύχαριστώ πολύ στρατηγέ, έκανε ή Ζωρζέτ Γκραντιέ. Συγχωρείστε με όμως για τήν έπιμονή μου: πρέπει να έλπιζω:

—Α, για τόν Ντιμίτρι Κορσακώφ; Χμ! Δεν μπορώ να σας δώσω από τώρα τόν λόγο μου. Σας υπόσχομαι όμως να εξέτασω

τ' ό φακέλλο της υποθέσεώς του με την καλή διάθεση να κάνω ότι μπορώ γι' αυτόν και... για σας. Στά χαρτιά σας είδα σε ποιό ξενοδοχείο μένετε. Θά σας ειδοποιήσω μόλις ή ά έχω τίποτε να ε' όχάριστο να σας άναγγείλω.

Και καθώς ή νέα γυναίκα ύστερα από ένα βαθύ χαιρετισμό έτοιμάστηκε να φύγη από την κυρία πόρτα τ' ό γραφείου, ο στρατηγός την σταμάτησε ήρεμα.

—Όχι, όχι, από έδω δεσποινίς. Αφοι δεν σας είδε κανείς που μ'ήκατε, δεν πρέπει να σας δ' ή και κανείς να βγαίνει.

Λέγοντας αυτά προχώρησε σε μιάν άκρη της αίθουσής και πάτησε ένα μουσικό κουμπι κρυμμένο κάτω από τ' ό πρεβάζι τ' ό τοίχου. Και τότε έγινε κάτι περιεργό: ένα κομμάτι τοίχου υποχώρησε σχηματίζοντας έτσι μιά κρυφή πόρτα.

Περαιτός άν θέλετε δεσποινίς, έκανε εύγενικά ο στρατηγός. Η Ζωρζέτ Γκραντιέ προχώρησε. Μπροστά όμως στην μουσική πόρτα έκανε ένα έλαφρό κίνημα δισταγμού. Μπροστά της βρισκόταν τ' ό πρ' ότο σκαλοπάτι μιάς πόρτας που φανόταν να καταβαίνει πολύ βαθειά. Επί πλέον μιά όγρη και πνιγρή μυρωδιά πέρασε στο λαιμό της.

—Ας βιαστούμε, είπε ο στρατηγός. Ο χρόνος μου είναι πολύτιμος δεσποινίς και τώρα ακριβώς είναι ή ώρα που με καλεί ο Τσάρος στο γραφείο του.

Η νέα γυναίκα άρχισε να καταβαίνει. Μηχανικά μετρησε σωστά έξήντα σκαλοπάτια. Όταν κατέβηκε και τ' ό τελευταίο βρέθηκε μέσα σε μιάν αίθουσα όρθωγώνια και χρωματισμένη μαύρη. Στή μέση τ' ό πατώματος έκείνης της αίθουσής όπ' ήρχε μιά μεγάλη στρογγυλή τρύπα. Από τήν τρύπη έκείνη άνέβαινε ένας συνεχής και γλυκός θόρυβος, όμοιος με τόν θόρυβο τ' ό τρεχούμενου νερού.

Ο στρατηγός μόλις βρέθηκαν μέσα σ' έκείνη την αίθουσα, έδειξε στην νέα γυναίκα την τρύπα έκείνη τ' ό πατώματος, και με άγρια τώρα έαφνική, φωνή, της φώναξε:

—Νά από που θά βγ' ήτε ώραί μου δεσποινίς. Κι' άφοι άφ' όσε ένα νευρικό γελοίο, συνέχισε έντονώτερα τώρα:

—Νομίζατε, λοιπόν, πώς θά ήσουν τόσο ήλιθιος, ώστε να άφεθώ να πιστέψω, στο έρωτικό μυθιστόρημα που μου διηγηθήκατε! Μά και αλήθεια να ήσαν δ' ατά όσα μου είπατε, δεν σημαίνει τίποτε. Σας κατάλαβα από τις πρώτες φράσεις που μου είπατε! Δεν με γελούν έτσι εύκολα μένα. Μιλάτε θαυμάσια βέβαια τ' ά γαλλικά. Θά μένατε βέβαια πολλά χρόνια στη Γαλλία. Δυστυχώς όμως στην προφορά σας ύπάρχει κάτι τ' ό ξένο... τ' ό σλαβικό. Είσατε Σλάβας δεσποινίς. Ρωσίδα! Και καταλαβαίνετε πολύ καλά τ' ά ρωσικά. Έτσι μάθατε ένα πολύ μεγάλο μουσικό... που όποιος τ' ό μάθαίνει... είναι σ' άν να υπογράφη την καταδίκη του εις θάνατον. Έκτός όμως όλων αυτών δεσποινίς... οι μουσικοί μου πράκτορες με έχουν ειδοποιήσει τελευταία για τήν παρουσία μιάς μουστηριώδους γυναίκας ή όποία κατασκοπεύει τις κινήσεις μας. Η ίδια γυναίκα έγινε αίτία να τυφεκισθ' έ τελευταία ένας από τούς συνταγματάρχες μου ο όποιος άνηκε στην ίδια μουσική όργάνωση με μένα. Η μουστηριώδης αυτή γυναίκα είσαστε σείς! Όμως θά ξέρετε τ' ό ρητό που λέει: «Μιά τ' ό κλέφτη, δυό τ' ό κλέφτη». Τ' ό ίδιο συνέβη και μ' έσας. Θά σας ρίξω τώρα μέσα σ' αυτή την τρύπα. Από κεί σιγά—σιγά τ' ά ύπόγεια ρεύματα, θά σας οδηγήσουν στον ποταμό Νέβα, μετά έπτά όκτά μέρες. Αυτοκτονία ή άτύχημα; θά γράψουν οι έφημερίδες. Έμπρός λοιπόν.

Όκτώ μέρες άργότερα μερικοί βαρκάρηδες στις όχθες τόν Βόλγα ψάψαν τ' ό πτώμα τ' ό στρατηγού Ντιλένκο. Στο στήθος του ήσαν ακόμη κρυμμένο ένα μικρό δίκωπο σιλέτο. Ποιος είχε σκοτώσει τόν στρατηγό και τόν είχε ρίξει στο ποτάμι; Η Ζωρζέτ Γκραντιέ, την όποία ο στρατηγός κατέβασε στη μουσική αίθουσα με τόν σκοπό να τήν ρίξη στο ύπόγειο ρεύμα. Δεν τ' ό κατάφερε όμως, γιατί προτού κάνει την παραμικρή κίνηση ή Ζωρζέτ Γκραντιέ που πραγματικά ήταν ή Σόνια Σογκουλώφ και άνηκε στη μουσική κατασκοπευτική υπηρεσία τ' ό Τσάρου, είχε βυθιστεί στο σιλέτο της στα στήθη τ' ό στρατηγού. Κι' ό τ' άν έκείνος ξεψύχησε τόν έρριξε μέσα στην τρύπα.

—Έτσι τιμωρεί ο Τσάρος τούς προδότες! τ' ό φώναξε. Γιατί πραγματικά ο στρατηγός Ντιλένκο ήταν προδότης. Αυτός με πολλούς ύφιστάμενους του που όλοι άνηκαν στη μουσική όργάνωση μηδενιστών, είχαν όργανώσει την δολοφονία τ' ό Τσάρου. Κατά δυστυχία τους όμως έπροδόθησαν στον Τσάρο, κι' αυτός άνέθεσε στην ιδιαίτερη εύνοουμένη του Σόνια Σογκουλώφ της μουσικής προσώπικης του υπηρεσίας, να παρακολουθήση και να εξακριβώση τί γινόταν. Και πραγματικά ή Σογκουλώφ έφερε σε αίσιο πέρας τήν άποστολή της.

Φ. ΕΣΤΕΜΠ

ΕΝΤΓΑΡ ΟΥΑΛΛΑΣ

ΕΝΑ ΜΙΣΟΣ ΤΗ

ΖΟΥΓΚΛΑ

ΠΕΡΙΛΗΨΗ ΤΩΝ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΩΝ

Εξακολούθησαν να πλέουν ο-
λοταχώς όλη τη νύκτα και έφαν-
τάζοντο ότι είχαν ξεφύγει από τα
χέρια των, όταν κατά το πρώτο
ρόδιομα της αύγης διέκριναν να
πλέουν πίσω τους εις απόστασιν
τριακοσίων περίπου μέτρων
τρία μονόξυλα γεμάτα άγρί-
ους.

Φαίνεται, ότι μόλις άντελή-
φθησαν ότι έφευγαν διά του
ποταμού, επέβησαν μονοξύλων
τά όποια θά είχαν προφανώς
κρυμμένα στην άχθη και ρίχτη-
καν εις καταδίωξιν των.

Όταν τούς διέκριναν άρχι-
σαν ν' αφήνουν τις χαρακτη-
ριστικές άγριες φωνές που ά-
κουγαν και την νύκτα και έ-
παλλαν άπειλητικά τα τόξα
των.

Η απόστασις όμως που
τούς έχωριζε ήτο πολύ μεγά-
λη για τα βέλη των!

Οι φυγάδες έσκέφθησαν
πρός στιγμήν να τούς στείλουν
μερικές σφαίρες, ή απόστασις
όμως ήτο άρκετά μεγάλη, ώ-
στε να μην μπορούν να είναι
βέβαιοι ότι θα τούς κτυπούσαν
και για αυτό συνεκράτησαν
περιμένοντας να πυροβολή-
σουν έναντιόν τους μόλις θά
έπλησιάζαν περισσότερο.

Η καταδίωξις έσυνεχίσθη
επί δυο δλόκληρες ώρες, κατά
τις όποιες οι άγριοι τούς έ-
πλησιάζαν όλοένα περισσότε-
ρο. Τώρα όμως είχαν βγή από
τά όρια της χώρας των.

Οι άγριοι τότε, βλέποντες
ότι τούς έξέφυγαν ένέτειναν
τις δυνάμεις τους και άρχισαν
να τούς πλησιάζουν αφήνον-
τες δαιμονιώδεις φωνές για
να τούς πτοήσουν, όπως έκα-
ναν και στούς μεταξύ των πο-
λέμους.

Τώρα δέν άπείχαν περισσό-
τερο από εκατόν είκοσι μέτρα
και σέ λίγο θα βρισκόνταν έν-
τός έμβολης των τόξων των!

— "Αι είπε ή Νόρμα, είναι εκείνοι που μάς έπιασαν μαζί
με τον Κοντιέρο. Τους άναγνωρίζω. Άλλοίμονό μας αν μάς
πιάσουν.

— Μά κι' αυτοί να μην είναι, τó ίδιο κάνει. "Αν μάς πιά-
σουν θα μάς φάνε.

Ο Τάτβουελ, έπήρε τó τουφέκι του Δαλά έσκόπευσε έναν
άπ' εκείνους που ήσαν στό πρώτο πλοίαρι και ό όποιος όρ-
θιος και χειρονομόντα; άδηγούσε τούς συντρόφους του εις
τάς κινήσεις των και τούς ένεθάρρυνε και ό όποιος ήταν προ-
φανώς έ άρχηγός των.

Η σφαίρα του τον βρήκε στό στήθος. Ο άγριος σήκωσε
τά χέρια του, ταλαντεύθηκε προς στιγμήν και ύστερα έπεσε
βαρύν προς τα πλάγια και χάθηκε μέσα στό ποτάμι.

Μιά άλλη σφαίρα επέταξε νεκρό μέσα στό ποτάμι δεύτε-
ρον έρυθρόδερμο, και οι άλλοι άρχισαν να τοξοδούν τούς
ρυγάδες, άλλ' όμως και δέν έσυνέχισαν την καταδίωξιν
τους, γιατί σέ λίγο και τρίτος άναποδόγυρσε στό μονόξυ-
λο. Ο Τάτβουελ δέν έχασε καμιά άπ' τις σφαίρες του.

Τότε οι άγριοι έπλησίασαν στην ξηρά.
— Θά μάς στήσουν κάπου καρτέρι! είπε ό Δαλά. "Ας φύ-
γουμε τó γρηγορότερο.

Έφευγαν πάντοτε γρήγορα, γιατί ή άπειλή των έρυθρο-
δέρμων ήταν τώρα μεγαλύτερη.

Ο άγριος που είχαν πάρει ως οδηγό, ήταν έντελώς ήσυ-
ος κατακόκκινος πάντοτε.

— Μά γιατί έγινε έτσι; ρώτησε σέ, μιά στιγμή η Νόρμα.

Ο Δαλά της έδωσε έξηγήσεις.
Επί τη εύκοιλία της τοξόσε-
ως και της συλλήψεως του κή-
τους, είχε βαφή όπως στις έπίση-
μες στιγμές ή όπως κάνουν οι έ-
ρυθρόδερμοι όταν πρόκειται να
πολεμήσουν.

Η πολεμική αυτή βαφή
των έρυθροδέρμων έπιτυγχά-
νεται όχι με κόκκινο χρώμα
άλλά με έντελως άγρίας ό-
πώρας, που όνομάζεται «ου-
ρούκου».

Τά φρούτα αυτά είναι με-
γέθους ρεβυθιού, και όταν εί-
ναι καλά ώριμα, βγάζουν ένα
ύγρο κατακόκκινο σαν φωτιά.
Με τó ύγρο τóυτο βάφονται ό-
λόκληροι οι έρυθρόδερμοι κα-
τά τάς έπίσημους τελετάς, κα-
θώς και όταν πρόκειται να πο-
λεμήσουν! Γύρω από τά μάτια
τους μόνον βάφονται με μαύ-
ρο! Ο έρυθρόδερμος εκείνος
έκτός του σώματός του όλο-
κλήρου έχει βάψει κόκκινη και
τή γλώσσα του.

Η Νόρμα έδοκίμασε στό
χέρια της τη βαφή αυτή του
«ουρούκου». Έμεινε άνεξίτη-
λη επί άρκετές ημέρες παρ'
όλες τó συνεχές πλύσιμο.

Την ίδια νύκτα τούς κατέ-
φγαν κυριολεκτικώς τά κου-
νούπια και μέ πρησμένα τά χέ-
ρια και τά μοθτρα ξεμερώθη-
καν έντελως άτυπιοι.

Κατά τó μεσημέρι έφθασαν
σέ μέρος όπου τά νερά του
ποταμού ήταν υπέρυθρα. Συ-
νήνησαν έπίσης άρκετούς έ-
ρυθρόδερμους, που στέγνωσαν
στην άχθη τά ψάρια τους. Η-
σαν τώρα στην χώρα των ά-
γρίων. Αυτοί που συναντούσαν
ήταν ψαράδες. Ζούσαν στις
άχθες του ποταμού εκ του
προϊόντος της ψαρικής των
μαζί με τάς οικογενείας των.
Ο Δαλά ήταν της γνώμης ότι
έπρόκειτο περί έρυθροδέρμων
της φυλής των Καραγία.

Εκ της φυλής αυτής άλλοι
μην έχουν έκπολιτισθή ή μάλ-

λον έξημερωθή, έχουν γίνη δηλαδή «καμπόκλος», και ζούν
στό ένδοτερο χωριά της Βραζιλίας και άλλοι πάλιν έχουν
παραμείνει εις την άγριαν άρχικήν των κατάστασιν, όπως ή-
το ό οδηγός τους και α'τοι που συνήνησαν στις άχθες. Τó
διακριτικόν γνώρισμα της φυλής των ήταν δυο κύκλοι, μεγέ-
θους διφράγκου, χαραγμένοι με άνεξίτηλο χρώμα στό μά-

κάθε φορά που πρόκειται να γίνη ή άποτύπωσις των κύ-
κλων στό μάγουλα των παιδιών—(ή όποια έπέχει θέσιν βα-
πτίσματος)—μαζεύεται όλόκληρη ή φυλή ή «Άλντέτα» και πα-
ρακολουθεί με εδλάβεια την Ιεροτελεσίαν. Ο πατέρας του
παιδιού ζεσταίνει τότε στη φωτιά τον φλοιό ενός μικρού Ιν-
δικού καρυδιού κομμένου στό δύο και τόν πιέζει επάνω στό
μάγουλα του βρέφους. Σχηματίζεται έτσι άμέσως ένας κα-
νονικώτατος κύκλος σέ κάθε μάγουλο. Ύστερα πέρνει ένα
βέλος και μέ την αιχμήν του χαράσσει βαθειά τó κρέας επά-
νω στό σημείο του κύκλου! Τό αίμα που τρέχει άφθονο τó
μαζεύει και τó άνακατώνει με τόν χυμό ενός είδικού χόρτου
και άλείφει μ' αυτό την πληγή!

Τό παιδί από της στιγμής εκείνης άνήκει πιά για πάντα
στή φυλή, όπως θά μαρτυρούν οι δυο άνεξίτηλοι κύκλοι στό
μάγουλά του. Έπακολουθεί χορός έπίσημος βαφή της φυ-
λής και ή Ιεροτελεστία ληγει!

Οι άγριοι έρυθρόδερμοι Καραγία έχουν και ένα άλλο δι-
ακριτικόν γνώρισμα. Έχουν νó κάτω χείλος τρυπημένο στη
μέση και άναρτούν από αυτό ένα ξύλο μ'ήκους είκοσι έως

τριαντα έκατοστών και άχχους ένός περίπου. Τό διακριτι-
κόν αυτό γνώρισμα είχε και ό έρυθρόδερμος οδηγός τους.
Έν τούτοις τó τελευταίον αυτό γνώρισμα είναι κοινόν με
άλλας φυλάς έρυθροδέρμων. Όταν τó παιδί φθάση εις ώ-
ρισμένον σημείον άναπτύξεως ή οικογένεια συγκεντρώνε-
ται για να πρβή ό πατέρας εις τó τρύπημα του χείλους.
Με τó άριστερό του λοιπόν χέρι πιάνει τó κάτω χείλος
του παιδιού και τραβώντας τó όσο μπορεί, τó τρυπά στη
μέση με ένα μεγάλο ψαροκόκκαλο. Διαρκούσης της έγχει-
ρήσεως αυτής, όλη ή οικογένεια χειρονομεί και ώρύεται
για να μην άκουσθ ή φωνή του πόνου του παιδιού! Δέν
πρέπει ένας έρυθρόδερμος να άκουσθ ποτέ ότι φωνάζει
από πόνο. Εύθως άμέσως περνούν ένα στρογγυλό ξύ-
λο μέσα στό σχηματισθέν άνοιγμα του χείλους και τó άφή-
νουν εκεί μέχρις ότου ή πληγή έπουλωθ. Μετά την έπού-
λωσιν τó ξύλο αυτό άντικαθίσταται με άλλο παχύτερον
και ούτω καθέξής, μέχρις ότου ή όπή λάβη τó απαιτούμε-
νον μέγεθος. Αυτό συμπιπτει με την ένηλικίωσιν και τότε
πλέον ό Καραγία φέρει διαρκώς στό χείλος του ένα ξύλο
σχήματος μανιταριού περίπου, του όποιου τó μέν πλατύ
στρογγυλόν μέρος άκουμπά επάνω στό ούλο, τó δέ μακρύ
και στενόν εξέχει προς τά έξω εις μήκος μόνον δέκα έως
είκοσι έκατοστών.

Την άλλη μέρα τó πρωί ό ποταμός είχε γεμίσει από
μονόξυλα με έρυθρόδερμους.

Άσφαλώς θά συνέβαινε κάτι τó έκτακτον.
Όλα τά μονόξυλα εύτυχώς έπλησίαζαν τó δικό τους
κι' αυτοί ρωτούσαν τούς έπιβάτας εις τι ώφείλετο όλη αυ-
τή ή κίνησις.

Τούς έξηγοΰσαν ότι όλες οι οικογένειες των Καραγία
που κατοικούν παρ' την άχθη άποσύρονται μακρύτερα,
γιατί κάποιος, άνήκων εις άλλην φυλήν, έσκότωσε ένα
παιδάκι ενός Καραγία. Ο έρυθρόδερμος αυτός είναι ώ-
πισθισμένος με τουφέκι και μέ άφθονες σφαίρες. Πρό του ό-
πισθισμένου του αυτού οι δυστυχείς Καραγία είναι άνίκανοι
πλισμού του αυτού οι δυστυχείς Καραγία είναι άνίκανοι
να άμυνθούν με τά πρωτόγονα μέσα των και μεταναστεύουν
εις άσφαλές μέρος. Κατόπιν θά φροντίσουν και αυτοί να
προμηθευθούν καλλίτερα όπλα και να βγούν εις άν εχτή-
σιν τó κακούργου!

Όλα τά μονόξυλα αυτά μεταφέρουν τά γυναικόπαιδα
εις τόν καταυλισμόν κάποιου φυλάρχου όπου θά ήταν ά-
σφαλισμένα. Τους έκανε ιδιαιτέραν έντύπωση ή άκατανό-
μαστη και άπερίγραπτη φτώχεια όλων αυτών των έρυθρο-
δέρμων. Ύποτίθεται ότι κάθε οικογένεια που ήταν μέσα
στό μονόξυλο θά είχε παραλάβει κι' ότι πολυτίμó της!
Και όλος ό θησαυρός άπετελείται από ένα-δυο πηλίνα
πρωτόγονα άγγεία, μερικές γλυκοπατάτες, μερικούς άνα-
νάδες και λίγες μπανάνες. Αυτά ήταν όλη ή κινητή περι-
ουσία κάθε άγρίου.

Την άλλη μέρα συνήνησαν ένα
μεγάλο μονόξυλο γεμάτο πολεμι-
στές όπλισμένους μέχρις όδόντων.
Τό μονόξυλο τούς έπλεύρισε.
Ήταν μέσα σ' αυτό ένας φύλαρχος
με τούς πολεμιστάς του, ό όποιος
και τούς έχαιρέτησε έγκαρδίως.

Σταμάτησαν τ' ευρισμένοι επί
άρετην ώρα και συνομιλούσαν μέ-
σω του οδηγού των και τόν ρω-
τούσαν που έφερνε αυτός ό ποτα-
μός. Άλλά δέν ήταν σέ θέση να
τούς πληροφορήσει.

Ο άρχηγός, για να ευχαριστή-
ση την Νόρμα έσκυψε στό κύτος
του σκάφους του, και της έπρόσφε-
ρε έναν τεράστιο χαμαλέοντα, τα-
λείως άποσυντεθειμένοι! Η άποφο-
ρά ήταν άνυπόφορη και έγέμιζε ό-
λο τόν άέρα, και επάνω στό άπο-
συντεθειμένο ζωο όπήρχε πλη-
θος σκουλήκια. Η άηδία που τούς
έφερε ή άποφορά και τó θέαμα ή-
ταν άπερίγραπτη. Έν τούτοις για
να μην προσβάλουν έναν άνθρωπο
που είχε μεγάλη θέση μετιξύ των
έρυθροδέρμων και τόσο καλές δια-
θέσεις, έδέχθησαν τó φρικιαστικόν
αυτό δώρο. Ο άρχηγός τότε κατεν-
θουσιασμένος τούς άποχαίρετης
και άπομακρύνει με τó πλοϊόν του.
Τους είδαν να φεύγουν με μεγάλην

ταχύτητα. Οι κωπηλάται έμοιζαν όλοι σαν χάλκινα
ζ'γάλματα! Στην πρύμνη στεκόταν όρθιος ένας νέος και
μιά είκοσαριά έτών, τύπος άνδρικής καλλονής, με άθλητι-
κώτατον παράστημα.

Η πρώτη τους φροντίς μόλις άπεμακρύνθησαν οι έρυ-
θρόδερμοι ήταν να πετάξουν τόν άποσυντεθειμένον χαμα-
λέοντα στό ποτάμι. Αύτό όμως έπροκάλεσε τις διαμαρτυ-
ρίες του οδηγού των.

— Είναι τó καλλίτερο φαγητό, τούς είπε. Τίποτε δέν πα-
ραβάλλεται με την νοστιμάδα αυτού του πράγματος!

Τού τó έχάρισαν ευχαρίστως. Βγήκαν στην ξηρά και
τ' όψησε κι' άρχισε να τ' τρώη με ευχαρίστηση!
Τό φαγητό αυτό είναι από τά πιο περιζήτητα μεταξύ
των έρυθροδέρμων! Γι' αυτό και τούς προσφέρθη με τó-
ση έπισημότητα και μεγαλοπρέπεια από τόν άρχηγό! Έ-
νας έρυθρόδερμος θά άντήλλασε ευχαρίστως, ότι δήποτε
πολυτιμότερο έχει αντί της κ-μματος της άμυροσίας
αυτής τροφής των άγρίων φυλών της Βραζιλίας!

Ο άγριος, βλέποντας τούς μορφοσμούς της άηδίας με
τούς όποιους παρακολουθούσαν τó φάγμα του άποσυν-
τεθειμένου χαμαλέοντος, θέλησε να τούς προσφέρη ένα
φαγητό της άρεσκειας τους!

Σηκώθηκε λοιπόν, άρπαξε τó τόξον του, έτρεξε στην
άχθη, έβριξε μιά κατιά δόδυρα και έτόξευσε ένα έξοχο
ψάρι, τó όποιον τούς έδειξε θριαμβευτικώς! Κρατώντάς το
στό χέρια του σπαρταριστό άκόμην όπως ήταν τούς τó-
δινε να τó μυρίσουν και να πεισθούν ότι είναι φρέσκο! Ύ-
στερα έπλησίασε στη φωτιά και τó άπλωσε επάνω στη
θράκα. Αφού τó γύρισε άρκετές φορές για να ψηθ παντού
έπειτα με μιά έπιτηδεύοτα ή κίνηση τó έχώρισε στό δύο
και τούς πρ-σέφερε τά φιλέτα, τά όποια ήταν υπέροχα.

Τό ταξίδι τους εξακολουθούσε γεμάτο κινδύνους. Στόν πο-
ταμό υπήρχαν κήτη πολλά, που θά μπορούσαν ν' ανατρέ-
ψουν τó μονόξυλό τους, και στις άχθες έπλανώντο έρυ-
θρόδερμοι.

Όπως ήξεραν, δέν μπορούσαν να χουν καμιά άπολύ-
τως έμπιστοσύνη στούς έρυθροδέρμους, ούτε καν και σ' έ-
κείνους που ήταν σχετικώς πολιτισμένοι. Κι' αυτοί άκόμα,
όταν θά ήταν βέβαιοι ότι δέν διέτρεχαν κίνδυνο, θά τούς έ-
σκότωναν ή για να τούς φάνε, ή για μιά όποιαδήποτε μη
δαμνιή άφορμή.

Άλλά τó σπουδαιότερο από όλα ήταν εκείνο που ίσχυ-
ρίζοντιν ό οδηγός τους: "Οτι άπ' εκεί και πέρα θάμπαι-
ναν στην χώρα των καννιβάλων, οι όποιοι θά τούς κατε-
βρόχθιζαν στη στιγμή.

Οι Άμερικανοί, κατόπιν πολλής σκέψεως, άπεφάσισαν
να εξακολουθήσουν τó ταξίδι τους διά του ποταμού, "Ετσι
υπήρχε έλπίς να σωθούν. Ήταν δυνατό να ξεγελάσουν

τούς καννιβάλους και να περά-
σουν μέσα από τή χώρα των. Έ-
νώ αν έβγαίνουν έξω και λοξοδρο-
μούσαν, θά ξαναεχόνοντο πάλι
μέσα στη ζούγκλα και θά επέβαι-
ναν εκεί από τις κακουχίες, αν
δέν τούς έτρωγε κανένα άγρίμι.

Έπλεαν στό μέσον του ποτα-
μού, ώστε να μην τούς θόωναν
τά δηλητηριώδη βέλη των άγρίων
κι' ήταν έτοιμοι ν' άποκρούσουν
την έπίθεσή τους.

Τό μονόξυλο τώρα περνούσε
πραγματικά μέσα από τή χώρα
των καννιβάλων, από την όποια
δέν είχε γυρίσει κανείς από τούς
έξερευνητάς, που έτόλμησαν να
την έπισκεφθούν.

ΚΕΦΑΛΑΙΟ ΙΔ

Η ΣΥΜΜΟΡΙΑ ΤΟΥ ΓΚΟΥΡΘΟΥ

— Προσοχή άρχηγέ! Ένα μονό-
ξύλο με πεντέξη μισόγυμνος, έρ-
χεται κατά δώθε...

Ο Γκούρθου άνασηκώθηκε στη
θέση του κι' έκύτταξε προς τ' έ-
πάνω.

— Δέν βλέπω τίποτα είπε σέ
λίγο. Θά είναι στη στροφή...

(Ακολουθεί)

245

ΤΙΣΕΛΙΔΑ ΤΟΥ ΑΡΧΙΣΥΝΤΑΚΤΗ

Τέρε η ν. Η «μετάνοια» πολύ καλογραμμένη, θα δημοσιευθί, για να σας ενθαρρύνουμε. Ός θέμα, κοινότοπο, χλιοειπωμένο. Από σας θα περίμενα κάτι πρωτοτυπώτερο. Τ. Λ. ε. β. Ποιά είναι τέλος πάντων αυτή η Π. ο. ζ. και γιατί είδους συνέντευξη πρόκειται;

Περδστε απ' το Τυπογραφείο να μας εξηγήσετε και να δο- με τι μπορεί να γίνη. Άν τ. Π. α. π. α. ν. τ. Χρειάζεστε να μελετήσετε πολύ ακόμη νεοέλλη- νες ποιητές. Έχετε βέβαια ταλέντο αλλά σας λείπει η τεχνική κατάρτιση. Υπομονή λοιπόν και μελέτη. Δ. η. μ. Ζ. α. ρ. Πολύ καλό το «Σαν Έφυγες» αλλά τόσο διάφορο της έπιστο

λής που τὸ συνοδεύει... Άν μας βεβαιώσετε πώς είναι δικό σας, θα δημοσιευθί. Συγγνώμη για τὴν ἀμφιβολία, ἀλλὰ ἡ διαφορά ὅπως μεταξὺ τῆς ἐπιστολῆς καὶ τοῦ λογοτεχνή- ματος τῆς δικαιολογεῖ. Κ. Μ. α. ν. ω. λ. Θὰ δημοσιευθῇ «Ερώτηση» Καὶ ἐπὶ τοῦ προηγούμενου σὰς ἀπαντήσαμε, ἀλλὰ φαίνεται ὅτι δὲν παρακολουθήσατε τὴ στήλη αὐτὴ με προσοχή. Π. ὡ. λ. Φ. λ. ε. ρ. Ὑ. Δὲν κρίνω τὴν «ξενητεία» διότι δὲν συμμορφώθηκα- τε με τοὺς ὅρους μας. Μόνον μετὰ τὴ δημοσίευση τοῦ πρῶ-

του ἐγκριθέντος, πρέπει νὰ στείλετε δεύτερο. Άμα τὴν τακτική τὴ δική σας τὴν ἀκολουθήσουν ὅλοι, θὰ πνιγούμε ὑπὸ δγκους χειρογράφων. Άκριβῶς γιὰ ν' ἀποφύγουμε τὴ συ- χνὴ αὐτὴ ἀποστολή, εἴχαμε βάλλει τὸ πεντάδραχμο δι-

ΟΡΟΙ ΣΥΝΕΡΓΑΣΙΑΣ

Κάθε ἀναγνώστης μας ἔχει τὸ δικαίωμα νὰ μᾶς στείλῃ ἔργα του, πεζὰ ἢ ἔμμετρα, πρὸς δημοσίευσιν με τοὺς ἑξῆς ὅρους: α') Νὰ εἶναι γραμμένα εὐανάγνωστα καὶ ἀπὸ τὴ μιὰ μόνον πλευρὰ τοῦ χαρτιοῦ. β') Τὰ πεζὰ νὰ μὴν ὑπερβαίνουν τοὺς 50 στίχους, κόλλας διαγωνισμοῦ καὶ τὰ ἔμμετρα τὰ 8 τετραστιχαγ' Ὁκάθε ἀναγνώστης τοῦ ὁποίου ἐγκρίνεται ἓνα ἔργο, νὰ μὴ στέλνῃ ἄλλο πρὸ τῆς δη- μοσιεύσεώς του, ὥστε καὶ μεῖς νὰ μὴ πνιγώμεθα ὑπὸ σωρὸν ὕλης καὶ αὐτοὶ νὰ δύνανται ἐπεξεργαζόμενοι τὰ ἔργα τους, νὰ παρουσιά- σουν κάτι καλύτερο. Τὰ πεζοτράγουδα δὲν ἀποκλείονται.

καίωμα κρίσεως, Σ. τ. Μ. α. ρ. Τὸ «Ψαράδικο» δὲν μᾶς ἱκα- νοποιεῖ ὅπως τὸ προηγούμενό σας. Περιμένουμε κάτι καλλι- τερο. Π. α. ν. Δ. ρ. «Τὸ ταξι- δι» καλὸ θὰ δημοσιευθῇ. Άμα δημοσιευθῇ τὸ πρῶτο, τότε στέλνετε δεύτερο. Γ. Μ. Ρ. Ὁχι καλὸ σὰν τὸ προηγούμενο. Ὁ πεντασύλλαβος στίχος εἶναι πολὺ δύσκολος γιὰ ἓνα πρῶ- τόπειρο. Στείλτε τίποτε ἄλλο καλὸ. Φ. Π. α. σ. χ. Γιὰ τὰ ὅσα καλὰ λόγια γράφετε, εὐχαριστοῦμε. Ὅσον ἀφορὰ τὸ ἄλλο πού μᾶς γράφετε θὰ σὰς πῶ τοῦτο: Ἐάν οἱ νέοι συνάδελφοι εἶχαν περισσότεράν λογικὴν παρὰ κενοδοξίαν δὲν θὰ συνειργάζοντο ἐκεῖ ὅπου δὲν τοὺς κάνει δεκτοὺς ἡ ἐκτίμησις ἄλλ' ἢ ἀνάγκη, τ' «ὄθρινό» θὰ πάρῃ τὴ θέση πού τοῦ ταιριάζει. Ε. Χ. α. τ. ζ. Τόσο ἢ «Μάταιη Προσμονή», ὅσο καὶ τὸ «Πόσο μ' ἀρέσει» πολὺ κα- λὰ καὶ θὰ δημοσιευθοῦν.

Ο ΑΡΧΙΣΥΝΤΑΚΤΗΣ

ΣΥΝΤΑΓΕΣ

ΣΑΣ. ΚΥΡΙΑ ΜΟΥ ΦΑΓΗΤΩΝ

ΚΥΝΗΓΙ ΠΙΛΑΦΙ.—Όλα τὰ κν νήγια γίνονται πιλάφι. Άλλά τὰ καταλ- ληλότερα εἶναι τὰ ὀρτύκια καὶ οἱ κε- φαλάδες. Τὰ μαδάμε, τὰ ἀλατοπιπερώ- ομε καὶ τὰ κοκκινίζομε στὴν κατσαρό- λα με τόσο βούτυρο, ὅσο χρειαζόμαστε γιὰ τὸ πιλάφι πού θὰ φτιάξωμε (γιὰ 5—6 άτομα βάζομε δύο φλυτζάνια τοῦ τσαγιοῦ ζουμι καὶ ἐνάμισιο φλυτζάνι τσαγιοῦ βούτυρο). Ὅταν κοκκινισθοῦν καλὰ, τότε τὰ σβήνομε με λίγο νερό. ἢ στὴν τομάτα, ἂν βάλωμε, τὰ ἀλατοπιπε- ρώνομε καὶ ἐξακολουθοῦμε τὸ ψήσιμο σὲ σιγανὴ φωτιά, ρίχνοντας ἀπὸ καιροῦ εἰς καιρὸν, λίγο νερό γιὰ νὰ μὴ καοῦν. Ὅταν ψηθοῦν τελείως τὰ πουλιά, τότε τὰ βγάζομε ἀπὸ τὴν κατσαρόλα, τὰ το- ποθετοῦμε σὲ πιατέλλα καὶ τὴν βάζομε κοντὰ στὴ φωτιά γιὰ νὰ μὴν κρυώσουν καὶ στὴν κατσαρόλα φιάχνομε τὸ πιλά- φι, ρίχνομε μέσα τὰ πουλιά καὶ τ' ἀνα- κατώνομε λίγο τ' ἀγίνουμε νὰ πάρουν τὴν θερμότητα τοῦ πιλαφιοῦ καὶ ἔ- πειτα τὰ σερβίρομε.

ΜΠΕΚΑΤΣΕΣ ΣΑΛΜΙ.—Πέρνομε 2 μπεκάτσες, 150 δράμια μαῦρο ἢ ἄσπρο κρασί, 25 δράμια βούτυρο, 2 κουταλιές ἀλεύρι, λίγο νερό ἢ ζουμί κρέατος, 1 φύλλο δάφνης, λίγα σπυριά πιπέρι, λίγο σέλινο ἢ μαϊντανό, μιὰ κουταλιά τῆς σουπας τομάτα πουρὲ ἢ δυὸ φρέσκαes, καὶ ἀνάλογο ἀλατοπίπερο. Καθαρίζομε τὶς μπεκάτσες, κοπανίζοντας τὰ ἐντόσθια τους, ἐκτὸς ἀπὸ τὶς κοιλίδες πού τῆς πε- τᾶμε ἢ τὰ κρατοῦμε χωριστὰ. Πλένομε τὶς μπεκάτσες, τὶς ἀλατοπιπερώνομε ἐ- σκευαστικῶς καὶ τὶς ράβομε. Ἐπειτα τὶς κοκκινίζομε με βούτυρο καὶ ὅταν ἐτοι- μασθοῦν τὶς κόβομε κομμάτια. Τότε βγάζομε ἀπὸ τὴν κατσαρόλα τὸ βούτυρο καὶ τὸ βάζομε εἰς ἓνα τη- γάνι ξαναβράζομε τὶς μπεκάτσες στὴν κατσαρόλα μαζί με τὸ κρα-

ΑΠΟ ΕΝΑ ΜΕΝΟΥ ΚΑΘΕ ΒΔΟΜΑΔΑ

ΜΕΣΜΕΡΙ

ΒΡΑΔΥ

ΠΕΜΠΤΗ

Κυνήγι πιλάφι
Τυρί Γιαούρτι—Φρούτα

Ὁμελέττα Τυρί
Χόρτα—Φρούτα

ΠΑΡΑΣΚΕΥΗ

Ἀστακό μαγιονέζα
Ρωσ, σαλάτα—Φρούτα

Σούπα ἀστακό
Μελιτζάνες τηγ.—Σαλ.

ΣΑΒΒΑΤΟ

Κεφτέδ. τηγαν.
Κολοκυθάκια σαλάτα—Φρούτα

Μακαρόνια παστίτσιο
Τυρί—Φρούτα

ΚΥΡΙΑΚΗ

Μαεκάτσες σαλμι
Πατάτες τηγ. Τυρί
Φρούτα—Παγωτό

Παιδάκια σχάρας
Σαλάτα
Φρούτα

ΔΕΥΤΕΡΑ

Ψάρι ψητ.
Χόρτα—Φρούτα

Ἀμπελοφάσουλα γιαχνί
Τυρί—Φρούτα

ΤΡΙΤΗ

Ἀρνί γιουβέτσι
Τυρί—Φρούτα

Μπάμιες βουτύρου
Σαλάτα—Τυρί—Φρούτα

ΤΕΤΑΡΤΗ

Κολοκυθοκορφάδες γιαχν
Ἐλῆδες—Σαλάτα—Φρούτα

Μπριάμι φούρνου
Σαλάτα—Φρούτα

οὐ καὶ ἐξακολουθοῦμε τὸ ψήσιμό τους σὲ σιγανὴ φωτιά. Ἐνῶ βράζουν βάζο- με τὸ τηγάνι με τὸ βούτυρο στὴ φωτιά ρίχνοντας μέσα καὶ τὸ ἀλεύρι καὶ στὴν ἀνάγκη προσθέτομε κι' ἄλλο βούτυρο καὶ τὰ ἀνακατεύομε ἕως ὅτου τὸ ἀλεύ- ρι πάρῃ χρώμα καστανί. Τότε τὸ σβή- νομε με νερό ἢ ζουμί ἕως ὅτου γίνη μιὰ ἀραιὴ σάλτσα καὶ τὴν βάζομε στὴν κα- τσαρόλα με τὴν δάφνη, τὰ σπυριά τὸ πιπέρι, τὸν μαϊντανό, ἀνάλογο ἄλατι καὶ τὴν τομάτα. Σκεπάζομε τὴν κατσα- ρόλα καὶ ἀφήνομε τὸ φαγητὸ νὰ βράξῃ ἕως ὅτου ψηθοῦν. Ἐνῶ βράξῃ τὸ φα- γητὸ βάζομε εἰς ἓνα τηγάνι 2—3 κου- ταλιές βούτυρο καὶ τηγανίζομε λίγα τε- τραγώνια κομματάκια ψωμί (κρουτόν) Κατόπιν ρίχνομε μέσα στὸ βούτυρο λί- γο πολὺ ψιλοκομμένο κρεμμύδι νὰ ξανθίσῃ καὶ ἔπειτα βάζομε μέσα τὰ φυλαγμένα ἐντόσθια νὰ καθουρντισθοῦν μαζί ἐπὶ πέντε λεπτὰ τῆς ὥρας καὶ κα- τόπιν προσθέτομε μισὸ ποτήρι κρασί καὶ λίγο ἀλατοπίπερο. Ὅταν τραβήξῃ ὅλο τὸ κρασί τότε ρίχνομε στὸ τηγάνι 2 κουταλιές τῆς σουπας σάλτσα ἀπὸ τὸ φαγητὸ καὶ 1—2 κουταλιές τῆς σου- πας γαλέττα.

Τὰ ἀνακατεύομε καλὰ με ἓνα κου- τάκι καὶ ὅταν ὅλο αὐτὸ τὸ μίγμα πῆξῃ καλὰ ἀλείβομε κι' αὐτὸ τὰ ψωμάκια καὶ τὰ διατηροῦμε σὲ θερμὸ μέρος. Σερβίρομε τὶς μπεκάτσες σὲ μιὰ πιατέ- λα, βάζομε τὰ κρουτόν γύρω ἀπὸ τὰ κομμάτια τῆς μπεκάτσας καὶ τὰ περι- λούζομε ὅλα αὐτὰ με τὴ σάλτσα τοῦ φαγητοῦ πού πρέπει νὰ μὴν εἶναι οὔτε πολὺ ἀραιή, οὔτε πολὺ πηκτὴ.

ΠΑΓΩΤΟ ΚΡΕΜΑ ΣΟΚΟΛΑΤΑ.—Ἀ.

φου κάμνομε τὴν συνηθισμένην κρέμαν προσθέτομε σοκολάταν καὶ ἄρεσκεϊαν ἀνάλαλυμένην ἐντὸς ὀλίγου γάλακτος καὶ τὴν παχύνομεν

ΛΥΣΕΙΣ 3ΟΥ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΥ ΤΟ ΕΓΚΛΗΜΑ ΤΟΥ ΤΑΧΥΔΡΟΜΕΙΟΥ

Ὁ Τράβελ εἶχε ἀποφασίσει νὰ φύγῃ γιὰ τὴν Εὐρώπη με τὴν ἐρωμένη του. Τὴν Κυριακὴ ἤξερε πὼς ὁ κ. Ντερβίλ θὰ πῆγαινε ἐκδρομὴ καὶ γι' αὐτὸ πῆγε στὸ ταχυδρομεῖο καὶ διέρρηξε τὸ χρηματοκι- βώτιο. Ὁ κ. Ντερβίλ ὅμως εἶχε μάθει τὸ σχέδιο τοῦ ὑπαλλήλου του καὶ γυρίζοντας ἀπὸ τὴν ἐκδρομὴ μόλις ἔφθασε στὸ κτίριο τοῦ ταχυδρομεῖου ἄρχισε νὰ βηματίζῃ ἀνάποδα (ἔκανε βήματα πρὸς τὰ ὀπί- σω, καὶ ἔφθασε στὸ παράθυρο πού ἀπὸ τὴν προ- γούμενη ἡμέρα εἶχε ἀφήσει μισοκλειστό. Μόλις βρέθηκε στὸ γραφεῖο, περίμενε τὸν Γράβελ νὰ μῇ στὸν τηλεφωνικὸ θάλαμο γιὰ τὸ τηλεφώνημα καὶ κεῖ θὰ τὸν χτυποῦσε στὸ κεφάλι μ' ἓνα ρόπαλο. Μετὰ τὸ τηλεφώνημα ὅμως ὁ Τράβελ βλέποντας τὸν Ντερβίλ τοῦ ἐπέτεθῃ καὶ τὸν σκότωσε. Πῆρε τὰ χρή-

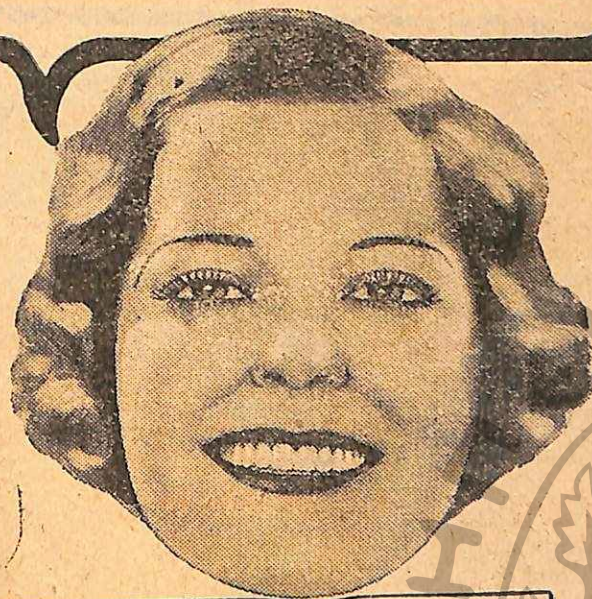
ματα ἀπὸ τὸ ἐκκλειδωτὸ πιά ἀλλὰ κλειστὸ χρημα- τοκιβώτιο καὶ βγήκε ἀπὸ τὴν πόρτα κάνοντας κι' αὐτὸς βήματα πρὸς τὰ ὀπίσω καὶ ἀφίνοντας τὸ κλειδί στὴν κλειδαριὰ. Τὸ κλειδί πού δόθηκε στὸ γύφτο ἦταν ἓνα «κόλλπο» τοῦ Ντερβίλ. Ἡ Στέλλα Μάκον, ἐρωμένη τοῦ Τράβελ ἀπὸ φόβο μήπως τὴν ὑποπτευθοῦν εἶχε προβλέψει, ἀμέσως μετὰ τὸ ἐγκλη- μα νὰ δώσῃ στὸν Κόρσνελ τὰ χρήματα πού τῆς εἶχε δώσει ὁ Τράβελ.

Ἀκριβὴ λύσιν μᾶς ἀπέστειλεν ὁ κ. Παν. Στρεμ. Κοντὸς (Κων)πολις) εἰς δν ἀπεστάλησαν δραχ. 300.

Σχετικῶς καλὴ ὁ κ. Ράλης Μαντέλος, ὅστις πα- ρακαλεῖται νὰ περάσῃ ἀπὸ τὰ Γραφεῖα μας νὰ πα- ραλάβῃ ἓνα Τόμο «Πανθέου».

Αἱ ἄλλαι λύσεις εἶναι ὅλαι λανθασμέναι.

ΚΥΡΙΕΣ ἐὰν θέλετε νὰ ἔχετε γρή-γορα κάτασπρα καὶ γυαλιστερά δόν-τια ἀκολουθήσατε τὴ συμβουλὴ μου.

Μεταχειρίζεσθε αὐτὴ τὴν εἰδικὴ ὁδὸν-τόκρεμα ἢ ὁποῖα ἀφαιρεῖ τὶς κίτρινες κηλίδες.

Σεῖς πού φοβεῖσθε νὰ γελάσετε, μάθετε ὅτι τὰ θαμπὰ καὶ κίτρινα- ὀμένα δόντια μετασχηματίζονται ἀ- μέσως σὲ κάτασπρα καὶ γυαλιστε- ρά, ἀληθινὰ μαργαριτάρια, χάρις εἰς τὴν ΚΟΛΥΝΟΣ.

Τ' ἀποτελέσματα εἶνε ἀπροσδό- κητα. Ἐνα μόνον βούρτσισμα με ΚΟΛΥΝΟΣ ἐπὶ ἑξαεὶς ἡμέρας πῆκεται ὡς σὰς πείσῃ περὶ τῆς σπουδαιότη- τος τῆς ἀντισηπτικῆς αὐτῆς κρέ- μης. Ἡ ΚΟΛΥΝΟΣ χρησιμοποιεῖται ἀστατικά πρῶτης ποιότητος μὴ

λαμβάνουσα ὑπ' ὄψιν τὴν τιμὴν αὐτῶν.

Με μιὰ καταπληκτικὴ ταχύτητα τὰ δόντια σας θὰ πάρουν μιὰ και- νοῦργια λάμψη καὶ λευκότητα πού δὲν εἶχαν ποτέ, τὰ δὲ σῦλα σας θὰ ἐξυγιανθοῦν. Βεβαιώσατε σεῖς ἡ ἴδι- ες τὸ καταπληκτικὸν ἀποτέλεσμα τῆς ΚΟΛΥΝΟΣ.

Ἀπὸ σήμερον χρησιμοποιήσατε τὴν ὀδογτοκρέμα

ΚΟΛΥΝΟΣ

ΦΑΡΑΤΖΗ, ΑΘΗΝΑΙ

ΧΡΗΣΤΟΣ ΚΩΝΣΤ. ΖΟΡΜΠΑΣ

Παθολόγος

Τ. Δ. Σ. Φθισιατρείου Ἀμαρουσίου

Ἱατρὸς Πολυκλινικῆς Ἀθηνῶν

Ὁραι ἐπισκέψεως 8-10 π. μ. 5-7 μ. μ.

Χάρητος 17 Πλατεῖα Κολωνακίου

Κ. Α. ΠΑΝΑΓΙΩΤΟΥ

Ἱατρὸς

Μεταδοτικῶν καὶ δερματικῶν Νοσημάτων

Ὁδὸς Μάγερ 23α—Τηλ. 25-532

Ἰδιαίτερον διαμέρισμα δι' ἑκα- στον ἀσθενή

Κατάστημα Καλτσῶν

Ν. Μ. ΠΡΑΧΟΥ

Ἡ πλουσιωτέρα συλλογὴ καλτσῶν.

Ποιότητες ἐξαιρετικά. Γυναικεῖαι,

ἀνδρικαί, παιδικαί. Κυλότες καὶ

γάντια

Εὐαγγελιστρίας Ἀθηναῖδος (γωνία)

ΚΥΡΙΑΙ ΠΡΟΣΕΞΑΤΕ

Μη αγοράζετε ποτέ καλλυντικά αν δεν είσθε βεβαία διά την ποιότητά των.

Για να οικονομήσετε 10 και 20 Δραχ. αγοράζοντας στην τύχη καλλυντικά, καταστρέφετε το δέρμα σας και θα χρειασθήτε χιλιάδες νατόδιορθώσετε.

Ανοικτοί πόροι, μπιμπικία, μαύρα στίγματα, σπυριά κ. λ. π. προκαλούνται από κακής ποιότητος καλλυντικά. ΔΟΚΙΜΑΣΑΤΕ τα φημισμένα καλλυντικά

VILLIAMS

Είναι άγνα και έπιστημονικά παρασκευασμένα· περιέχουν ζωικά και φυτικά έκχυλίσματα που τονώνουν, σφίγγουν, θεραπεύουν, φρεσκάρουν την έπιδερμίδα.

ΔΩΡΕΑΝ δοκιμή εις το Ινστιτούτον, 37 Πανεπιστημίου 37

ΚΑΤΑ ΤΗΣ ΥΠΕΡΤΡΙΧΩΣΕΩΣ

Τοῦ προσώπου καὶ οἰουδήποτε μέρους τοῦ σώματος, χρησιμοποιήσατε τὸ παγκοσμίου φήμης Βιεννέζικον καλλυντικὸν ἀποτριχωτικὸν **RAPIDENTH** τὸ ὁποῖον ἐξαλείφει διὰ παντὸς μετὰ τὴν ρίζαν τὸ περιττὸν τρίχωμα. Συγχρόνως δὲ, λόγω τῶν ἐκλεκτῶν τοῦ καλλυντικῶν συστατικῶν προσδίδει εἰς τὸ δέρμα τὴν ἀπαλότητα βελούδου.

Ἀποκλειστικὴ πώλησις διὰ τὴν Ἑλλάδα

ERMAN MARX

Στοὰ Φέξη 59 Ἀθῆναι (Πρῶτος ὄροφος)

ΠΡΟΣΕΧΩΣ

Ο ΑΝΔΡΑΣ ΜΟΥ

ΤΟΥ ΜΑΞ ΝΤΕ ΒΕΖΙΤ

ΠΟΥΔΡΑ ΜΠΡΥΝΕΤ

ΚΡΑΓΙΟΝ ΡΙΜΜΕΛ